

***Pământul gol
și
"geneza civilizației actuale" (ipoteză)***

Mircea Sârbu
2019

Cuprins

Concepte Newtoniene	4
Forța centrifugă	4
Structura Pământului	5
Geologii și structura Pământului.....	7
Argumente astronomice în sprijinul teoriei lui Gardner că Pământul e gol.....	9
Concluzie.....	15
Ce spune istoria despre structura Terrei	16
Jules Verne.....	16
Amiralul Byrd.....	17
Alte dovezi.....	22
Cartea lui Marshall B. Gardner, "O călătorie spre interiorul Pământului?"	23
Teoriile Pământului gol al lui John Cleves Symmes	30
Hitler și pământul gol.....	32
Tradiții vechi și noi legate de conceptul "Pământul gol la interior"	34
<i>În antichitate</i>	34
<i>Secolele XVII-XIX</i>	35
<i>Secolele XX-XXI</i>	36
Documente legate de primele expediții în interiorul Pământului	38
Centrul Pământului văzut de Amiralul Byrd	38
Călătoria lui Olaf Jansen în interiorul Pământului	42
Viața în interiorul Pământului	67
Cine se presupune că sunt acești locuitori și cum au ajuns acolo?.....	67
Agartha - Cetatea binelui și a contemplării.....	68
Shambala – Cetatea Puterii	72
Ar fi fost distrusă cu adevărat civilizația antică?	95
Geneza civilizației actuale	101
Civilizația antică, dinaintea distrugerii planetei.....	101
Geneza civilizației actuale	105
Tradiții legate de geneza diferitelor populații.....	105
Ardealul leagănul civilizației actuale - ipoteză.....	108
Bibliografie	116

Trăim într-o perioadă în care multe tabu-uri sunt contestate inclusiv de oamenii de știință. A apărut fizica cuantică care a zdruncinat puternic unele cunoștințe bazate pe fizica Newtoniană.

Au apărut dezvăluri legate de "creștinism" și implementarea lui în viața noastră, au apărut dezvăluri legate de natura bolilor, boli pe care medicina tratează doar efectul, nu și cauza.

Trăim o perioadă de emulație spirituală, de regăsire a noastră, de reevaluare a valorilor pe care le predasem de mult materialismului, trăim o perioadă de adânci transformări ale conceptului de Sine Superior.

Și în toată această metamorfoză, e posibil să ne abatem atenția de la "antica" problemă a structurii planetei pe care trăim?

În cele ce urmează voi încerca să readuc în realitate teza prin care Terra ar avea în miezul ei o lume similară cu a noastră, dar mult mai evoluată, lume care și-a pus amprenta pe regenerația civilizației de acum, după cataclismul care a reîntors civilizația la primitivism. Bineînțeles că mă refer la cei care au supraviețuit cataclismului, la cei care au refuzat să se "refugieze" în interiorul Pământului în acele zile cumplite.

Să încercăm deci să reevaluăm datele știute până acum, unele voit ascunse de anumite cercuri, altele spuse voalat. Deci, interiorul Pământului e gol sau nu?

Există o civilizație în interiorul Terrei?

Au existat interferențe ale acestei civilizații asupra populației ajunsă în stadiul de primitivism ce trăia în exteriorul Pământului?

Iată câteva teme pe care vă propun să le abordați în cele ce urmează.

Concepte Newtoniene

Pentru a găsi argumente pro și contra, cred că e util să începem investigația plecând de la mecanica Newtoniană.

Forța centrifugă

Fără un efort deosebit ne aducem aminte că atunci când am mers la bâlci și ne-am dat în caruselul rotativ cu lanț, pe măsură ce caruselul se învârtea din ce în ce mai tare, scaunul în care ședeam era "proiectat" spre exterior cu o amplitudine proporțională cu viteza de rotație a caruselului.

Un alt exemplu este cel legat de pasagerii care călătoresc într-un vehicul, cum ar fi o mașină, care își schimbă direcția relativ brusc. Dacă o mașină se deplasează cu o viteză constantă de-a lungul unui drum drept, atunci un pasager din interior, potrivit celei de-a doua legi a mișcării lui Newton, forța netă care acționează asupra lui este zero (toate forțele care acționează asupra lui se anulează reciproc). Dacă mașina intră într-o curbă la stânga, spre exemplu, asupra pasagerului acționează o forță aparentă care pare să-l împingă spre dreapta. Aceasta este forța centrifugă fictivă. În cazul acesta pasagerul are tendința bruscă de a se deplasa spre dreapta față de axul mașinii – tendință la care trebuie să reziste prin aplicarea unei forțe spre stânga mașinii (de exemplu, o forță de frecare pe scaun) pentru a rămâne într-o poziție fixă în interior.

Similar se întâmplă și cu Pământul care se rotește în jurul axei sale. Pământul este deci un cadru de referință rotativ, deoarece se rotește o dată pe zi.

Deoarece rotația este lentă, forțele fictive pe care le produce sunt mici, iar în situațiile de zi cu zi pot fi în general neglijate. Chiar și în calculele care necesită o mare precizie, forța centrifugală nu este inclusă în mod explicit, ci mai degrabă ne concentrăm asupra forței gravitaționale: forța și direcția „gravitației” locale în orice punct de pe suprafața Pământului, așadar este de fapt o combinație de gravitație care "compensează" forța centrifugă, făcând ca efectul său să nu îl sesizăm.

Interesant, deci această "sferă" numită Pământ, prin rotire dezvoltă și o forță centrifugă. Să ne reamintim experiența caruselului. Atunci când caruselul este oprit, scaunul atârână în lanțuri fiind paralel cu axa de rotație a caruselului. În momentul în care se pune în mișcare caruselul, scaunul începe să fie împins spre exterior, și numai existența lanțurilor cu care e prins scaunul, acesta rămâne legat de carusel. Să ne închipuim că lanțurile cu care e prins scaunul se rup. În această situație, scaunul este azvârlit departe de carusel.

Să încercăm acum să vedem ce se întâmplă într-un mixer atunci când preparăm un juice gustos. Introducem ingredientele și pornim

mixerul. Dacă privim în interior vom observa că lichidul se deplasează spre peretele recipientului, creând în mijloc o "pâlnie" lipsită de lichid.

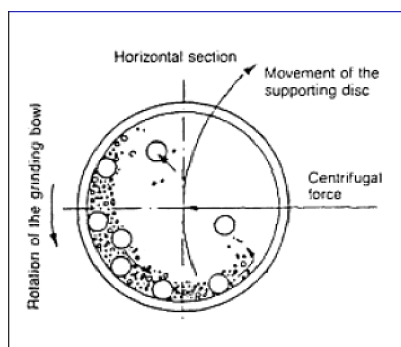
Schematic, efectul forței centrifuge generată de mișcarea de rotație, face ca materia existentă în recipient să se deplaseze spre exterior.

Deci acest fenomen e cunoscut, documentat și unanim acceptat.

Atunci de ce să nu aplicăm același principiu și Pământului care e o "sferă", ce se rotește în jurul axei sale, și e "masivă"?

Oare de ce nu s-ar aplica același efect și Pământului?

Dar să vedem ce spun specialiști: " Forța centrifugă, generată de rotația pământului, dă naștere la o ușoară tendință a obiectelor de a "cădea" în spațiu". Deoarece forța gravitației este de 289 ori mai mare decât forța centrifugă la ecuator, obiectele nu pot părăsi suprafața Terrei, iar greutatea lor se reduce. La ecuator forța centrifugă are valoarea maximă și efectul ei este foarte pronunțat. ⁽¹⁾

OK, asta se întâmplă la exteriorul elipsoidului numit Pământ, unde forța gravitației se manifestă, dar ce se întâmplă oare în interiorul Pământului unde nu există gravitație?

Păi, în acest caz, întreg conținutul miezului se va lipi de scoarța Terrei, ca în desenul alăturat.

Dacă acest fenomen e prezent, atunci rezultă clar că în interiorul Terrei este un gol datorat pe

de o parte a rotirii Pământului, dar și datorită forței centrifuge.

Avem deci explicația logică a faptului că interiorul Terrei este gol. Și totuși, oamenii de știință susțin că Terra are un nucleu lichid, incandescent.

Deci care să fie oare adevărul? Cel susținut de geofizicieni, sau de adepții fizicii Newtoniene?

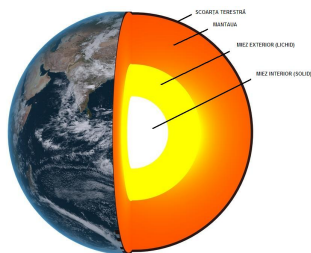
Eu merg pe mâna fizicienilor, deoarece experimentul cu "mixerul" e ceva palpabil, în timp ceea ce susțin geofizicienii este ceva doar "demonstrat", dar nedovedit experimental. Cum să accepți că un corp care se rotește își anihilează propria forță centrifugă.

Structura Pământului

OK, să analizăm în continuare structura Terrei, așa cum susțin geofizicienii.

Forma globului terestru este aproape sferică, deformarea datorându-se forței centrifuge rezultate prin mișcarea de rotație, Pământul are o formă de "geoid",

adică mai bombat la ecuator și mai turtit la cei doi poli. Astfel raza Pământului variază între 6357 și 6378 km, fiind alcătuit spre adâncime din mai multe straturi.

Structura Pământului pe straturi este:

1. În centrul Pământului se află "miezul" sau "nucleul Pământului" (cu grosimea de aprox. 3.400 km), de consistență fluidă, alcătuit din elemente grele (metale grele, mai ales fier), unde au loc reacții atomice de fuziune în condițiile unor temperaturi și presiuni ridicate.
2. Stratul următor este "mantaua Pământului" cu grosimea de 2.900 km. Mantaua este alcătuită din roci plastice, predominând silicații și oxizii.
3. Stratul de la suprafață numit "scoarța" sau "crusta Pământului" este o crustă solidă, este stratul cel mai subțire (40 km grosime) unde domină oxizii și silicații, fiind însă îmbogățit cu unele elemente care nu se pot întâlni în mantaua Pământului.

Deci fără echivoc, miezul e lichid, fiind format de material incandescent, unde au loc reacții de fuziune.

Asemenea reacții au loc și în soare. Făcând o analogie cu ceea ce se petrece în soare, ne dăm seama că e imposibil ca nucleul Terrei să aibă un "comportament" similar cu cel din soare.

Astfel: " Dacă Soarele ar fi cât o ușă standard, Terra ar fi cât o monedă de 10 bani. Dacă ne referim la Soare, temperatura miezului său atinge 15 milioane de grade Celsius, iar cea a suprafeței e de 5.500 grade Celsius. Diametrul său este de 1.390.473 km, adică de 109 de ori mai mare decât Terra. Durata unei rotații a zonei ecuatoriale este de 27 de zile, iar a celor polare de 36 de zile. Conține hidrogen și heliu ... momentan.

Principiul după care funcționează este unul relativ simplu. Datorită dimensiunii și a masei sale, materia pe care o conține exercită o presiune foarte mare asupra interiorului, unde atomii fuzionează. Sunt atât de presați încât fuzionează, iar acest proces generează energie. Problema e că atomii se află în cantitate limitată în Soare. Materia nu se regenerează ci se transformă.

Astfel, după ce se va fi terminat stocul de hidrogen, Soarele va începe să fuzioneze altceva, căci din fuziunea hidrogenului a rezultat heliul, deci va fuziona atomi de heliu până când aceștia vor da naștere unui alt element mai greu, iar atunci Soarele va fuziona acei atomi mai grei transformându-i în alte elemente și mai grele. Activitatea unei stele se termină atunci când fuzionează atomi de fier. În acel moment își va arunca materia în Sistemul Solar, iar în urma fenomenului va rămâne o stea pitică albă ce va dăinui naiba știe cât, căci până acum nu a fost găsită nici o stea pitică albă stinsă".⁽²⁾ (sublinierea îmi aparține).

Ce trebuie să remarcăm? ” Activitatea unei stele se termină atunci când fuzionează atomi de fier”, deci cum nucleul Pământului este format predominant din fier, cum reacțiile atomice de fuziune continuă, e clar că în scurt timp, după opinia savanților, ar trebui să ne pregătim parașutele căci inevitabil vom fi ”_aruncați în Sistemul Solar” de către propriul nostru Pământ.

Oare acesta să fie viitorul nostru? Vedeți de ce eu nu cred în teoria nucleului incandescent.

Geologii și structura Pământului

Trebuie să remarcăm faptul că nu toți oamenii de știință sunt de acord cu structura nucleului. Astfel, un studiu efectuat de cercetătorii de la Australian National University au demonstrat că nucleul Pământului este solid.

”Pentru prima dată, geologii au confirmat că miezul interior al planetei noastre este într-adevăr solid, deși nu atât de dur cum au sugerat unele modele anterioare.

Cu ajutorul unei noi metode de detecție a undelor seismice, oamenii de știință au reușit să înțeleagă o serie de proprietăți fundamentale ale celui mai adânc strat al planetei noastre, nucleul.

Cercetătorii de la Australian National University (ANU) au studiat așa-numitele unde seismice de “fază J”, având o amplitudine mică, care trec prin nucleul planetei. Acest lucru le-a permis oamenilor de știință să obțină informații cu privire la soliditatea acestuia.

Undele seismice care se propagă prin interiorul Pământului sunt unde de volum și acestea sunt de mai multe tipuri.

- Undele P sau undele primare sunt unde de compresie sau unde longitudinale care se deplasează paralel cu direcția de propagare a undei. Acestea sunt însoțite de dilatații sau compresii succesive ale straturilor din interiorul Pământului pe care le străbat.

- Undele S sau undele secundare sunt unde transversale sub efectul cărora mișcările straturilor pe care le străbat se efectuează perpendicular pe direcția de deplasare a undei. Modul cum aceste unde se transformă din una în alta depinde de stările de agregare ale materiei prin care trec.

- Undele ”J” sunt o variantă specială a acestor unde, cunoscută și sub numele de unde de “fază J”, care ar trebui să treacă prin miezul interior al planetei, ceea ce înseamnă că prin studiul lor am putea afla detalii privind elasticitatea acestui strat al Pământului. Cel puțin asta susține teoria.

Singura problemă este că amplitudinea acestor unde este foarte mică, făcându-le practic imposibil de detectat, astfel încât, pentru geologi,

detectarea acestor unde a fost considerată drept “Sfântul Graal” al seismologiei.

Cu toate acestea, doi oameni de știință din cadrul Australian National University au conceput recent o modalitate inteligentă de identificare a acestor unde, incredibil de slabe, pe fondul ecoului vibrațiilor provocate de cutremurele care se produc pe planeta noastră”.⁽³⁾

Folosind o rețea globală de stații de înregistrare a activității seismice, și analizând datele de la fiecare pereche de receptoare seismice de la care aveau date în cazul unui cutremur mare și măsurând asemănarea dintre seismograme, au reușit să pună în evidență și să măsoare aceste ”unde ”J”.

Această metodă se numește corelație încrucișată sau măsura asemănării. Din aceste asemănări aceștia au construit o corelogramă globală, un fel de amprentă a Pământului”, a declarat cercetătorul Hrvoje Tkalčić.

O metodă similară a fost utilizată recent pentru a măsura cu precizie grosimea gheții din Antarctica.

Structura Pământului. Credit: forplayday/iStock

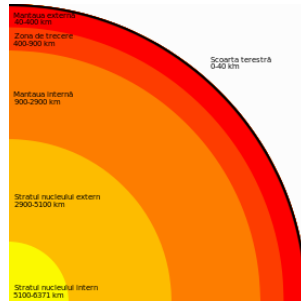
Determinarea stării de agregare a nucleului Pământului nu este deci o sarcină ușoară, mai ales dacă ținem cont că cea mai adâncă gaură de foraj ajunge doar până la o adâncime de 12 kilometri în scoarța terestră.

Așa că acum un secol se credea că planeta noastră are o scoarță exterioară groasă și un nucleu format din metale topite.

Toate acestea s-au schimbat în anii 1930 ca urmare a detectării unor unde seismice de compresie declanșate de un cutremur puternic care s-a produs în Noua Zeelandă și care, conform modelelor seismice de la acea vreme, nu ar fi trebuit să se producă. Seismologul danez Inge Lehmann a sugerat că aceste unde seismice ar fi, cel mai probabil, un ecou declanșat de interacțiunea undelor seismice cu un nucleu solid.

În modelele geologice ale structurii Pământului, nucleul planetei noastre se află la o adâncime de aproximativ 3.000 km față de scoarța terestră, este format din fier și nichel și are o temperatură aproximativ egală cu cea de la suprafața Soarelui.⁽³⁾

Structura internă a Pământului. Credit: Wikipedia

"S-a constatat că miezul interior al Pământului este într-adevăr solid, dar mai puțin dur decât s-a crezut anterior. Dacă rezultatele noastre sunt corecte, atunci se pare că miezul interior are câteva proprietăți elastice similare cu aurul și platina", a declarat Tkalčić.

Toate aceste informații sunt esențiale pentru înțelegerea formării planetelor sau proprietățile câmpurilor magnetice.

Se știe că polii magnetici ai Pământului se inversează periodic, dar încă nu se cunosc cauzele acestui fenomen.

„Generarea și menținerea câmpului magnetic al Pământului depinde de starea miezului interior al planetei noastre, iar fără câmpul magnetic protector nu ar exista viață pe suprafața Pământului”, a declarat Tkalčić. ⁽³⁾

Deci, nucleul este clar că e solid, dar atunci ce facem cu efectul forței centrifuge? Oricum am întoarce problema, tot la faptul că centrul Pământului este gol, tot la asta am ajunge.

Argumente astronomice în sprijinul teoriei lui Gardner că Pământul e gol

Gardner dedică o mare parte din cartea sa unei discuții despre dovezi astronomice în sprijinul teoriei sale despre un pământ gol cu deschideri polare și un soare central, referindu-se la formarea inițială a planetelor din nebuloase, vorbind și despre lumina polară observată la planetele Marte, Venus și Mercur.

Referindu-se la nebuloase, Gardner subliniază faptul că nebuloasele planetare prezintă o structură de cochilie, în general cu o stea centrală, observație descrisă și de HD Curtis de la Societatea Astronomică a Pacificului într-un articol din "Scientific American" din 14 octombrie 1916. :

"Cincizeci dintre aceste nebuloase au fost studiate fotografic cu reflectorul Crosly, folosind diferite lungimi de expunere pentru a scoate în evidență detaliile structurale ale porțiunilor centrale luminoase, precum și ale celor mai slabe și mai îndepărtate părți. Inel regulat sau coajă, în general cu o stea centrală. " ⁽⁷⁾

Pe baza dovezilor astronomice de mai sus și a altor dovezi astronomice, Gardner susține că forma nebuloaselor, așa cum se vede prin telescop, confirmă teoria sa, arătând că, în formarea inițială a planetelor din nebuloase, ele dobândesc un interior gol, un soare central, după cum indică forma de fapt și forma nebuloasei inelare.

Gardner scrie:

"De ce oamenii de știință nu au considerat niciodată problema formei nebuloasei planetare? Ei știu din observații și fotografii că nebuloasa planetară are forma unei cochilii goale deschisă la extremități, având un nucleu central luminos sau un soare central? De ce nu au crezut niciodată că trebuie să se implice? Este evidentă o etapă a evoluției nebuloasei.

De ce oamenii de știință nu s-au întrebat niciodată despre ce ar trebui să conducă, în mod logic, această conformație? De ce nu o ignoră complet? Nu, pentru că nu pot explica aceasta fără o perturbare prea mare a propriilor teorii?"

Gardner vorbind de evoluția nebuloasei primordiale spune:

"Vorbim despre o evoluție continuă care trece din etapa de nebuloasă în etapele ulterioare în care se formează deschideri polare ce sunt fixate în cochilia solidificată, nebuloasa fiind redusă astfel la o planetă. Trebuie amintit că în timp ce nebuloasa originală era incomparabil mai mare decât o planetă de dimensiuni reduse, măsurând chiar și milioane de kilometri în diametru, probabil, această nebuloasa este compusă din gaze dilatate de o căldură imensă, încât atunci când se solidifică, din ea va rezulta doar o singură planetă".⁽⁷⁾

Gardner subliniază că, la fel ca și în formarea sistemului solar, o parte din "focul original" rămâne în centru, sub forma unui soare, deci, în cazul fiecărei planete individuale, prin același proces prin care sistemul solar în ansamblu s-a format, și prin continuarea aceleiași mișcări generale de rotație și aruncarea centrifugală a maselor mai grele spre periferie (așa cum se arată prin faptul că planetele cele mai exterioare, cum ar fi Uranus și Neptun, sunt mai mari decât cele mai aproape de soare, ca Mercur și Venus), în cazul fiecăreia dintre planete, în formarea lor, "focul original" rămâne în centrul fiecăreia, pentru a forma soarele central, în timp ce constituentii lor mai grei sunt aruncați la suprafața lor pentru a forma crusta solidă, lăsând interiorul gol.

De asemenea, datorită rotației pe axa lor, forța centrifugă determină ca masa să se concentreze mai mult în unghiuri drepte față de axa de rotație, provocând o umflare la Ecuator, cu o compensare corespunzătoare la poli, sub formă de depresiuni polare care se deschid spre interiorul gol, mai degrabă decât să fie perfect rotund.

Aceasta este teoria lui Gardner, în sprijinul căreia prezintă dovezi astronomice în cartea sa, susținând că toate planetele sunt goale și au un soare central, acesta fiind modelul de bază conform căreia sistemele solare sunt formate din nebuloasele primordiale din care provin.

De asemenea, universul nostru, privit la nivel de macrocosmos, trebuie să aibă și el un soare central, în jurul căruia gravitează stelele.

Gardner citează faimosul astronom, profesorul Lowell, care a văzut o strălucire de lumină în zona polară al planetei Marte. Potrivit lui Gardner, acest lucru se datorează faptului că soarele central al lui Marte se poate observa prin deschiderea polară. Se observă lumini puternice similare provenind din regiunea polară și a lui Venus. În timpul unui tranzit al lui Mercur peste Soare, planeta, în timp ce era neagră pe partea dinspre noi, s-a observat că emite o lumină strălucitoare, comparabilă cu lumina soarelui, venind de pe discul său negru.

Gardner concluzionează că aceste trei planete sunt goale și au deschideri polare foarte mari, numite "capace polare" de gheață și zăpadă, dar în realitate sunt albe datorită cantității mari de ceață și nori din aceste regiuni și că deschiderile din ceață sau nori permit soarelui central să strălucească.

Astfel de lumini strălucitoare au fost observate în mod repetat de către astronomii care, fără să înțeleagă motivul, nu au putut oferi nici o explicație satisfăcătoare. Gardner observă că uneori aceste capace polare dispar brusc, din cauza unei schimbări de vreme, afirmând că gheața și zăpada nu s-aar fi putut topi atât de repede, dacă acestea ar fi fost din gheață și zăpadă.

Profesorul Newcomb spune: "*Nu există nici o dovadă că o zăpadă ca a noastră s-ar fi format vreodată în jurul poliilor de pe Marte. Nu pare posibil ca o cădere considerabilă de zăpadă să aibă loc, și nici nu este necesar să presupunem că zăpada sau gheața sunt adevărate pentru a ține cont de capacele albe.*" ⁽⁷⁾

În sprijinul afirmației sale referitoare la existența luminilor observate la polul lui Marte, Gardner l-a citat pe profesorul Lowell, care observă că la 7 iunie 1894 se uita la Marte și deodată a văzut două puncte de lumină care izbucnesc din mijlocul capacului polar. Ele erau strălucitoare. Luminile au strălucit câteva minute și apoi au dispărut. Green, cu câțiva ani mai devreme, în 1846, a văzut de asemenea două puncte de lumină la polul lui Marte.

Lowell a încercat să explice luminile pe care le-a văzut ca fiind reflectări ale luminii solare de către gheața polară, dar Gardner neagă acest lucru, citându-l pe profesorul Pickering care a văzut o zonă vastă de formă albă la polul lui Marte, care s-a menținut douăzeci și patru de ore, și care apoi a dispărut treptat. De asemenea, Lowell a văzut o bandă de un albastru închis, pe care a considerat-o ca fiind apă provenită din gheața topită sau din capacul de zăpadă.

Gardner consideră că așa-numitul capac de gheață marțian a fost într-adevăr format din ceață și nori, care, de asemenea, ar putea să apară și să dispară.

El scrie: "*Ceea ce Lowell a văzut într-adevăr a fost un fascicul direct - două fascicule directe în același moment - care clipeau de la soarele central al lui*

Marte observate prin deschiderea polului marțian. Nu are marginea albastră în jurul acelei zone la care Lowell s-a referit, dar indicatorul optic, aspectul suprafeței reflectorizante a planetei se înclină treptat spre interior, astfel încât la o anumită porțiune a curbei începe să reflecte lumina? Și faptul că nu este văzută de multe ori arată pur și simplu că este vizibilă numai când Marte este într-o anumită poziție față de pământ, când suntem capabili să pătrundem în gura deschiderii polare și să prindem fasciculul direct”.

"De ce oamenii de știință nu au comparat niciodată lumina de pe Marte cu lumina care se joacă peste propriile noastre regiuni polare. Aceștia uită că observarea aurorei a fost văzută fără a se face referire la schimbarea acului magnetic?"⁽⁷⁾

Dacă aurora se dovedește a fi independentă de condițiile magnetice, ce altceva se poate datora ei decât o sursă de lumină? Nu este reflexia luminii aurorei din zonele superioare ale atmosferei comparabilă cu proiecția luminii marțiene din capacele din zonele superioare ale atmosferei marțiene și cum explică oamenii de știință faptul că aurora este văzută doar în nordul îndepărtat și văzută fragmentar doar atunci când ajungem mai departe spre sud?

În sprijinul opiniei sale legate de capacele polare ale planetei Marte care susține că acestea nu sunt formate din gheață și zăpadă, ci reprezintă lumina soarelui central care strălucește prin deschiderea polară, Gardner spune:

"De ce planeta Venus, care e o planetă fierbinte, are capace polare ca cele ale lui Marte dacă capacele marțiene sunt într-adevăr compuse din gheață, zăpadă sau dioxid de carbon înghețat? De asemenea, de ce capacele polare ale lui Venus și Mercur nu scad ca cele ale lui Marte și de ce sunt capacele polare ale planetei Marte văzute ca generând o masă de lumină la mai multe mile deasupra suprafeței planetei atunci când sunt văzute dintr-o vedere laterală, dacă sunt într-adevăr de gheață? Cum ar putea fi ele mai luminoase decât zăpada, când sunt văzute în circumstanțe similare? Și cum ar putea Lowell să vadă strălucirea directă a luminii din capace dacă nu ar fi emanate dintr-o sursă directă de lumină?"⁽⁷⁾

Mai mult, așa cum remarcă și oamenii de știință, lucru observat și de profesorul Lowell, ale cărui observații legate de Marte par să susțină teoria lui Gardner, se poate ușor trage concluzia că atunci când planeta este privită printr-un telescop pe timp de noapte, lumina polară este galbenă și nu albă, așa cum ar fi lumina dacă capacele ar fi de zăpadă?

Soarele central este o masă incandescentă și, așa cum lumina electrică incandescentă arată galben când este văzută de la o distanță relativ mică, tot așa și lumina directă a soarelui marțian va apărea galbenă. Dacă această lumină s-ar reflecta dintr-o suprafață albă solidă, de gheață, cu siguranță ar părea albă, dar nu este așa.⁽⁷⁾

Mitchell a văzut două lumini strălucitoare la capătul polar al lui Marte, care s-au atenuat treptat. Gardner explică acest lucru punându-l pe seama norilor

care au trecut peste fața soarelui interior, provocând variații în lumina emisă prin deschiderea polară.

Un astronom englez, W E. Denning, în revista științifică " Nature ", scria despre observațiile sale din 1886:

"În ultimele luni, capacul polar nordic al planetei Marte a fost foarte strălucitor, uneori oferind un contrast uluitor cu acele regiuni ale suprafeței mai reflexivă. Aceste regiuni luminoase ale planetei Marte necesită cel puțin o investigație mai atentă decât părțile întunecate. Multe desene anterioare și descrieri ale lui Marte, nu au acordat însă aceste pete albe ". (7)

Astronomul englez, J. Norman Lockyer, în 1892, a scris despre Marte:

"Zona de zăpadă a fost uneori atât de strălucitoare încât, ca și semiluna lunii tinere, părea să se proiecteze dincolo de planetă."

Acest efect al iradierii a fost vizibil, într-o singură ocazie, atunci când zona acoperită de zăpadă a fost observată ca strălucind ca o stea nebuloasă, moment când planeta însăși a fost ascunsă de nori, un fenomen observat de Beer și Madler și înregistrat în lucrarea lor, "Fragments Sur les Corps Celestes".

Aceștia spuneau: *"Luminozitatea părea să varieze considerabil și, uneori, mai ales când zona de zăpadă era aproape de nivelul minim al acesteia, nu era deloc obiectul proeminent pe care-l are în general discul planetei ". (7)*

Gardner comentează observațiile de mai sus:

"Nimeni care nu citește cele de mai sus în lumina teoriei noastre nu reușește să vadă cum se încadrează în ea. Doar fasciculele directe de lumină de la un soare central ar putea da acel efect luminos deasupra suprafeței planetei și variind funcție de atmosfera din interior sau mai presus de ea. Dacă ar fi fost un simplu capac de gheață, nu ar fi fost această luminozitate ca atunci când planeta era acoperită de nori, așa cum Lockyer spune că este, în plus, acea luminozitate este exact ceea ce aurora borealis ar arăta în cazul în care planeta noastră ar fi văzută de la o distanță mare, lumina fiind aceeași în ambele cazuri. Când ne întoarcem spre planeta Venus vom demonstra absolut că cercurile polare nu sunt zăpadă sau gheață sau capace de îngheț, fiind practic deschideri care duc spre suprafața interioară și iluminată a planetei." (7)

La Venus, vaporii de apă extinși au tendința de a egaliza temperatura, astfel încât capacele sale polare nu sunt compuse din gheață și zăpadă, așa cum se presupunea în cazul lui Marte, dar Gardner se îndoiește.

Vorbind despre capacele polare ale lui Venus, MacPherson, în " Romance of Astronomy Modern ", spune: *"Au fost observate capace polare, presupuse de unii ca fiind similare celor de pe planeta noastră și de pe Marte, dar unii astronomi nu le consideră ca zăpada"*.

Astronomul francez Trouvelet, în 1878, a observat la polul lui Venus o masă confuză de puncte luminoase, pe care Gardner le atribuie ca provenind de la soarele central care răzbate prin nori. Deoarece capacul polar nu este compus din gheață, aceste lumini nu pot fi o reflectare a soarelui. El crede că acesta este un caz similar cu Marte.

Lumini similare au fost văzute ca provenind de la Mercur. Richard Proctor, unul dintre cei mai cunoscuți astronomi ai secolului al XIX-lea, a scris:

"În cazul lui Mercur, dacă ar fi adevărat, luminozitatea ar putea fi privită ca fiind o indicație a energiilor vulcanice în comparație similară cu acelea ale pământului nostru. La fața locului, văzută pe discul negru al lui Mercur, când planeta este în tranzit, indică o sursă de iluminare fie a planetei, fie în atmosfera ei. Din atmosfera ei cu greu ar putea fi, și nici nu ar putea să arate ca niște fluxuri aurorale pe Mercur, asta dacă suprafața lui Mercur ar fi strălucit de lumina care ar fi trebuit să fie văzută, atunci se poate arăta cu ușurință că peste sute de mii de kilometri pătrați de suprafață trebuie să strălucească cu o intensitate de luciuri în comparație cu care strălucirea luminii ar fi ca întunericul. De fapt, lumina este întuneric absolut în comparație cu strălucirea intrinsecă a suprafeței soarelui și fața luminată presupusă că aparține planetei Mercur. Dar nu poate fi nici o îndoială că fața luminată este doar un fenomen optic. " ⁽⁷⁾

Comentând declarația lui Proctor, Gardner scrie:

"Din nou, sunt de acord cu observația, dar nu cu deducția. Aici este un punct de lumină pe Mercur, văzut clar printr-un telescop, atât de strălucitor încât observatorul îl compară cu incandescența unui soare, este o lumină mult mai strălucitoare decât orice. Reflecția ar putea să-i dea lui Proctor o astfel de aparență încât să fi fost șocant până la extrem, căci nu se aștepta la ea și era complet nepregătit să vadă un astfel de fenomen, pe care nu este în stare să îl explice. Dar nu putem să credem că ochii lui Proctor i-ar fi jucat o festă. A fost un observator astronomic antrenat, așa că ceea ce a văzut el trebuie să fi avut o explicație sau o cauză în spatele ei". ... "Este evident pentru noi că ceea ce a văzut Proctor a fost soarele intern central al lui Mercur, strălucind direct prin deschiderea polară, și întrucât Mercur este o planetă mică, soarele interior ar fi destul de apropiat de deschidere și nu ar exista atmosferă apoasă cu nori pentru a-i întuneca marginile, rezultând că acest soare ar străluci cu o strălucire extraordinară.

Ce s-a dorit să arăt este că Mercur, ca și alte planete, are un soare central și că un astfel de soare trebuie întâlnit la toate planetele sistemului solar.

Este semnificativ faptul că începând cu observațiile legate de Marte, se poate extinde principiul și la Venus și Mercur. Testele ce se pot face sunt relativ simple: observarea directă sau observarea fotografică, rezultatul ducând invariabil spre existența unui soare central.

În plus față de dovezile astronomice de mai sus în favoarea teoriei sale, Gardner se referă la structura capului de comete, arătând un centru gol, crusta exterioară și prezența soarelor centrale. În cartea sa, el prezintă un desen al cometei lui Donati, detectată de la un observator din Florența în 1858.

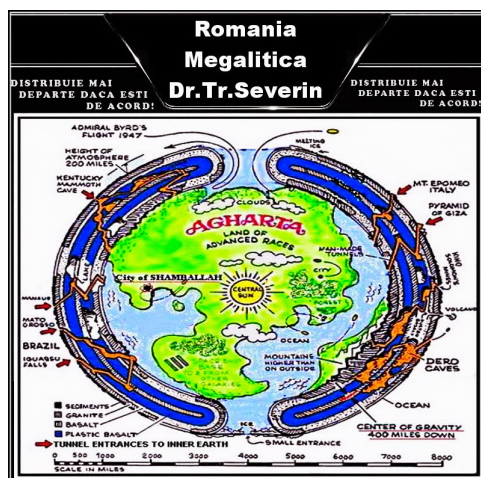

După cum se vede, acesta avea un nucleu central sau un soare care "strălucea cu o strălucire egală cu cea a Stelei Polare" și era de 630 de mile în diametru. Gardner crede că o cometă este o planetă care a intrat pe orbita unui alt corp mai mare, ca soarele nostru spre exemplu, care s-a abătut de

la orbita sa, și s-a ciocnit cu o altă planetă, iar căldura rezultată a transformat-o într-o coadă gazoasă care se întinde după ea. Gardner susține că nucleul de fier al cometei a fost odată soarele central al planetei din care s-a format după ce a fost descompusă în fragmente. (7)

Concluzie

Pământul nu este o sferă solidă, cu un miez de fier lichid sau semi lichid în interior, ci, mai degrabă se aseamănă cu un ou, al cărui albuș a fost îndepărtat, rămânând astfel un spațiu gol în interiorul acestui ou. Teoria Pământului gol mai spune că "gălbenușul oului" ar fi un mini-soare care oferă atât viață cât și lumină lumii interioare. Centrul gravitației nu se află în centrul Pământului, așa cum ne învață geologia și fizica modernă, ci undeva la mijlocul mantalei subțiri, care se află sub scoarța Pământului. Astfel, gravitația acționează egal atât în interiorul Pământului, cât și în exteriorul ei; o minge va cădea înspre Pământ, pentru noi care stăm pe suprafața lui, dar, la fel, pe mantaua Pământului, pentru cineva care ar locui în interiorul Terrei noastre. Un locuitor al lumii interioare ar avea parte, la fel ca și noi, de un cer albastru, un Soare, dar și alte elemente ale naturii, ca văi, munți, lacuri, oceane.

Datorită faptului că centrul de greutate se află în mantaua Terrei, atât noi cât și cei care trăiesc în interiorul Pământului, putem sta cu picioarele pe "sol", fără să "plutim", forța de gravitație făcând ca și cei care locuiesc pe partea concavă a solului lor, să aibă aceeași poziție verticală în raport cu solul, la fel ca și noi.

Și mai e un lucru la care trebuie să reflectăm: cine a construit Piramidele egiptene și cine a construit sistemul de tunele și Sala proiecțiilor din interiorul Bucegilor? Oare nu cei care ne-au ajutat

întotdeauna pe noi cei de acum?

Ce spune istoria despre structura Terrei

Acum că am aflat părerea specialiștilor, să vedem și ce spun cei care au "vizitat" acel tărâm situat acolo unde este sau metal topit, sau metal solid.

Jules Verne

Jules Verne (nume complet **Jules Gabriel Verne**) s-a născut la 8 februarie 1828 la Nantes în Franța.

Există o legendă conform căreia, la vârsta de 11 ani, tânărul Jules s-ar fi îmbarcat ca mus pe o cursă cu destinația India, fiind recuperat în extremis de tatăl său la Paimbœuf. Jules Verne ar fi vrut să plece pentru a-i aduce un colier de corali verișoarei sale, Caroline Tronson, de care era îndrăgostit. Muștruluit zdravăn de tatăl său, el ar fi promis că nu va mai călători decât cu gândul. Probabil că aceasta este cu adevărat o ficțiune deoarece, în "Souvenirs d'enfance et de jeunesse", Jules își amintește doar despre urcarea la bordul unui velier pe care l-a explorat în absența paznicului, lucru care i-a atras muștrări din partea căpitanului.

Oricum Jules Verne a fost un vizionar care a intuit realizări tehnologice care la vremea aceea erau utopii.

O carte remarcabilă este "Călătorie către centrul pământului, ficțiune sau nu, romanul ne descrie existența unei lumi extraordinare, greu de acceptat și atunci și chiar și acum.

În acest roman Jules Verne ne descrie neobișnuita expediție a profesorului Otto Lidenbrock. Inspirat de descoperirea unui misterios pergament antic, el se hotărăște să exploreze centrul planetei. Savantul este însoțit de nepotul său Axel și de o călăuză pe nume Hans.

Aceștia pătrund în lumea subterană prin craterul unui vulcan stins și înaintează tot mai mult spre centrul Pământului. În interiorul planetei au văzut o lume fantastică, plină de grote, pasaje de trecere, tuneluri și puțuri. Aceștia fac această coborâre cu foarte multă ușurință, unealta cea mai importantă fiind o lampă mobilă, un fel de lanternă acționată de un dinam.

Cei trei se apropie de centrul Pământului parcurgând foarte multe labirinte dificile. Pe parcursul călătoriei, ei descoperă o imensă mare subterană unde forțe magnetice și electrice produc un fel de auroră boreală care iluminează interiorul Planetei Albastre, expediția devenind mult mai fascinantă. Explorând marea subterană pe o plută, cei trei călători întâlnesc creaturi mitologice.

Echipa ajunge aproape la destinație, când deodată accesul le este barat de un bloc imens de rocă. Cei trei hotărăsc să îl distrugă cu ajutorul explozivului, deși știu că explozia ar putea avea consecințe îngrozitoare. În final, profesorul

Lidenbrock și însoțitorii săi sunt aruncați înapoi la suprafață de o erupție vulcanică, ajungând cu bine acasă.

Interesantă expediție în care ajungând în centrul pământului găsesc o atmosferă prielnică vieții, o mare subterană, trunchiuri de lemn din care își construiesc o plută ... și ce e mai interesant, întâlnesc "creaturi mitologice", deci un set complet de viață.

Amiralul Byrd

Unul din cei mai credibili oameni care au vorbit despre un tărâm existent în centrul Pământului a fost Amiralul Byrd.

Iată ce spune Wikipedia despre el: "*Contraamiralul Richard Evelyn Byrd, Jr., USN (n. 25 octombrie 1888 – d. 11 martie 1957) a fost un ofițer american de marină, specializat în explorări. A fost un pionier al aviației americane, explorator polar și organizator de logistică pentru expediții polare. Zborurile aviatice în care a servit drept navigator și lider de expediție, au traversat Oceanul Atlantic, un segment din Oceanul Arctic, și o parte din Antarctica. Byrd a susținut că expedițiile sale au fost primele care au ajuns la Polul Nord și la Polul Sud pe calea aerului. Afirmatia privind Polul Sud este în general susținută de un consens al celor care au analizat probele. Byrd a primit Medalia de Onoare, cea mai înaltă distincție pentru eroism acordată de Statele Unite*".

OK, știm acum cine a fost Byrd, dar să aflăm și ce a văzut el în acele expediții în Antarctica.

La 2300 de mile dincolo de Polul Nord ar exista o intrare către centrul Pământului. Acolo, conform spuselor amiralului Richard Byrd, primul om care a zburat deasupra Polului Nord, ar locui o civilizație mult mai evoluată decât a noastră.

Cei care populau Pământul s-au mutat în subteran acum 100.000 de ani. Un război care a avut loc atunci a distrus suprafața Terrei și a creat deșerturile.

O fotografie recentă a Polului Nord, aflată în custodia NASA și transmisă de unul dintre sateliții circumterestri, a resuscitat interesul geofizicienilor. În această imagine se poate observa, în zona Polului Nord magnetic, o suprafață care nu este acoperită cu gheața calotei glaciare. Pe o rază de 300 kilometri se întrezărește pământ și încă unul fertil.

Am învățat că la Polul Nord nu se află nimic, decât apă. Ce ar putea însemna acea pată de Pământ?

Ulterior, satelitul a captat și alte fotografii și toate prezentau acea pată de pământ. Mulți cercetători au susținut că avem de-a face cu un fenomen magnetic, unde se produce o perturbare atmosferică. Teoria nu s-a dovedit a

fi viabilă, nu era vorba despre aurore boreale deoarece pata se află pe sol și nu în aer.

Și alți geofizicieni au mers cu gândul la teoria pe care o susținea în anul 1926, după ce zburase deasupra Polului Nord, amiralul Byrd. În anul 1947, a fost dat publicității jurnalul secret al amiralului Byrd de către un fost agent CIA, care intrase în posesia acestuia. În jurnal se susținea că la Polul Nord este o intrare către interiorul Pământului.

Acolo s-ar afla un oraș populat de o civilizație necunoscută, care comunică prin telepatie. Orașul se numește Agartha și are milioane de locuitori care cunosc secretul nemuririi. După ce consideră că au trăit destul, ei își aleg momentul când să se retragă din viață.

Femeile nasc o dată sau de două ori, iar gestația durează trei luni. Ele nasc în temple special amenajate unde există bazine cu apă. Toate acestea sunt informații din jurnalul amiralului Byrd.

Byrd susținea că a locuit în Agartha timp de o lună. Farfuriile zburătoare care se observă pe cer sunt mijloace de transport ale acestei civilizații. Byrd mai spunea că autoritățile americane au amplasat baze militare în zonă și chiar au beneficiat de tehnologie de la această misterioasă civilizație.

În perioada 1928-1955, Byrd a făcut 11 expediții la Polul Nord. În 19 februarie 1946, Byrd a plecat într-o altă expediție la Polul Nord. Văzând că nu se întoarce, cei de la bază l-au dat dispărut.

Byrd a revenit în 11 martie 1947, și a descris lumea din interiorul Pământului. În anul 1952, amiralul este decorat cu Medalia de Onoare de către guvernul american, ca semn al recunoașterii meritelor sale. Într-un mod indirect, guvernul american recunoscuse și mărturiile amiralului Byrd".⁽⁵⁾

Interesantă experiență, dar imediat au apărut și relatări similare a lui Byrd, dar de data asta din partea germană:

Potrivit mai multor cercetători în domeniu, în anul 1938 a avut loc o expediție germană în Antarctica, pe transportorul aerian Schwabenland. Nemții au declarat o regiune de 600.000 de kilometri care includea munți și lacuri neacoperite de gheață drept teritoriu german.

Ei au numit acest teritoriu Neuschwabenland (Noua Swabia) și l-au transformat într-o imensă bază militară nazistă. În anul 1947 a avut loc ciudata misiune în Antarctica a amiralului E. Byrd, omul care a pătruns în interiorul pământului pe la amândoi polii. Acesta a luat cu el 4000 de soldați și un transportor aerian complet echipat. După opt săptămâni soldate cu pierderi grele, aceștia au reușit să revină în țară. Acea luptă a fost pierdută de către amiralul Byrd, iar aliații încălcaseră pactul de încetare a focului semnat în 1945 de către amiralul Donitz.

Aceasta este o transcriere a jurnalului aflată pe o bandă audio și a fost obținută de la "Hollow Earth Society" din Australia:

"Trebuie să scriu aceste rânduri în secret și fără lumină. Este vorba despre zborul meu în Arctica din 19 februarie 1947. Există situații când omul trebuie să accepte ascunderea adevărului. Nu am libertatea de a face cunoscută următoarea relatare pe care o scriu acum. Probabil că nu va ajunge niciodată la ochii publicului, dar eu trebuie să-mi fac datoria pentru ca cineva să poată citi aceste rânduri, atunci când va veni timpul. Să sperăm că lăcomia unora care-i exploatează pe ceilalți nu va sta în calea adevărului." Jurnal de bord – tabăra arctică, 19 februarie 1947" ...

"Dedesubt, peste tot numai gheață și zăpadă. Am observat o ușoară colorație spre galben. Este dispersată după un model liniar. Modific direcția de zbor pentru a observa mai bine această colorație. Există de asemenea și o nuanță roșu-purpurie a ghețurilor. Am încercuit această zonă de două ori și am revenit la direcția inițială. Am verificat din nou poziția avionului cu tabăra de bază. Am transmis mai departe îngrijorarea mea în legătură cu ciudatele nuanțe ale zăpezii de sub mine. Atât compasul magnetic cât și giroscopul încep să tremure și să se zdruncine.

Amiralul Byrd

Nu mai putem să ne conducem după aparatele de zbor. Măsoar direcția folosind compasul optic (după soare) și totul pare în regulă. Manetele de control răspund foarte greu la comenzi, se mișcă foarte încet. Nu se mai văd însă ghețuri. În depărtare se disting munți. Au trecut 29 de minute de zbor și acum se văd foarte clar munții, nu este o iluzie. Nu am mai văzut astfel de munți, sunt foarte mici. Schimb altitudinea la 900 metri. Întâlnesc iarăși turbulențe puternice.

Trecem peste micii munți și continuăm drumul spre nord. Dincolo de munți se vede un mic râu. O vale prin mijlocul căreia curge un râu. Nu ar trebui să existe aici nici-o vale înverzită. E ceva anormal în toată povestea asta. Ar trebui să vedem numai gheață și zăpadă. Din lateral se văd păduri pe versanții munților. Instrumentele au luat-o razna. Giroscopul se învâрте înainte și înapoi fără nici-o regulă.

Reduc altitudinea la 425 de metri și fac un scurt viraj la stânga ca să văd mai bine valea de sub mine. Este verde și are iarbă deasă. Lumina de aici pare diferită. Nu se mai vede soarele. Mai facem un viraj la stânga și punem ochii pe un fel de animal mare aflat în vale. Pare că este un elefant. Ba nu, seamănă mai mult cu un mamut. Este incredibil, și totuși se află chiar aici. Reduc altitudinea la 300 de metri și iau binoclul ca să văd mai bine animalul. E clar – e un mamut.

Raportez acest lucru la tabăra de bază. Dau peste și mai multe dealuri înverzite. Termometrul exterior indică o temperatură de 23 grade Celsius. Ne continuăm zborul. Acum sistemele de navigare par în regulă. Nu pot

să cred! Dau să contactez tabăra de bază. Aparatul radio nu mai funcționează. Peisajul este mult prea nivelat decât în mod normal. În față vedem ceea ce pare a fi un oraș! Este imposibil!!! Avionul pare foarte ușor și se clatină. Sistemul de navigare refuză să funcționeze. Dumnezeule, din lateral și din spate se apropie nave ciudate! Au forma de disc și parcă radiază ceva din ele. Sunt atât de aproape încât le văd însemnele!” ...

”... Este un tip de swastika. Fantastic! Unde ne aflăm de fapt? Ce s-a întâmplat? Încă o dată verific sistemul de navigare. Nu răspunde nici acum. Suntem prinși într-un fel de “plasă” invizibilă. Din aparatul de radio se aud pocnete și apoi se aude o voce în engleză cu un ușor accent nordic sau germanic. Mesajul este: “Bine ai venit Amirale, ești pe domeniul nostru. Te vom ateriza în exact șapte minute. Relaxează-te, ești pe mâini bune”.

Îmi dau seama că motoarele avionului nostru s-au oprit. Avionul este controlat din afară și acum ia un viraj. Acum începe faza de aterizare și avionul coboară ca și cum ar fi într-un lift invizibil. La atingerea solului avionul abia tresare.

Fac o ultima însemnare în jurnalul acesta de bord. Se apropie de avion câțiva bărbați. Sunt înalți și au părul blond. În depărtare se vede un oraș din care pulsează raze de lumină de culorile curcubeului. ”Nu știu ce se va întâmpla acum, dar nu văd nici-un fel de arme la cei care se apropie de noi. Aud o voce care îmi spune pe nume (cu accent german) și-mi cere să deschid trapa avionului. Mă conformez.”

Existența unor deschizături la cei doi poli este o ipoteză rezonabilă, căci puterea forței centrifugale în perioada de formare a pământului trebuie să fi fost mult mai mică aici decât în restul pământului. Cercetătorii afirmă că după latitudinea de 70-75 de grade nord și sud, pământul începe să se curbeze, creând niște deschizături către interiorul pământului. Trecerea se realizează atât de lin încât navigatorii care au pătruns din greșeală în aceste regiuni nu și-au dat seama că avansează către interiorul pământului până când nu le-au apărut în față niște regiuni necunoscute, care nu figurau pe hartă.

Deschizăturile au un diametru estimat la 2500 de kilometri și sunt înconjurate de un inel magnetic. Sunt înconjurate aproape non-stop de nori, iar spațiul aerian este restricționat prin legi necunoscute încă. Atunci când exploratorii aflați în căutarea polului nord sau a celui sud ajung în dreptul acestui inel magnetic, acul busolei arată în jos și ei cred că se află deasupra polului.

În realitate, nu se află decât în regiunea inelului magnetic ce înconjoară polul.

Aceiași cercetători afirmă că lumina și căldura din interiorul pământului provin de la un „soare” central. Marshall B. Gardner, unul din cei mai cunoscuți susținători ai teoriei pământului gol, credea că acest „soare” a fost creat chiar de nucleul fierbinte al planetei în perioada de formare a pământului, la fel ca în imaginea cometei lui Donati.

Pe de altă parte, dacă acceptăm faptul că pământul este gol în interior, rezultă că și celelalte planete din sistemul nostru solar sunt goale, căci se supun aceluiași legi. Oare câte civilizații trăiesc în interiorul acestor planete, în timp ce oamenii caută viața doar la suprafața lor? ⁽⁶⁾

Știința actuală nu poate răspunde la unele întrebări la care susținătorii liniei oficiale de gândire nu au răspunsuri pertinente.

Unele din acestea sunt:

1. De ce se formează aisbergurile din apă dulce, în condițiile în care la poli nu ar trebui să existe decât apă sărată? De unde provine toată vegetația descoperită în interiorul acestor aisberguri?

2. De ce susțin toți exploratorii care s-au aventurat dincolo de poliul magnetic al pământului faptul că vremea se încălzește din ce în ce mai tare și că gheața începe să dispară?

3. De ce migrează iarna anumite animale și păsări la nord de cercul polar (de pildă, elanii)?

Viziunea convențională a științei nu poate răspunde la aceste întrebări, în timp ce susținătorii teoriei interiorului gol al pământului aduc din ce în ce mai multe dovezi în acest sens?

Există râuri cu apă dulce care curg în afară, ieșind din interiorul pământului. Această apă dulce, care duce cu ea fragmente de vegetație și polen, îngheață, dând naștere aisbergurilor din apă dulce într-o regiune în care nu ar trebui să existe decât apă sărată.

Este cât se poate de clar că există răspunsul multor enigme ce ne-au fost ascunse premeditat.

Alte dovezi

Există cărți care redau, mult mai multe detalii, dovezi referitoare la interiorul gol al pământului decât pot face eu în această lucrare. O sinteză excelentă a acestor dovezi apare în cartea doctorului Raymond Bernard, pe care v-o recomand cu căldură.

În decembrie 1959, redactorul revistei Farfurii zburătoare, Ray Palmer, a publicat un număr în care a povestit descoperirile amiralului Byrd, dar când a sosit camionul de la tipografie, a descoperit că revista sa lipsea. Palmer a sunat la tipografie, dar i s-a spus că nu au primit nici o comandă de transport pentru publicația sa. Când le-a cerut să retipărească ediția, i s-a răspuns că plăcile tipografice erau deteriorate și că acest lucru nu mai era posibil (ce vrăjeala ieftină).

Palmer credea că OZN-urile nu vin din spațiul exterior, ci din centrul pământului, și că așa se explică soarta nefericită a acelei ediții a revistei sale.

Personal, cred că ar putea avea dreptate, și nu este exclus ca epopeea indiană antică Ramayana ce descrie venirea lui Rama ca emisar al Agarthei într-o farfurie zburătoare, ce decolase din interiorul Pământului să fie adevărată.

Legende referitoare la rasa conducătoare din interiorul pământului, formată din oameni blonzi cu ochii albaștri, se regăsesc în toate culturile antice, inclusiv în China, Tibet, Egipt, India, Europa, cele două Americi și Scandinavia (de exemplu vezi Odin la scandinavi).

În cartea sa, "Paradisul regăsit", sau leagănul rasei umane, William E. Warren sugerează că oamenii provin de pe un continent tropical aflat în regiunea arctică, un ținut în care soarele nu apune niciodată și unde locuia o rasă de zei care trăiau mai mult de o mie de ani fără să îmbătrânească. Warren consideră că acest ținut străvechi este totuna cu Hiperboreea de care vorbeau grecii antici.

Eschimoșii, a căror origine ar putea fi chiar popoarele din interiorul pământului, au legende care vorbesc de o insulă paradisiacă aflată la nord, un ținut mirific în care soarele nu apune niciodată, în care nu există întuneric, dar nici o lumină supărătoare, un loc în care oamenii trăiesc mii de ani în pace și armonie. Regăsim același mit și la irlandezi. ⁽⁶⁾

Cartea lui Marshall B. Gardner, "O călătorie spre interiorul Pământului?"

Marshall B. Gardner a petrecut douăzeci de ani de cercetare, analizând rapoartele exploratorilor arctici, completate de dovezi astronomice, înainte de a publica, în 1920, marea sa carte "**O călătorie spre interiorul Pământului sau dacă au fost descoperiți vreodată polonezii?**" Nu părea să știe despre cartea și teoria lui Reed, astfel încât ambii bărbați și-au dezvoltat teoriile în mod independent. Marea contribuție a lui Gardner este teoria unui soare central, care este sursa temperaturii mai înalte în regiunea orificiului polar și aurora borealis, pe care Reed o atribuie erupțiilor vulcanice. Un soare central, ca sursă de căldură și lumină, face posibilă existența vieții plantelor și animalelor în interiorul pământului, de asemenea viața umană, în care Reed credea că este un fapt, dar nu putea explica conform teoriei sale, teorie care nu a inclus un soare central ca sursă de lumină, fără de care nu putea exista viață.

Gardner susține în cartea sa, și prezintă dovezi astronomice, că nu numai pământul, ci toate planetele sistemului solar, au interioare goale și soarele central, pe care îl generează la formarea lor inițială, dintr-o nebuloasă.

Ca rezultat al forței centrifuge, rotația lor în timpul formării lor timpurii, când a fost totuși o masă topită, a determinat ca elementele lor mai grele să fie aruncate spre exterior, formând o crustă solidă pe suprafața exterioară a fiecărei planete și lăsând interiorul gol, în timp ce o porțiune din originalul foc a rămas în centru pentru a forma soarele central. De asemenea, forța rotației lor și mișcările prin spațiu au provocat deschideri la extremitățile lor polare.

De ce cărțile lui Reed și Gardner devin atât de rare încât este practic imposibil să se obțină copii, și implicit nu se găsesc în majoritatea bibliotecilor? Acest lucru se datorează faptului că acestea demonstrează că există o suprafață mare care nu este înregistrată pe nicio hartă, care nu este doar egală cu suprafața exterioară, dar poate fi mai mare decât întreaga suprafață a pământului exterior - această suprafață nerecunoscută de geografi fiind în interiorul crustei pământului.

În mod normal, orice guvern care află despre acest vast teritoriu ar avea ambiția de a fi primul care îl descoperă și mai ales îl pretinde, motiv pentru care ar face toate eforturile pentru a păstra aceste informații secrete, astfel încât nici un alt guvern să nu poată afla despre el și să pretindă acest teritoriu primul.

Întrucât guvernul Statelor Unite a fost primul care a aflat despre aceasta, ca urmare a vizitei amiralului Byrd, care a zburat pentru 1.700 mile în acest "tărâm misterios dincolo de Pol", care nu este prezentat pe nici o hartă și a văzut munți, păduri, vegetație verde, râuri, lacuri și animale, putem înțelege motivul secretului și de ce cărțile a doi scriitori americani Reed și Gardner au fost șterse și uitate, pentru a păstra acest secret.

Cartea lui Gardner are un conținut detaliat pe 450 de pagini. Cu cincizeci de cărți, în special în explorarea arctică, în bibliografia sa, el a fost cel mai

profund cercetător în explorarea artică. Gardner a susținut că pământul este o cochilie goală, având o crustă de circa 800 de kilometri grosime, cu o deschidere la capătul polar de aproximativ 1400 de mile în diametru. El spune că mamutul vine din interior și încă locuiește acolo, iar animalele tropicale uriașe găsite înghețate în gheață în regiunea polară nu erau preistorice, ci erau animale din interiorul care au venit la suprafață și au fost prinse în gheață.

În sprijinul teoriei sale de deschidere polară și a unui soare central în interiorul gol al pământului, Gardner arată că păsările și animalele migrează spre nord în timpul iernii pentru a găsi vreme mai caldă. De asemenea, observă că, atunci când exploratorii merg la nord de 80 de grade latitudine nordică, găsesc că apa devine mai caldă datorită curenților calzi provenind din regiunea polară, iar aerul devine mai cald din cauza vânturilor calde din nord, și în loc de gheață, cum ar fi normal în nordul extrem, se găsesc mări deschise. Se găsesc, de asemenea, polen roșu pe ghețari și se găsesc bușteni și alte resturi aruncate pe țărm de acești curenți calzi din nord. Gardner rezumă dovezile în favoarea teoriei sale despre un pământ gol cu două deschideri polare și un soare central, după cum urmează:

- *Cum explică oamenii de știință faptul că atunci când mergem spre nord temperatura devine mai rece până la un anumit punct și apoi începe să se încălzească?*
- *Cum explică faptul că sursa acestei călduri nu este nici o influență din partea sudului, ci o serie de curenți de apă caldă și de vânturi calde din nord, normal fiind să dăm de un pământ de gheață solidă?*
- *De unde pot veni acești curenți?*
- *Cum ar putea să vină din orice altceva decât dintr-o mare deschisă?*
- *De ce ar trebui să existe o mare deschisă chiar în locul în care oamenii de știință așteaptă să găsească o gheață veșnică, de unde ar putea să apară această apă caldă?*
- *De ce ar trebui, de asemenea, exploratorii să găsească stâncile de gheață inofensive ale nordului îndepărtat acoperite în zone mari cu polenul roșu al unei plante necunoscute?*
- *De ce ar trebui să găsească semințele de plante tropicale plutitoare în aceste ape - atunci când acestea nu sunt găsite în zone mai la sud, cum pot să se găsească în aceste ape semințe și ramuri ale copacilor, uneori cu muguri proaspeți pe ramuri de copaci ce se găsesc în aceste ape, toate acestea fiind duse de curenții calzi din nord?*
- *De ce ar trebui ca părțile nordice ale Groenlandei să fie cel mai mare habitat al țânțarilor din lume, o insectă care se găsește doar în țări calde?*

- *Cum ar fi putut ajunge țânțarii în Groenlanda dacă ar veni dinspre sud?*
- *Urșii polari au fost văzuți călătorind spre nord în Groenlanda. Cum a fost posibil ca atât de mari creaturi să găsească susținere pentru supraviețuire pe câmpiile de gheață veșnică?*
- *Cum explică oamenii de știință faptul că practic fiecare explorator competent din zilele anterioare până la Nansen a recunoscut că, atunci când a ajuns la Nord, teoriile sale despre ceea ce ar fi trebuit să găsească nu corespundeau cu realitatea de la fața locului, iar metodele lor de a-și găsi pozițiile nu au reușit să funcționeze?*
- *Cum explică oamenii de știință pasajele din descrierile lui Nansen pe care le-am citat, arătând că el a fost absolut pierdut în regiunea arctică?*
- *Cum explică oamenii de știință migrațiile acelor păsări care pleacă într-o perioadă a anului din Anglia și din alte țări din nord, și dispar în întregime în timpul iernii?*
- *Cum explică oamenii de știință faptul că nici Peary nici Cook nu au reușit să dovedească pretenția de a ajunge la polul nord? Chiar presupunând că ambii bărbați au acționat cu bună-credință, nu este evident că amândoi s-au pierdut?*
- *Cum de altfel se explică discrepanțele din propria narare a lui Peary?*
- *De ce, Peary nu a descoperit acel orificiu imens la extremitatea polară a pământului dacă ar fi fost acolo?"*

Motivul este foarte simplu și poate fi cel mai bine explicat prin a pune o altă întrebare.

"De ce nu a descoperit omul, atunci când s-a uitat în jurul lui, că trăiește pe suprafața a ceea ce este, practic, o sferă imensă (de fapt un sferoid mai exact) și de ce omul a crezut de-a lungul secolelor că pământul era plat?"

Deoarece sfera era atât de mare încât nu putea să vadă curbura, și deci a crezut că era o suprafață plană și că ar fi putut să se miște pe toată suprafața ei, părea atât de natural încât atunci când oamenii de știință i-au spus pentru prima dată că era o sferă, a început să se întrebe de ce nu au căzut sau, cel puțin, dacă trăia în emisfera nordică, s-a întrebat de ce australienii nu au căzut – asta pentru că nu aveau nici-o concepție despre legea gravitației.

Acum, în cazul exploratorilor polari, același lucru este adevărat: ei navighează până la marginea exterioară a deschiderii imense, dar această deschidere este atât de vastă, încât având în vedere faptul că crusta pământului care se curbează, este o curbă descendentă a marginii sale ce nu este perceptibilă pentru ei, iar diametrul ei este atât de mare - de aproximativ 1400 de mile -

Încât partea cealaltă nu le este vizibilă. Deci, dacă un explorator a mers suficient de departe spre pol, el ar putea naviga peste acea margine, în jos pe mările lumii interioare și din nou să iasă afară prin orificiul antarctic.

Aceștia ar putea fi derutați și de faptul că de îndată ce au intrat în cavitatea interioară, ar vedea un soare mai mic decât erau obișnuiți, soare care pentru ei ar putea arăta mai mare datorită apropierii de el, iar o posibilă orientare după stele ar fi imposibilă, deoarece nu există nici stele, și nici măcar o noapte, în care să le vadă.

"Dar, ar spune cititorul, nu oare forța gravitațională ar trebui să atragă exploratorul care a intrat în orificiu, în soarele central, pentru că gravitația nu trage totul spre centrul pământului?"

"Raspunsul la aceasta întrebare este că, prin atracția gravitațională, nu poziția geometrică contează."⁽⁷⁾

Centrul, în sensul geometric al cuvântului, nu se aplică în acest caz, deoarece dacă masa mare a pământului este concentrată în cochilia ei groasă, masa acelei cochilii va atrage, și nu un punct geometric simplu, care nu are o crustă definită, fiind plasat la 2900 de mile distanță de cochilie. De fapt, distribuția egală a forței de gravitație se face prin cochilia care menține soarele suspendat în centru într-o poziție care este echidistantă față de fiecare parte a cochiliei. Coaja care este masa cochiliei, este cea care ne atrage pe suprafața sa. Când mergem spre interiorul cochiliei, aceeași forță va menține în continuare picioarele noastre bine plantate pe suprafața interioară.

"Vom vedea toate astea atunci când vom explora serios Arctica, așa cum vom putea să o facem cu ușurință cu ajutorul avioanelor. Și când o vom vedea, o să ne întrebăm de ce a durat atât de mult timp, ca să descoperim ce alții au descoperit".⁽⁷⁾

Douăzeci și șapte de ani după ce Gardner a scris acest lucru, amiralul Byrd a făcut exact ceea ce spera că va fi făcut. A zburat cu avionul în deschiderea polului nord pentru 1700 de mile și a descoperit un teren cu copaci, așa cum Gardner credea că ar exista acolo și într-un climat mai cald, după cum arată râurile, lacurile, vegetația și viața pe care le-a observat acolo.

Gardner scrie:

"Că mamutul nu este singurul animal care se găsește acolo unde nu ar trebui să ne așteptăm, este evident dar dintr-o notă din jurnalul lui Hayes ce să zicem?"

"Când am fost la latitudinea de 78 de grade și 17 minute, la începutul lunii iulie, am văzut un fluture cu aripi galbene și, cine ar fi crezut, un țânțar și, de asemenea, în zece luni, am văzut trei păianjeni, două albine și două muște".⁽⁷⁾

Deoarece aceste insecte se găsesc doar mai departe, spre sud, atunci cum se pot găsi într-o zonă unde se află doar gheață și zăpadă? Singura explicație pe care Gardner o poate oferi pentru originea lor este că au venit din interiorul pământului prin deschiderea polară.

Observațiile lui Hayes despre viața insectelor în nordul extrem au fost confirmate de Greely, în cartea sa " **Trei ani de serviciu arctic** ", care descrie observațiile sale în Arctica, începute în 1881. În prefața la cartea sa, Greely ne spune că minunile din regiunile arctice sunt atât de mari încât a fost forțat să-și modifice notele actuale făcute la vremea respectivă și le-a subestimat mai degrabă decât să se lase deschis la suspiciunea de exagerare. Că regiunile arctice sunt atât de pline de viață și dovezile ciudate de viață mai departe spre nord, pe care un explorator nu le poate descrie fără a fi acuzat de exagerare, este cu siguranță un lucru ciudat dacă aceste regiuni duc doar la un pământ plin de gheață veșnică, conform teoriilor geografice mai vechi.

Gardner raportează păsări de o specie necunoscută, fluturi, muște și temperaturi de 47 până la 50 de grade, de asemenea, muguri de salcie și multă floare proaspătă. A găsit deasemenea două flori diferite de cele pe care le-a văzut vreodată.

Gardner rezumă dovezile în favoarea teoriei sale după cum urmează:

Pe măsură ce exploratorii merg la nord după aproximativ 80 de grade latitudine nordică, descoperă că apa, în loc să devină mai rece în același raport în care devenise mai rece când ieșea din zona temperată, începe treptat să se încălzească din nou și găsesc că această căldură este provenită dintr-un curent cald care străbate regiunile polare, în plus, constată că păsările și animalele migrează spre nord pentru a se hrăni și reproduce, în loc să se îndrepte spre sud. Ajungând la latitudini foarte mari, exploratorii găsesc o diversitate mare de viață animală și vegetală, mult mai mare decât în regiunile arctice și sub-arctice. ⁽⁷⁾

Și când aceștia navighează spre aceste regiuni nordice, găsesc, împreună pe aisberguri și ghețari, polenul roșu al plantelor care cresc - unde? Numai în interiorul pământului și găsesc deasemenea busteni și alte resturi ale pământului aduse la suprafață de acești curenți calzi. ⁽⁷⁾

Referitor la existența mamutului și a mastodontului, Gardner aduce dovezi care să arate că mamutul încă mai trăiește în interior - de fapt mamutul a plutit din interior spre exterior, fiind prins în ghețari și aisberguri, fiind înghețat în crevase situate în perimetrul apropiat al deschiderilor polare, fiind apoi transportat în alte zonele de mișcarea glacială, cum ar fi Siberia".

În plus, trunchiurile de lemn găsite în nordul extrem, a cărui origine, potrivit lui Gardner, ar putea proveni numai din interiorul pământului. Se menționează deasemenea și existența unor copaci cu muguri verzi, în mai toate mările arctice. Semănțe de specii tropicale necunoscute au fost de asemenea descoperite în curenții nordici, provenind din nord, nu din sud. Printre acestea

a fost sămânța fasolei entada, o sămânță tropicală, care a fost găsită de o expediție suedeză lângă Golful Trurengerg.

Comentariile lui Gardner sunt:

"Această sămânță trebuie să provină din interiorul pământului, deoarece este dintr-un copac care crește doar în condiții tropicale și ar fi fost dezintegrat dacă ar fi plutit în toată lumea timp de mai multe luni, cum ar fi cazul dacă a venit din regiunile tropicale ale exteriorului planetei."

Sverdrup a găsit atât de mulți iepuri în jurul latitudinii de 81 de grade latitudine nordică, încât un fiord a fost numit chiar Hare Fjord.

Căpitanul Beechey a văzut atât de multe păsări pe coasta de vest a Spitzbergenului încât locul a reverberat cu strigătele lor din zori și până la înserat. El spunea că: *"Masculii erau atât de numeroși și atât de apropiați încât uneori o singură lovitură de armă a fi ucis treizeci dintre ei. Păsările erau atât de numeroase încât se întuneca cerul când zburau, iar zgomotul produs de ele putea fi auzit de la o distanță de patru mile. Au fost și reni și rațe. Au fost patru soiuri de pescăruși, plus pești și animale amfibiene, chiar și balena uriașă"*.

Franklin a văzut un număr mare de gâște migrând spre nordul necunoscut, la o mare latitudine, indicând existența unui pământ acolo. El observă că, indiferent cât de departe se îndreaptă exploratorul spre nord, el întotdeauna constată că ursul polar este înaintea lui. Indiferent cât de departe sunt întâlniți acești urși, ei se află întotdeauna pe drum spre nord.

La 82 grade latitudine nordică, Kane a găsit fluturi, albine și muște, precum și lupi, vulpi, urși, gâște, rațe, și păsări de apă. Un fapt ciudat pe care toți exploratorii îl observă este că animalele nu migrează spre sud pentru a scăpa de iernile reci din Arctica, ci acestea merg spre nord.

Comandantul McClure a explorat tărâmul polar și a găsit cantități imense de arbori aduși de mișcările glaciare, care au fost aduse, evident, tot din nord. Într-o zonă a găsit o grămadă de copaci strâns îngrămădite. În timp ce un lemn era pietrificat, o mare parte din ei erau de dată recentă. Acești copaci au fost găsiți cu mult peste latitudinea unde cresc acești copaci.

Nansen a fost derutat de existența acestor lemne, care se găsesc de-a lungul coastei Groenlandei. El a spus că, la nord, la o altitudine de 86 de grade, a descoperit astfel de lemn.

Gardner declară că mărturia unanimă a exploratorilor este că: *"cu cât înaintăm pe direcția nordică, cu atât mai mult se constată că viața animală este o dovadă că în nordul îndepărtat există o mare zonă de refugiu, unde fiecare creatură poate să se reproducă în pace. Tot din această regiune trebuie să vină și acele dovezi ale vieții vegetale pe care exploratorii le-au văzut în mod repetat, polenul roșu al plantelor care se deplasează pe brize favorabile și culorează aisberguri întregi și lacuri glaciare cu o tentă roșie,*

acele semințe și muguri și ramuri, și cel mai impresionant dintre toți, sunt acei reprezentanți ai raselor de animale care trăiesc încă în interior, deși au dispărut din afara pământului, cum este mamutul.” (Gardner se referă aici la mamuții găsiți prinși în gheață).⁽⁷⁾

”Ce adevărat paradis al vieții animale și vegetale trebuie să fie acolo: și poate exista chiar și un fel de viață umană, de asemenea, este un pământ de perpetuă liniște și pace”.⁽⁷⁾

”Poporul eschimos care trăiește în acele zone e posibil să fi fost modificat față de eschimoșii pe care îi vedem pe suprafața exterioară a Terrei, viața lor fiind mult mai ușoară, pentru că nu au parte de o climă rece și nici de lipsa hranei, vor fi poate ... mâncători ai multor fructe și alte produse vegetale necunoscute pentru noi. Când vom pătrunde în pământul lor, vom găsi aproape până la marginea interioară a deschiderii polare acei copaci din care am văzut atâtea exemplare de trunchiuri și ramuri”.⁽⁷⁾

”Vom găsi cuibărind, probabil, în acei copaci, probabil în stâncile din jurul regiunilor polare interioare, rațe și lebede, găște sălbatice și pescăruși, care zboară spre nord pentru a scăpa de condițiile de climă pe care noi, în ignoranța noastră, am considerat că e atât de severă în nord, decât în altă parte”.⁽⁷⁾

Vorbind despre Nansen, care a ajuns mai departe spre nord decât orice alt explorator, Ottmar Kaub spune:

”Marshall B. Gardner a avut dreptate când și-a scris cartea în 1920. La 3 august 1894, dr. Fritzjof-Nansen a fost primul om din istorie care a ajuns în interiorul pământului, Dr. Nansen s-a pierdut și a recunoscut-o. A fost surprins de vremea caldă de acolo. Când a găsit o urmă de vulpe, știa că a fost pierdut.

Cum ar putea fi o urmă de vulpe acolo, se întreba el, știind că a intrat în deschiderea care duce spre interiorul gol al pământului și că acesta a fost motivul pentru care, mai departe spre nord, clima a devenit mai caldă. El ar fi găsit nu numai urme de vulpe, ci mai târziu și păsări tropicale și alte animale și, în final, locuitorii umani ai acestui ”pământ de dincolo de Pol”, în care amiralul Byrd a pătruns 1700 de mile cu avionul, tărâm care la uimit complet.⁽⁷⁾

Ideea unei lumi inedite a înflăcărat mințile multor aventurieri. Unul dintre ei a mers mai departe cu această cercetare. Doctorul Raymond Bernard a scris cartea "Pământul Gol", după care a inițiat construcția unei așezări în America de Sud, hotărât fiind să descopere posibile intrări care să îl angajeze în călătoria vieții lui. Mai târziu, acesta a dispărut, fără urmă, într-una din peșterile Amazonului, iar adepții lui au fost convinși că și-a atins scopul.

E drept că sunt multe dovezi legate de existența unei civilizații care trăiește în interiorul Pământului, dar din orgolii oamenii de știință neagă vehement existența lor.

Teoriile Pământului gol al lui John Cleves Symmes

În forma sa originală, teoria lui Symmes "The Hollow Earth" a descris lumea ca fiind compusă din cinci sfere concentrice, cu pământul nostru exterior și atmosfera ca fiind cea mai mare. El a vizualizat crusta Pământului ca având o grosime de 1.610 km, cu un perimetru Arctic cu o lățime de 6.450 km și o deschidere a Antarcticii având o lățime de 9.650 km. Symmes a sugerat că curbura jgheabului acestor deschideri polare este suficient de treptată încât ar fi posibil să se intre efectiv în pământul interior, fără a fi conștienți de tranziție.

El a argumentat acest lucru prin faptul că datorită forței centrifuge a rotației Pământului, Pământul ar fi aplatizat la poli, creând astfel posibilitatea de a se pătrunde în interior.

Conceptul lui Symmes de deschideri polare care leagă suprafața Pământului de Pământul interior a fost contribuția sa unică la tradiția Hollow Earth. Astfel de deschideri polare sunt cunoscute sub numele de "găuri Symmes" în literatura Hollow Earths.

Symmes a susținut că suprafețele interioare ale sferelor concentrice din Pământul interior sunt iluminate de lumina soarelui reflectată de suprafața exterioară a sferei următoare și ar fi locuibile, fiind un "pământ cald și bogat, aprovizionat cu legume gustoase și animale. El a crezut de asemenea că sferile se roteau cu viteze diferite și pe axe diferite și că instabilitatea aparentă a nordului magnetic din regiunea arctică ar putea fi explicată de corpurile sferice care se mișcă neconținut de-a lungul și de-a latul marginii dintre pământurile interioare și exterioare.

Symmes și-a generalizat propria teorie dincolo de Pământ, susținând că: *"Pământul, precum și toate corpurile orbitale celeste existente în univers, vizibile și invizibile, care participă la orice mișcare planetară, de la cel mai mare la cel mai mic, de la soare, până la cel mai mic meteor sunt constituite, într-o măsură mai mare sau mai mică, dintr-o colecție de sfere"*.

În cele din urmă, Symmes urma să-și simplifice teoria, abandonând seria de sfere interioare concentrice și reducând teoria "doar la o sferă concentrică (un pământ gol), nu "cinci", ca în momentul în care și-a expus pentru prima dată teoria.

Scriind în august 1817 fiului său, Anthony Lockwood, Symmes a declarat pentru prima dată că *"eu deduc că toate planetele sunt goale"*. Dar teoria lui Symmes era departe de a fi fără precedent. În timp ce ideea de deschideri polare care duceau într-un Pământ Hollow (gol în interior) a fost inovația lui Symmes, conceptul de Pământ Hollow avea un pedigree intelectual, datând din secolul al XVII-lea fiind enunțat de Edmond Halley.

Halley și-a emis teoria lui despre Hollow Earth ca pe o explicație pentru diferitele locații ale polilor geografici și magnetici ai Pământului. În timp ce contemporanii lui Halley au găsit datele geomagnetice pe care le-au strâns pentru a fi de folos în explicarea teoriei sale legate de existența unui Pământ

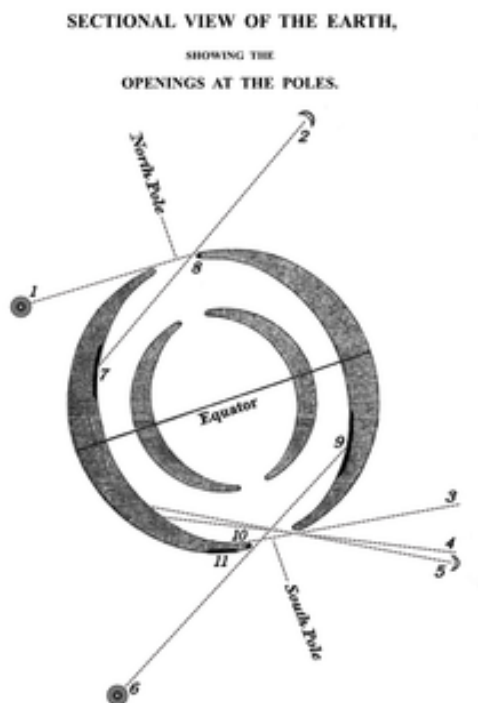
Holos, teorie care nu a fost niciodată acceptată pe scară largă. Teoria a rămas dragă lui Halley; el a ales ca portretul său final, în calitate de astronom regal, să îl reprezinte cu un desen al interiorului Pământului, format ca un set de sfere concentrice. Unii cercetători au sugerat că Symmes ar fi învățat despre Pământul gol al lui Halley prin intermediul cărții lui Cotton Mather, Filosoful creștin, care a scris un studiu popular al științei ca teologie naturală.

Matematicianul elvețian Leonhard Euler a fost adesea revendicat ca susținător al unei teorii a Pământului gol. Versiunea teoriei Pământului gol atribuită lui Euler nu avea sferele concentrice ca în propunerea lui Halley, ci a adăugat ca element nou un soare interior.

Indiferent dacă Euler a propus sau nu vreodată un Pământ Hollow, Symmes și unii dintre contemporanii lui au crezut cu siguranță că Euler credea acest lucru.

Într-un schimb de scrisori din 1824 dintre Symmes și D. Preston, Preston a sugerat că teoria lui Symmes nu era originală și îl citează atât pe Halley cât și pe Euler ca exemple anterioare.

Symmes însuși a insistat că nu știa de tezele lui Halley și Euler despre Hollow Earth în momentul în care și-a conceput teoria și că a aflat mult mai târziu despre lucrările lor. Discipolul lui Symmes, James McBride, care promovează și explică teoria lui Symmes în cartea sa "Teoria Sferelor Concentrice a lui Symmes" (1826), l-a citat pe Euler drept susținător al unei teorii similare.

Imaginea pentru Symzonia.

În primii doi ani de la publicarea teoriei sale, Symmes și-a limitat eforturile de promovare la scrisori publicate în ziare și reviste. În total, el a scris șapte note suplimentare între 1818 și 1819, inclusiv lucrarea "Lumina dintre sfere", care a

câștigat o audiență națională puternică prin publicarea sa în National Intelligencer. Dar, deși Symmes a făcut concesii, teoria sa a continuat să fie întâmpinată cu o neîncredere generală.

În 1819, Symmes s-a mutat cu familia de la St. Louis la Newport, KY. Și în 1820, Symmes a început să-și promoveze teoria direct, predând-o în Cincinnati și în alte orașe din regiune, făcând uz de un glob de lemn cu secțiunile polare îndepărtate pentru a descoperi Pământul interior și sferile din interior. Globul modificat a lui Symmes poate fi găsit și acum în colecția Academiei de Științe Naturale a Universității Drexel.

Symmes nu a fost un lector comod; el era dificil ca vorbitor public, ezitant, posedând o voce nazală nefericită. Totuși, el a perseverat.

Symmes a început să găsească adepți, iar ideile sale au început să se transforme în conștiință publică, iar sprijinul popular pentru expediția sa arctică propusă a început să se construiască. În 1820, el a pozat pentru un portret neterminat al artistului John J. Audubon pentru Muzeul de Vest din Cincinnati. Audubon a scris pe partea din spate a schiței: "*John, Cleaves Simms - Omul cu gaura de la Pole-Drawn*".

Unii au susținut că a fost adevăratul autor al: "Symzonia, Voyage of Discovery", carte care a fost atribuită "Căpitanului Adam Seaborn". O retipărire recentă îl oferă ca autor pe Symmes. Alți cercetători se opun acestei idei. Unii cred că a fost scrisă ca o satiră a ideilor lui Symmes și crede că au identificat autorul ca scriitorul american timpuriu Nathaniel Ames.

Hitler și pământul gol

Hitler a fost un adept fanatic al acestei teorii. Atât el, cât și numeroși membri de seamă ai SS, erau fascinați de această teorie. O hartă de-a celui de-al Treilea Reich conține mai multe pasaje secrete și a fost folosită de submarine U-Boot germane pentru a ajunge la aceste regiuni subterane misterioase. O hartă completă a celor două emisfere și tărâmul misterios al Agartei au fost descoperite după căderea Reichului.

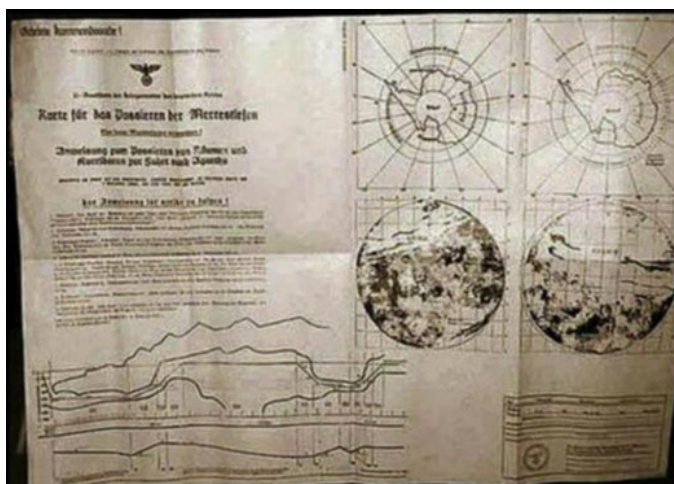
De asemenea, există o scrisoare, care se presupune că ar fi fost scrisă de Karl Unger, care ar fi fost la bordul unui U-Boot 209 german, sub comanda căpitanului Heinrich Brodda, în care spune că au ajuns în interiorului Pământului și că nu crede că vor mai reveni la suprafață.

Odată cu harta, naziștii aveau toate detaliile tehnice și traseul pentru ca aventura lor spre Agarta să fie fără riscuri majore. Pe hartă, Antarctica este vizibilă fără straturi groase de gheață.

Dar detaliul cel mai intrigant rămâne prezența de trecători subterane de apă care se extind pe întregul continent și toate converg în același loc în care a fost identificat ca poarta de acces spre Pământul Găunos sau spre Centrul Pământului.

Se știe că Adolf Hitler era extrem de obsedat de misticism și inexplicabil, era foarte interesat de OZN-uri și istorie antică, așa încât o asemenea expediție nu părea deloc nebunească pentru dicatotrul german. Unele surse spun că în misiunea nazistă spre Agarta au plecat 1.000 de oameni, mai multe avioane și vapoare, submarine. Soldații au văzut la Pol farfurii zburătoare ostile, gata de a-i întâmpina pe invadatori... Niciunul nu s-a mai întors! ⁽⁸⁾

De fapt în 1913, Rudolf Glauer înființează societatea Thule, la care aderă de-a lungul timpului numeroase societăți secrete politico-militare. Mixul mitologic pe care acesta l-a țesut în jurul societății sale a atras o mulțime de germani, vrăjiți de ipoteza unui tărâm ascuns, de unde izvorește înțelepciunea lumii și puritatea.

În concluzie, conform Thule, Terra fusese populată de ființe magice, inițiate de extraterestri, iar descendenții lor nu erau nimeni alții decât arienii.

Cei mai puri descendenți ai acestora erau, evident, germanii, iar menirea lor era să moștenească puterea strămoșilor și să se

folosească de cunoștințele lor avansate.

Atât de convinși erau germanii de autenticitatea rădăcinilor lor, încât unul dintre teoreticienii partidului nazist, Alfred Rosenberg, avea să declare în 1946: "*Totul a plecat de la această societate. Învățătura secretă pe care am primit-o acolo ne-a ajutat mai bine decât diviziile noastre de SA și SS să cucerim puterea. Fondatorii Societății Thule erau niște veritabili magicieni*".

Dogma acestei societăți avea să fie baza mișcării Pământului Gol în Germania, inițiată de aviatorul Peter Bender. În opinia acestuia, Pământul nu avea o suprafață externă, deoarece nu era altceva decât o gaură într-un Univers stâncos care se întinde la infinit. (splendidă teorie)

Deși pare greu de crezut, imposibilitatea acestei fantezii este direct proporțională cu adepții ei, printre care se numărau și ofițeri superiori din aviație și marină. Nu a durat mult până ca însuși Hitler să îmbrățișeze ideea unui Pământ Gol.

În 1942, în plin război, Hitler a comandat o expediție secretă. În ideea că teoria lui Bender era adevărată, atunci germanii ar fi putut spiona armata britanică fără ca aceasta să aibă habar.

Însoțiți de fizicianul Heinz Fisher, militarii au debarcat pe insula Rugen din Marea Baltică. Dacă Pământul ar fi fost concav, atunci reflectarea undelor

radar ce se propagă în linie dreaptă vor furniza imagini ale unor puncte îndepărtate situate pe fața internă. Acesta era planul militarilor pentru a afla poziția inamicilor. Nu mai este nevoie să spunem că acest lucru nu s-a întâmplat decât în imaginația lor. Dezvoltată pe fondul instabilității și insecurității proprii Germaniei acelor timpuri, situarea înăuntrul unui Pământ Gol mai avea și un alt efect psihologic, după cum subliniază Jacques Bergier și Louis Pauwels: "*Teoria Pământului Gol pe dinăuntru dădea ființei umane senzația de-a fi înfășurată, închisă, protejată ca un fetus în pântecul mamei*".

După moartea lui Hitler, mulți nu au vrut să creadă într-un final banal al unuia dintre cele mai mărețe destine ale omenirii, prin urmare s-au convins că acesta nu s-a sinucis ci că, împreună cu aghiotanții săi, s-a strecurat în adâncurile Pământului, unde au trăit cu toții fericiți până la adânci bătrâneți. ⁽⁹⁾

Tradiții vechi și noi legate de conceptul "Pământul gol la interior"

Poate e oportun, acum la încheierea acestui capitol, să facem o sinteză a teoriilor legate de existența "Pământului gol la interior". ⁽¹⁰⁾

Există mai multe modele diferite ale teoriei Pământului gol la interior și care au fost promovate de diverse grupuri de susținători. Aceste teorii sunt aproape întotdeauna asociate cu ideea că Pământul are o suprafață interioară locuibilă de civilizații subterane foarte evolute, intraterestre.

În antichitate

În antichitate, existența unui ținut subteran în interiorul Pământului care a apărut în mitologie, folclor și legende. Ideea tărâmurilor subterane se împletea cu conceptul de locuri de origine sau de viață după moarte, cum ar fi Hades din mitologia greacă, Svartálfheim din Scandinavia, Iadul creștin, Sheolul evreiesc, cu detalii care descriu Pământul interior în literatura kabbalistică, (Zohar și Hesed). Ideea unui tărâm subteran este menționată și în credința budismului tibetan, conform căreia ar exista un oraș antic numit Shambala, situat în interiorul Pământului.

Potrivit vechilor greci, în subteran existau caverne cu diverse intrări ce duceau spre lumea interioară, dintre care unele erau cavernele de la Tainaron din Laconia, Trozien în Argolida, Ephyra din Thesprotia, Heraclea Pontica și de la Ermioni.

În legendele tracice și dacice, se spune că există camere subterane ocupate de Zalmoxis, iar în religia mesopotamică există o poveste despre un bărbat care, după ce călătorea prin întunericul unui tunel din muntele Mashu, a intrat într-o grădină subterană.

Pe teritoriul ocupat de actualul podiș Gobi, se spune că în urma unui cataclism planetar, ultimii reprezentanți ai unei civilizații avansate, s-au refugiat într-un imens sistem de caverne săpat în profunzimea lanțului

himalayan. Acolo, ei s-au separat în două grupuri, fiecare stabilindu-și un centru material și spiritual propriu: în Agartha se află Cetatea Binelui, a contemplării și neamestecului în evoluția lumii de la suprafață, iar în Shambhala, Cetatea Puterii.

În mitologia hindusă, lumea subterană este numită Patala. În perioada Ramayana, a fost descris modul în care Rama și Lakshmana au fost luați de regele lumii subpământene Ahiravan, frate al regelui demon Ravana. Mai târziu, ei au fost salvați de Hanuman. Triburile Angami Naga din India, susțin că strămoșii lor au apărut în timpuri străvechi dintr-un teritoriu subteran din interiorul Pământului.

Grupul etnic Taino din Cuba, crede că strămoșii lor au apărut în cele mai vechi timpuri din două peșteri dintr-un munte subteran.

Cronicile chineze descriu misiuni ale unor ambasadori trimiși de împărați ai Imperiului celest la spiritele munților. Conform acestora, teritoriul lor ar coincide cu zonele Kanjur și Tanjur indicate pe hărțile tibetane, pentru un regat subteran denumit de acestea Shambala, iar spațiile aflate în acea regiune la mare adâncime sub scoarța terestră, ar fi populate de urmașii supraviețuitorilor celor două continente scufundate cândva în Atlantic și Pacific, Atlantida și Mu.

Secolele XVII-XIX

Edmund Halley cu o schiță a Pământului gol

În anul 1628, Edmund Halley a propus că materia feroasă care constituie polul magnetic al Pământului se poate deplasa pentru că ea nu este atașată de suprafața Pământului, dar în schimb ea este încorporată într-o sferă interioară ce plutește liber în interiorul sferei pe care trăim. Halley a spus că Pământul are o crustă exterioară de 800 km grosime și un interior gol conținând 3 sfere mai mici, una în cealaltă, de dimensiuni aproximativ egale cu Venus, Marte și Mercur, fiecare sferă fiind separată de următoarea prin

800 km de atmosferă. Sferele interioare ar putea fi locuite și lumina s-ar putea produce în mai multe feluri: atmosfera ar putea fi luminoasă sau fețele interioare ale sferelor ar putea emite lumina, ori ar putea fi niște sori mici în interiorul Pământului. El a sugerat că aurora polară ar putea fi cauzată de gazele luminoase ce emană dintr-o deschidere polară. În opinia lui, aurora boreală era cauzată de gazul care scapă din interior prin crusta subțire. Halley și-a prezentat teoria în cadrul Royal Society în 1692; ea a atras foarte multă atenție și a fost republicată de mai multe ori cu toate că nu mulți oameni de știință au luat-o în serios.

În secolul al XVIII-lea, teoria lui Halley a fost adoptată de doi faimoși matematicieni, Leonhard Euler și John Leslie. În anul 1767, Euler a postulat ideea că un nucleu fierbinte cu un diametru de circa o mie de kilometri încălzea și lumina Pământul, unde se dezvoltă o civilizație avansată. Leslie credea că există două sfere concentrice în interiorul Pământului, fiecare având un soare propriu, pe care el le-a numit Pluto și Proserpina, după zeul grec al lumii subpământene și soția acestuia. Romanul lui Jules Verne, Călătorie către centrul Pământului, a fost parțial inspirată de ideea lui John Leslie.

Printre cei mai entuziaști susținători ai Teoriei Pământului gol, a fost și americanul John Cleves Symmes. În 1818 a publicat propria versiune a Teoriei Pământului gol, conținând patru sfere concentrice cu spații între ele și locuibile atât pe suprafața lor concavă cât și pe cea convexă. El susținea că toate corpurile cerești ar avea structuri similare. A estimat manta exterioră a Pământului la 1600 km grosime.

Teoria Pământului gol în interior a fost alimentată și de romanul: "Rasa care va veni", al scriitorului englez Edward Bulwer-Lytton din anul 1867, în care este vorba despre oameni ale căror puteri psihice erau mult mai mari decât ale noastre. Locuiau în caverne, în interiorul Pământului, dar aveau să iasă de acolo în foarte scurt timp, ca să domine Pământul. Conținutul cărții va sta la baza întemeierii unei comunități secrete numite „Societatea Vrîlului” sau „Loja Luminoasă”.

Un alt vizionar care împărtășea aceeași idee, Cyrus Teed susținea în 1897: *"că noi de fapt trăim în interiorul Pământului, sub suprafața interioară a crustei."* În interiorul golului sunt Soarele, Luna, stelele, planetele și cometele.

Secolele XX-XXI

Marshall B. Gardner publica în 1920 o carte intitulată "A Journey to the Earth's Interior Or Have the Poles Really Been Discovered?" în cadrul căreia împinge această credință la extreme: *„Eu am descoperit că teoriile anterioare sunt cumva pe direcția bună, dar, ca o adăugire, eu cred că interiorul Pământului este iluminat de un soare care are aproximativ 600 de mile în diametru, iar găurile de la poli au cu siguranță mai mult de 1000 de mile în diametru”*.

În 1925, o echipă de specialiști ruși condusă de fostul agent special Yakov Blumkin, ar fi fost trimisă în Tibet pentru a căuta răspunsul la mai multe întrebări cu privire la originea omului și misterele care se ascund în interiorul Terrei. Informațiile culese ar fi fost adunate într-un raport care îi poartă numele. Deoarece Blumkin le-ar fi oferit naziștilor aceste informații, a fost executat în 1929. În acest fel, naziștii au putut ajunge în Tibet și, conform unor teorii paranoide ale conspirației, ar fi descoperit numeroase secrete ale zeilor referitoare la puritatea raselor sau la teoria pământului gol.

Germania nazistă a trimis în Antarctica în 1938 o expediție formată din peste 1000 de persoane, la bordul navei Schwabenland, pentru a descoperi o presupusă intrare spre interiorul Pământului. Aceasta nu a fost găsită, dar cu toate acestea există numeroase speculații ale teoreticienilor conspirației care indică faptul că naziștii ar fi intrat în posesia a numeroase informații cu privire la Agartha și la supercivilizația acesteia. Conform acestei teorii a conspirației, liderii germani ar fi intenționat să-i convingă pe acești super-oameni să vină la suprafață și să lupte pentru trupele Germaniei naziste sau, cel puțin, să le dea naziștilor tehnica de luptă a viitorului.

Cele mai recente expediții care au mers până dincolo de polii magnetici și care au fost date publicității, au fost conduse de amiralul Richard E. Byrd, în 1946-1947 (Operațiunea Highjump) și 1955-1956 (Operațiunea Deep Freeze). Operațiunea Highjump este, de asemenea, asociată cu teoria pământului gol, ipoteza intraterestră și OZN-urile. Unele dintre aceste teorii ale conspirației sugerează că scopul expediției nu a fost unul științific, ci militar. Aceasta se bazează pe faptul că mai mult de jumătate dintre navele care au participat la operațiune au fost parte a US Navy și că regiunea în care a avut loc misiunea ar fi fost revendicată anterior de către Germania nazistă la 19 ianuarie 1939 în urma unei expediții germane.

În jurnalul de bord și înregistrările radio de comunicare cu echipa sa, amiralul Byrd ar fi declarat, conform stenogramelor, *... că în 1947 a ajuns într-o altă lume, aflată dincolo de polul nord geografic unde a văzut lacuri, munți și păduri, iar pe 13 martie 1956, Byrd declara public că „această expediție a descoperit un nou țărâm. Oamenii care locuiesc aici comunică prin telepatie. De fapt, ei nu trăiesc la suprafață, ci sub pământ, la câteva mile adâncime, unde există un oraș foarte mare, cu milioane de locuitori, care se numește Agartha”*, ar fi scris Byrd în jurnalul său secret.⁽¹⁰⁾

Documente legate de primele expediții în interiorul Pământului

Sunt multe descrieri ale interiorului Pământului, unele vechi, altele mai noi. Avem referiri legate de descrierile Amiralului Byrd, dar și de tradiții islandeze, de existență a Agarthei și a Shambala, precum și experiența lui Olaf Jansen.

Centrul Pământului văzut de Amiralul Byrd

Despre teoria Pământului gol și locuibil în interior s-au scris mai multe articole pe pagina "Secretele lui Lovendal". Conform susținătorilor acestei teorii, contrar cu ceea ce ni se explică în cărțile de știință moderne,

Conform unei relatări care a circulat în lumea conspirațiilor, imediat după cel de-al doilea război, un ofițer superior american, faimosul de acum amiral Richard Byrd, a fost trimis de guvernul american într-o expediție la Polul Nord, pentru a determina fezabilitatea existenței unor mine de uraniu la Cercul Arctic. Acolo, amiralul Byrd a descoperit o nouă lume, Polul Nord fiind una dintre porțile de intrare către lumea subterană.

Iată câteva fragmente din presupusul jurnal de bord al amiralului Byrd, care pe 19 februarie 1947 a făcut o descoperire epocală:

Ora 09:15: În depărtare, observ ceea ce par a fi munți.

Ora 09:49: După 29 minute de zbor, îmi dau seama că, de fapt, nu poate fi vorba de nici-o iluzie. Chiar se află munți de înălțime mică, pe care nu i-am văzut niciodată până acum.

Ora 10:00: Traversăm un munte de înălțime mică. Dincolo de munte, observ o vale cu un mic râu un mijloc. Acolo jos n-ar fi trebuit să se afle vreo vale verde! În mod categoric, ceva e greșit și anormal! Ar fi trebuit să avem parte doar de gheață și zăpadă! Pe culmile munților, observ mari păduri. Instrumentele noastre de navigație continuă să se învârtă, giroscopul oscilează înainte și înapoi!

Ora 10:05: La altitudinea de 1.400 de picioare, efectuez o întoarcere ușoară la stânga, pentru a observa mai bine valea. Este verde ca urmare a prezenței ierbii. Lumina pare a fi diferită ... nu mai pot vedea Soarele. Mai facem încă o întoarcere la stânga și observăm un animal sub noi. Pare a fi un elefant. Nu! Seamănă mai degrabă cu un mamut! Este incredibil! Cobor la altitudinea de 1.000 de metri pentru a examina mai bine animalul; îmi iau binoclul și, în mod categoric, observ că este un animal ce seamănă cu un mamut!

Ora 10:30: Observ mai multe dealuri verzi. Indicatorul de temperatură exterioară arată o temperatură de 23 de grade! Continui să zbor. Instrumentele de navigație par OK acum, dar stația radio nu funcționează.

Ora 11:30: În față observ ceea ce pare a fi un oraș!!! Acest lucru e imposibil! Observ și niște farfurii zburătoare! M-am apropiat destul de mult de ele, pentru a observa ce semne au desenate pe ele: e vorba de zvastică!! Acest lucru e fantastic! Încerc din nou să iau legătura prin radio, dar acesta nu funcționează! Parcă sunt prins într-un fel de capcană aici.

Ora 11:35: În radiourile noastre se aude o voce în limba engleză, dar cu accent nordic sau germanic: “Bine ați venit, amirale, pe domeniul nostru. Te vom ateriza în 7 minute. Relaxează-te, amirale, vă aflați pe mâini bune”. Am observat că motoarele avionului nostru nu mai funcționează. Aeronava noastră se află sub un control exterior, iar acum se întoarce singură. Butoanele de comandă sunt inutile.

Ora 11:40: Am recepționat încă un alt mesaj de comandă. Începem să aterizăm, iar avionul pur și simplu se coboară în jos, de parcă ar fi prins într-un fel de lift invizibil.

Ora 11:45: Câțiva oameni se îndreaptă spre aeronava noastră. Ei sunt înalți și blonzi. Nu știu ce se va întâmpla acum, dar ei par că nu au arme. Am auzit o voce care îmi ordonă să deschid ușa carlingii. M-am conformat.

Din acest moment, vă relatez evenimentele din memorie. Am fost transbordați pe o platformă fără roți. Aceasta se deplasează către un oraș strălucitor, care părea să fie construit din cristal. În curând, ajungem lângă o clădire mare, ce părea atât de neobișnuită, încât sigur nu am văzut-o vreodată. La intrare, n-i s-a oferit o băutură caldă și extrem de delicioasă. După circa 10 minute, suntem invitați într-o încăpere, care avea la intrare o ușă uriașă cu o inscripție necunoscută. După ce-am intrat, am auzit o voce: “Nu-ți fie frică, amirale, vei avea o întâlnire cu Maestrul...”

Poate că unii dintre voi cunoașteți acest jurnal... dar pentru cei care nu-l cunosc încă, vreți să vă prezint, dintr-un alt articol, și continuarea? Să vedem ce secrete ar fi aflat Byrd de la întâlnirea cu Maestrul... ⁽¹¹⁾

Aici se termină consemnările din jurnal.

După terminarea calatoriei, Byrd, a scris, din amintiri, următoarele întâmplări: *radiotelegrafistul și el însuși au fost luați din avion și întâmpinați prietenește, după care au fost conduși spre un mijloc de transport mic, asemănător unei platforme, dar fără roți. Cu ajutorul acestui obiect zburător s-au îndreptat în mare viteză către orașul luminos care, văzut de aproape, părea a fi construit dintr-un material asemănător cristalului. S-au oprit în fața unei clădiri mari a cărei arhitectură îi era complet străină lui Byrd, amintindu-i de orașul din benzile desenate cu Buck Rogers.*

“După ce sunt salutați li se oferă o băutură străină, Byrd este luat de doi bărbați, în timp ce radiotelegrafistul său rămâne pe loc. E condus prin mai multe galerii cu pereții iluminați și ajunge într-o încăpere superbă, unde însoțitorii săi îl lasă spunându-i:

- Nu vă speriați, amirale, veți fi primit în audiență la Maestru.

Gândurile amiralului sunt întrerupte într-o manieră cordială de o voce caldă și melodioasă.

- Fiți bineveniți în tinutul nostru, amirale!

Văd un om cu trăsături delicate, în vârstă ce sta așezat la o masă lungă. Îmi arată printr-un semn să mă așez într-unul din scaune.

După ce m-am așezat îl văd cum își unește mâinile și îmi zâmbeste.

Vorbește din nou încet și transmite următoarele:

- Vam lăsat să intrați aici pentru că aveți un caracter nobil și sunteți bine-cunoscut în lumea de la suprafață, amirale.

- Lumea de la suprafață!?

- Da, răspunde Maestrul cu un zâmbet, "sunteți în domeniul Arianni, Lumea Interioară a Pământului. Nu vom întârzia prea mult misiunea dvs. și veți fi însoțiți în siguranță înapoi la suprafață, la o distanță mai mare. Dar acum, amirale, îți voi spune de ce ai fost chemat aici.

- Interesul nostru începe pe bună dreptate după ce rasa dvs. a explodat primele bombe atomice asupra oraselor Hiroshima și Nagasaki din Japonia. Acel moment a fost alarmant pentru noi și de aceea am trimis mașinile noastre de zbor, "Flugelrads", în lumea voastră de suprafață, pentru a investiga ce a făcut rasa dvs. Asta este, bineînțeles, istoria trecutului, acum dragul meu amiral trebuie să continui.

- Vedeți, noi nu am mai intervenit niciodată în războaiele și în actele de barbaritate ale rasei tale, dar acum trebuie, pentru că ați învățat să manipulați o anumită putere care nu este pentru om, și anume aceea a energiei atomice.

- Emisarii noștri au trimis deja mesaje către puterile lumii voastre și totuși ei, conducătorii vostri, nu țin seama de mesajul nostru. Acum ați fost ales să fiți martor că lumea noastră există.

- Vezi tu, cultura și știința noastră este cu multe mii de ani peste cultura și știința rasei tale, amirale!

Îl intrerup,

- Dar ce legătură are asta cu mine, domnule?

Ochii Maestrului păreau să-mi pătrundă adânc în minte și, după ce m-a studiat câteva momente, a răspuns,

- Rasa voastră a ajuns acum la punctul fără de întoarcere, căci sunt aceia dintre voi care ar distruge lumea voastră, mai degrabă decât să renunțe la puterea lor așa cum o cunosc ..."

Am dat din cap și Maestrul a continuat,

- În 1945 și după aceea, am încercat să contactăm pe cei din rasa ta, dar eforturile noastre au fost întâmpinate cu ostilitate, aparatele noastre de zbor fiind atacate.

- Da, aparatele noastre de zbor Flugelrads au fost chiar urmărite cu răutate și animozitate de avioanele dvs. de luptă.

- Acum, îți spun, fiule, că există o mare furtună care se adună în lumea ta, o furie neagră care va ține mulți ani. Nu va fi nici un răspuns în armele voastre, și nu va exista siguranță în știința voastră!

Va dura până când fiecare floare a culturii voastre va fi călcată și toate lucrurile umane vor fi aduse în haos. Războiul dvs. recent a fost doar un preludiu la ceea ce urmează să vină pentru rasa dvs. Vom vedea mai clar cu fiecare oră ... Credeti că mă înșel?

- Nu, (răspund eu), ... s-a întâmplat o dată înainte, când au venit vremurile întunecate și au durat mai mult de cinci sute de ani".

- Da, fiule, (a răspuns Maestrul), ... vremurile întunecate care vor veni acum pentru rasa ta vor acoperi Pământul ca o pală întunecată, dar cred că unii din rasa ta vor trece prin această furtună, dincolo de asta, nu pot spune .

- Văd, la o mare distanță, o lume nouă care se va ridica din ruinele rasei tale, căutând comorile sale legendare pierdute și acestea vor fi aici, fiul meu, în siguranță păstrate de noi. Când vor sosi acele vremuri, noi vom veni din nou pentru a vă ajuta să vă readuceți la viață cultura și știința.

- Poate că, până atunci, veți fi învățat inutilitatea războiului și a conflictelor sale ... și după aceea, o parte din cultura și știința voastră vor fi continuate într-o direcție nouă. Tu, fiul meu, trebuie să te întorci în Lumea de la Suprafață cu acest mesaj ..... "

Cu aceste cuvinte de încheiere, întâlnirea noastră a luat sfârșit. Am stat un moment ca într-un vis .... dar, totuși, știam că aceasta este realitatea și, dintr-un motiv ciudat, m-am plecat ușor, fie din respect, fie din umilință, nu știu care.

Dintr-o dată, am fost din nou conștient de faptul că cele două gazde frumoase care m-au adus aici erau din nou lângă mine.

M-am întors încă o dată înainte de a pleca și m-am uitat spre Maestrul. Un zâmbet delicat a apărut pe chipul său antic.

- Adio, fiule, a vorbit, apoi a făcut cu mâna un gest frumos în semn de pace și atunci am realizat că întâlnirea noastră s-a încheiat cu adevărat.

La întoarcerea în SUA, Byrd a descris (ca la orice misiune) ceea ce s-a întâmplat pe parcurs și a adăugat în jurnalul său ceea ce urmează:

" Tocmai m-am întâlnit cu o echipă de la Pentagon. Mi-am prezentat descoperirea și mesajul primit de la "Maestru". Totul s-a înregistrat. Ei l-au contactat pe Președinte. Sunt reținut acum de câteva ore. Mai exact șase ore și 39 de minute. Sunt anchetat intens de către forțe ostile și o echipă medicală. E un coșmar. Sunt încarcerat sub strictă supraveghere conform celor mai înalte regulamente de siguranță internaționale ale SUA. Am primit ordin să nu divulg nimic din mesajul primit de la "Maestru". Incredibil! Mi s-a reamintit că sunt militar și că trebuie să mă supun ordinelor. Ultimii ani de după 1947 nu au fost deloc buni.

Aceasta este ultima însemnare în acest jurnal. În încheiere trebuie să spun că în toți acești ani am păstrat secret mesajul pe care l-am primit așa cum s-a ordonat, deși a fost împotriva valorilor și moralei mele. Acum presimt venirea unei lungi nopți pentru mine, dar acest secret nu va muri odată cu mine, ci va triumfa, așa cum adevărul triumfă totdeauna. Este singura speranță pentru omenire. Am văzut cu ochii mei și m-a făcut să devin liber. Mi-am făcut datoria față de acest monstruos complex militaro-industrial. De acum încolo lunga noapte despre adevărul Arcticii va lua sfârșit, soarele strălucitor al adevărului va răsări din nou, iar toți cei care se află în întuneric vor eșua în planurile lor. Pentru că am văzut cu ochii mei acel tărâm de dincolo de poli, centrul marelui necunoscut".

Amiralul Richard E. Byrd, Marina Statelor Unite. ⁽¹²⁾

Interesant jurnal și mai ales mesajul Maestrului. Mesajul este cel pe care Universul ni-l trimite: "Gata, vați jucat de ajuns de-a războiul, acum e timpul să vă cuminiți, în caz contrar ... știe Universul cum să ne "cuminească"

Călătoria lui Olaf Jansen în interiorul Pământului

Cred că este mai interesant să prezint integral cele povestite de Olaf Jansen, decât să prezint un simplu rezumat. Povestirea urmărește peripețiile lui Olaf Jansen împreună cu tatăl său Jens în interiorul Pământului.

La 3 aprilie 1829, Olaf Jansen și tatăl său au plecat din Stockholm cu vasul lor de pescuit. Trec de insula Svalbard și ajung apoi în Țara Franz Josef. Pe drum, tatăl își întrebă fiul dacă este dispus să meargă să exploreze locuri unde nu a mai ajuns nimeni. În timp ce treceau printr-un culoar aflat între aisberguri, iar vasul lor se zgâlțâia pe valuri, ei observă în fața lor o negură.

După ce trec de acel culoar și de negură, vântul se domolește, iar apa pe care navighează se dovedește a fi apă dulce. Busola arăta nordul indiferent în ce poziție era pusă. Soarele de pe cer era un soare roșu neguros și părea a fi un soare artificial. La un moment dat, observă pământ în fața lor și după ce navighează de-a lungul litoralului, pătrund pe cursul unui fluviu despre care află ulterior, de la localnici, că se numește Hiddekal. Pe malurile fluviului se

înșiră păduri cu copaci de o înălțime impresionantă. În jurul datei de 1 septembrie 1829 ei întâlnesc pe râu un vas enorm și sunt convinși să urce pe acea navă.

Jansen a trăit timp de doi ani cu locuitorii unei rețele subterane de colonii care, după cum scrie Emerson, aveau 12 picioare (aproximativ 3,6 m) înălțime și a căror lume era luminată de un soare central "care fumega".

Orașul-capitală al lor, Eden, era considerat a fi Grădina originară a Edenului. Scrierile ulterioare ale altor autori, cum ar fi Agartha - Secrets of the Subterranean Cities, au identificat civilizația întâlnită de Jansen cu Agartha (un oraș subteran mitic), deși Emerson nu a folosit nicăieri această denumire. Limba vorbită de oamenii din interiorul Pământului se aseamănă mult cu limba sanscrită.

După doi ani, ei decid să se întoarcă pentru a-și revedea familia, dar oamenii din interiorul Pământului îi previn că drumul de întoarcere este foarte periculos. După o călătorie grea, pe o mare furtunoasă și plină de aisberguri, vasul lor de pescuit împreună cu tatăl lui Olaf Jansen, dispar în mare, iar Olaf este aruncat pe un aisberg. Baleniera scoțiană Arlington care naviga în apele Oceanului Antarctic îl observă și îl salvează, luându-l la bordul ei. Întrebat cum a ajuns pe aisberg, Olaf Jansen le spune marinarilor adevărul, dar aceștia îl cred nebun și îl pun în lanțuri. Pentru a scăpa, el inventează o poveste credibilă. Revine la Stockholm și află că mama sa murise cu un an înainte. Crezut nebun, este internat, de unchiul său, într-un ospiciu, unde timp de 28 de ani va trăi printre nebuni. După eliberare, revine la activitatea de pescar și se mută apoi în California. El își scrie povestea în anul 1908, fiind foarte în vârstă și temându-se că nu va mai trăi multă vreme.

Dar să urmărim povestirea:

"Numele meu este Olaf Jansen. Sunt norvegian, deși m-am născut în orașul rus Uleaborg, oraș situat pe malul mării, pe coasta de est a Golfului Botnic, în nordul Mării Baltice.

Părinții mei au fost într-o croazieră de pescuit în Golful Botnic și s-au stabilit în orașul rusesc Uleaborg la momentul nașterii mele, aceasta fiind în a douăzeci și șaptea zi a lunii octombrie 1811.

Tatăl meu, Jens Jansen, s-a născut la Rodwig pe coasta scandinavă, în apropierea insulelor Lofoden, dar după ce s-a căsătorit, s-a mutat la Stockholm, pentru că rudele mamei mele locuiau în acel oraș. La șapte ani, am început să merg cu tatăl meu în călătoriile sale de pescuit de-a lungul coastei scandinave.

La începutul vieții am avut o înclinație mare pentru citit și, la vârsta de nouă ani, am fost înscris într-o școală privată din Stockholm, rămânând acolo până când aveam paisprezece ani. După aceasta, am făcut călătorii regulate cu tatăl meu în toate călătoriile sale de pescuit.

Tatăl meu era un bărbat cu înălțimea totală de 2 metri și cântărea peste 140 kg, un om tipic Norseman capabil de o rezistență mai mare decât oricare alt om pe care l-am cunoscut vreodată. El poseda blândețea unei femei, și totuși avea o determinare și o voință care erau dincolo de a fi putut fi descrise. Voința lui nu admitea nicio înfrângere.

Am fost în al nouăsprezecelea an, când am început cu ceea ce s-a dovedit a fi ultima noastră călătorie ca pescari, călătorie care a dus la povestea ciudată care va fi oferită lumii - dar nu înainte de a îmi termina pelerinajul în această lume.

Nu îndrăznesc să îngădui ca faptele, așa cum le cunosc, să fie publicate în timp ce trăiesc, de teamă ca acest lucru să nu îmi aducă noi motive de umilire și suferință. Mai întâi de toate, am fost pus în lanțuri de către căpitanul vasului de vânătoare de balene care m-a salvat, pentru simplul motiv că am spus adevărul despre descoperirile minunate făcute de tatăl meu și de mine. Dar aceasta au fost pe departe de a fi sfârșitul torturilor mele.

După patru ani și opt luni de absență, am ajuns la Stockholm, aflând că mama mea murise în anul precedent, iar proprietatea lăsată de părinții mei era în posesia rudelor mamei mele, și mi s-a dat imediat.

Totul ar fi fost bine, dacă aș fi șters din memorie povestea aventurii noastre și a morții teribile a tatălui meu.

În sfârșit, într-o zi am povestit în detaliu povestea unchiului meu, Gustaf Osterlind, un om cu o avere considerabilă și l-am îndemnat să se pregătească pentru o expediție cu mine, astfel ca să refac călătoria în țara în care fusesem cu tatăl meu.

La început am crezut că mi-a acceptat proiectul. Părea interesat și m-a invitat să merg în fața unor oficiali și să le explic, așa cum i-am relatat și lui, povestea călătoriilor și descoperirilor noastre. Imaginați-mi dezamăgirea și groaza când, după încheierea narațiunii mele, anumite documente au fost semnate de unchiul meu și, fără avertisment, m-am trezit arestat și dus spre o închisoare înspăimântătoare, într-un ospiciu, unde am rămas douăzeci și opt ani lungi, plictisitori, ani de suferință!

Nu am încetat niciodată să-mi dovedesc sănătatea și să protestez împotriva nedreptății din închisoarea aceea. În cele din urmă, la data de 17 octombrie 1862, am fost eliberat. Unchiul meu a murit, iar pentru prietenii mei eram, acum, doar un străin. Într-adevăr, un bărbat de peste cincizeci de ani, a cărui singur statut cunoscut era acela a unui nebun, și știm că nebunii nu au prieteni.

Nu știam ce să fac pentru a trăi, dar m-am îndreptat instinctiv spre portul în care erau ancorate bărci de pescuit în număr mare și într-o săptămână am plecat în cursă cu un pescar pe nume Yan Hansen, care începuse o croazieră lungă de pescuit către insulele Lofoden.

Aici, anii mei de formare anteriori, s-au dovedit a fi cel mai mare avantaj, mai ales pentru a mă putea face util. Acesta a fost doar începutul altor călătorii, iar făcând economie, în câțiva ani am fost capabil să dețin un vas de pescuit propriu.

Timp de douăzeci și șapte de ani, am călătorit pe mare ca pescar, din care primii cinci ani lucrând pentru alții și ultimii douăzeci și doi pentru mine.

În toți acești ani, eram cel mai harnic cititor, dar și un muncitor destoinic în afacerea mea, având însă mare grijă să nu menționez nimănui povestea legată de descoperirile făcute de tatăl meu și de mine. Chiar și în această zi târzie mi-ar fi teamă să discut despre ceea ce scriu și despre înregistrările și hărțile pe care le am în păstrarea mea. Când zilele mele de pe pământ vor fi terminate, voi lăsa hărți și înregistrări care vă vor lumina și, sper, că acestea vor fi în beneficiul omenirii.

Memoria lungii mele confruntări cu viața din ospiciu și a tuturor celorlalte nenorociri și suferințe îngrozitoare, sunt prea vii pentru a garanta că am șanse mari la o viață liniștită.

În 1889, mi-am vândut vasele de pescuit și am constatat că am acumulat o avere suficientă pentru a-mi susține restul vieții. Apoi am venit în America. Timp de 10 de ani, casa mea a fost în Illinois, lângă Batavia, unde am adunat majoritatea cărților din actuala mea bibliotecă, aducând multe volume din Stockholm. Mai târziu, am venit în Los Angeles, ajungând aici, 4 martie 1901.

Data pe care mi-o amintesc bine, fiind cea de-a doua zi de inaugurare a președintelui McKinley. Am cumpărat această casă umilă și m-am, hotărât ca aici, în intimitatea propriei mele case, adăpostit de propria mea viță de vie și smochin și cu cărțile mele, să fac hărți și desene ale noilor ținuturi pe care le-am descoperit și, de asemenea, să îmi scriu povestea în detaliu din momentul în care tatăl meu și cu mine am plecat din Stockholm până la evenimentul tragic care ne-a împărțit în Oceanul Antarctic.

Îmi amintesc bine că am părăsit Stockholmul cu vasul nostru de pescuit în a treia zi a lunii aprilie 1829 și am navigat spre sud, lăsând insula Gothland spre stânga și Insula Øland la dreapta. Câteva zile mai târziu, am reușit să depășim Sandhommar Point și ne-am continuat drumul prin marea care separă Danemarca de coasta scandinavă. La un moment dat am intrat în orașul Christiansand, unde ne-am odihnit două zile și apoi am pornit în jurul coastei scandinave spre vest având ca destinație Insulele Lofoden.

Am ajuns la Hammerfest, situat la latitudinea de 71 de grade și 40 de minute, pentru o odihnă de câteva zile. Aici am rămas o săptămână, achiziționând o cantitate suplimentară de provizii și câteva butoaie cu apă potabilă, apoi am navigat spre Spitzbergen.

În primele zile, am avut o mare deschisă și am beneficiat de vânt prielnic, iar apoi am întâlnit multă gheață și multe aisberguri. O navă mai mare nu ar fi

putut să-și croiască drum printre labirintul de aisberguri sau să se strecoare prin canalele abia deschise.

După multe canale înguste, am ajuns la Spitsbergen pe data de 23 iunie și am ancorat pentru scurt timp în Golful Wijade, unde am avut succes la pescuit. Apoi am ridicat ancora și am navigat prin strâmtoarea Hinlopen și am continuat în direcția Nord-Est.

Din sud-vest a venit un vânt puternic, iar tatăl meu a spus că ar fi bine să profităm de el și să încercăm să ajungem la ținutul Franz Josef, unde, cu un an înainte, a găsit, accidental, colții de fildeș pe care i-a vândut la un preț bun la Stockholm.

Niciodată, înainte sau de atunci, n-am văzut atât de multe păsări de mare; erau atât de numeroase încât întunecau cerul.

După câteva zile am navigat de-a lungul coastei stâncoase a landului Franz Josef. În cele din urmă, a venit un vânt favorabil, care ne-a permis să facem coasta de vest și, iar după ce am navigat douăzeci și patru de ore, am ajuns la o frumoasă zonă.

Nu puteam să cred că era Nordul. Locul era verde cu vegetație în creștere, iar zona nu cuprindea mai mult de unu sau două hectare, dar aerul era cald și liniștit. Părea că am fi ajuns în acel moment în care influența Gulf Stream este foarte puternică.

Pe coasta de est erau numeroase aisberguri, dar aici eram în apă deschisă. Dar la vest de noi erau bucăți mari de gheață, și mai departe spre vest, apar formațiuni ca o serie de dealuri joase. În fața noastră, și direct la nord, e însă o mare deschisă.

Am văzut, pasaje deschise care aveau o lățime de cincisprezece mile sau mai mult, cu gheață uneori împrăștiată, și cred că ori se duceau spre spațiul deschis spre nord sau se învârtteau și apoi se scufundau, însă nu vedeam nici unul spre nord.

Tatăl meu a fost un credincios adept al lui Odin și Thor și mi-a spus de multe ori că sunt zei care au venit de dincolo de "Vântul de Nord".

Există o tradiție, explica tatăl meu, că mai departe spre nord era o țară mai frumoasă decât oricare alta pe care omul muritor nu o va cunoaște vreodată și că era locuită.

Imaginația mea tânără a fost atrasă cu ardoare de apartenența religioasă a tatălui meu bun și am exclamat: "De ce nu navigăm spre această țară minunată? Cerul este senin, vântul favorabil și marea deschisă".

Chiar și acum pot vedea expresia de surpriză de pe fața lui, când s-a întors spre mine și m-a întrebat: "Fiul meu, vrei să mergi cu mine și să explorezi - să mergi mai departe dincolo de unde omul s-a aventurat vreodată?" Am

răspuns afirmativ. - Foarte bine, răspunse el. "Fie ca dumnezeul Odin să ne protejeze!" și, ajustând repede velele, a aruncat o privire spre busola noastră, și a îndreptat vasul în direcția nordică printr-un canal deschis, și așa călătoria noastră a început.

În treizeci și șase de ore a dispărut cel mai înalt punct de pe linia de coastă a țării Franz Josef. Păream că suntem într-un curent puternic care mergea de la nord spre nord-est. Departe pe dreapta și pe stânga erau aisberguri, dar micul nostru vas s-a strecurat și a trecut prin canale și mări deschise. Canalele erau atât de înguste încât, dacă ambarcațiunea noastră nu ar fi fost atât de mică, nu am fi putut niciodată trece.

A treia zi am ajuns pe o insulă. Țărmurile sale erau spălate de o mare deschisă. Tatăl meu a hotărât să acosteze și să exploreze o zi insula. Această insulă era total lipsită de copaci, dar am găsit o mare acumulare de lemn de conifere pe țărmul nordic. Unele dintre trunchiurile copacilor aveau o lungime de patruzeci de metri și doi metri în diametru.

După o zi de explorare a liniei de coastă a acestei insule, am ridicat ancora și ne-am întors spre nord într-o mare deschisă.

Îmi amintesc că nici tatăl meu, nici eu, nu am gustat mâncarea de aproape treizeci de ore. Poate că asta a fost din cauza entuziasmului generat de călătoria noastră ciudată în apele dinspre nord, a spus tatăl meu. Dorința de nou a prioritat nevoile fizice.

În loc ca frigul să fie intens, așa cum anticipasem, atmosfera era mai caldă și mai plăcută decât fusese în Hammerfest, pe coasta de nord a Norvegiei, cu șase săptămâni înainte.

Amândoi am recunoscut sincer că ne era foarte foame și am pregătit imediat o masă substanțială. Mă simțeam obosit și curând am adormit.

Nu am cum să știu cât timp am dormit. Știu doar că m-am trezit brusc de o trepidație teribilă a vasului. Spre surpriza mea, mi-am găsit tatăl dormind adânc. L-am strigat și s-a ridicat repede în picioare. Într-adevăr, dacă nu am fi strâns repede velele, am fi fost aruncați cu siguranță în valuri de către vântul ce bătea cu tărie.

O furtună puternică de zăpadă ne-a acoperit. Vântul ne bătea direct în spate, ducând vasul nostru cu o viteză mare ce amenința în fiecare clipă să ne răstoarne. Nu era timp de pierdut, iar velele trebuiau coborate imediat. Barca noastră se zbătea parcă în convulsii. Câteva aisberguri erau de o parte și de alta a noastră, dar, din fericire, canalul era deschis direct spre nord. Dacă ar rămâne așa? În fața noastră, la limita orizontului de la stânga la dreapta, era o ceață vaporizată, neagră ca o noapte la marginea apei, și albă ca un nor de aburi spre vârf, care în cele din urmă a dispărut, pentru a vedea cum se amesteca cu fulgii albi ai zăpezii. Fie că era vorba de un aisberg înșelător, fie că era vorba de un alt obstacol ascuns căruia micul nostru vas ar fi fost

răsturnat și ne-ar fi trimis într-un mormânt de apă, sau ar fi putut fi doar fenomenul unei ceții arctici, oricum nu aveam nicio cale de întoarcere.

Nu știu prin ce minune am scăpat, de a fi spulberați aproape până la distrugere totală. Îmi amintesc că ambarcațiunea noastră scârțâia de parcă ar fi fost rupte articulațiile.

Din fericire, busola noastră era fixată cu șuruburi lungi pe o traversă a vasului. Majoritatea proviziilor noastre, au fost aruncate în mare, de pe punte și dacă nu am fi hotărât de la început să ne legăm ferm de catargul vasului, am fi fost aruncați în mare de vânt și valuri.

Deasupra tumultului asurzitor al valurilor agitate, am auzit vocea tatălui meu. "Fi curajos, fiule," a strigat el, "Odin este zeul apelor, tovarășul celor curajoși, și el este cu noi. Nu te teme".

Pentru mine mi se părea că nu există nicio posibilitate ca noi să scăpăm de o moarte oribilă.

Valuri extraordinar de înalte ne ridicau până sus, după care ne aruncau în adâncurile mării ca și cum vasul nostru de pescuit era o coajă fragilă. Giganticele valuri înspumate, ca niște veritabili pereți, ne împrejmuiau în față și în spate.

Această încercare groaznică, ne-a generat o frică de nedescris. Calvarul a continuat mai mult de trei ore și în tot acest timp am fost purtați pe apă cu o viteză amețitoare.

Apoi, dintr-o dată, ca și când vântul ar fi obosit, vântul a început să-și diminueze furia și să scadă în intensitate.

În sfârșit, eram pe o mare calmă. De asemenea, a dispărut ceața și, în fața noastră, se afla un canal fără gheață, probabil la o lățime de zece sau cincisprezece mile, cu câteva aisberguri departe la dreapta noastră.

M-am uitat îndeaproape la tatăl meu, părea hotărât să rămână tăcut. Își desprinsese frânghia de la talie și, fără să spună un cuvânt, începu să activeze pompele, care, din fericire, nu fuseseră deteriorate, ușurând vasul de greutatea apei pe care o luase în nebunia furtunii.

El a pus pânzele pe catarg la fel de calm ca și cum ar fi aruncat o plasă de pescuit, și apoi a remarcat că suntem pregătiți pentru un vânt favorabil când acesta va veni. Curajul lui era cu adevărat remarcabil.

În urma căutărilor, am găsit mai puțin de o treime din proviziile noastre, în timp ce am descoperit că butoaiile de apă au fost aruncate peste bord în timpul mișcărilor violente ale bărcii noastre.

Două din butoaiile de apă erau pe punte, ambele fiind goale. Am avut o aprovizionare bună cu alimente, dar nu și cu apă proaspătă. Mi-am dat seama

imediat de situația disperată în care ne găseam. Ne chinuia o sete groaznică. Este într-adevăr rău, remarcă tatăl meu. "Cu toate acestea, haideți să ne uscăm îmbrăcămintea, pentru că suntem uzi până la piele. Încrede-te în zeul Odin, fiul meu, și să nu renunți la speranță", a spus el.

Dincolo spre dreapta noastră, razele reflectate de aisberguri erau superbe. Reflecțiile lor au generat o strălucire de granat, de diamant, de safir. O panoramă minunată datorată nenumăratelor culori și forme, în timp ce în partea de jos se putea vedea marea verde, iar sus, cerul violet.

Am încercat să-mi uit setea, încercând să aduc niște mâncare. Prin atingerea balustradei laterale, am umplut vasul cu apă pentru a-mi spăla mâinile și fața. Pentru uimirea mea, când apa a venit în contact cu buzele mele, nu puteam să simt sare din apă. Am fost surprins de descoperire. "Tată!, "apa, este proaspătă!"

Ce e, Olaf? exclamă tatăl meu, uitându-se în grabă. "Cu siguranță că te înșeli, nu poate exista așa ceva". "Dar gustul?"

Și astfel am făcut descoperirea că apa era într-adevăr proaspătă, absolut așa, fără gust sărat.

Am umplut imediat cele două butoaie de apă rămase, iar tatăl meu a declarat că este o recompensă cerească a milostivirii zeilor Odin și Thor.

Ne-am bucurat, dar foamea ne-a făcut să încheiem postul nostru forțat. Acum, că am găsit apă dulce în largul mării, a fost ceva ce nu ne-am fi putut imagina la această latitudine ciudată unde nicio navă nu mai navigase înainte de noi.

Nu ne potolisem încă foamea, când o briză a început să umfle velele și, privind la busolă, am încercat să găsim punctul unde ne găseam, dar acul busolei arăta înspre jos.

Ca răspuns la surpriza mea, tatăl meu a spus: "Am mai auzit de acest lucru înainte, fenomen pe care marinarii îl numesc scufundarea acului".

Am slăbit busola și am întors-o în unghi drept cu suprafața mării, înainte ca punctul ei să se elibereze de sticlă și să se îndrepte spre o atracție fără probleme. Acul s-a mutat neliniștit și părea atât de instabil ca un om beat, dar a indicat totuși un curs.

Înainte de asta ne-am gândit că vântul ne duce la nord spre nord-vest, dar, cu acul busolei liber, am descoperit că navigăm ușor de la nord spre nord-est. Cu toate acestea, cursul nostru se îndrepta spre nord.

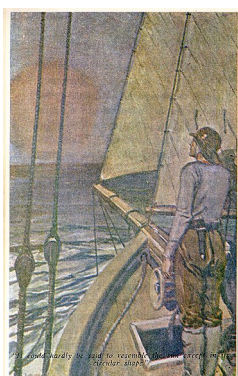
Marea era acum liniștită. Razele soarelui, ne-au oferit o căldură liniștitoare. Și astfel, timpul a trecut, constatând din evidența jurnalului nostru, că am navigat unsprezece zile de la groaznica furtună din largul mării.

Prin raționalizarea strictă, mâncarea noastră arăta destul de bine, dar începea să scadă. Între timp, unul dintre butoaiile noastre de apă s-a golit, iar tatăl meu a spus: "Îl vom umple din nou." Dar, spre uimirea noastră, am descoperit că apa era acum la fel de sărată ca în regiunea Insulelor Lofoden de pe coasta Norvegiei. Acest lucru ne-a determinat să fim extrem de atenți la butoiul rămas.

Era dimineață, așa că m-am trezit, dar simțeam dorința să dorm mai multă vreme. Fie că a fost efectul experienței interesante de navigație în apele necunoscute, fie apăruse relaxarea după entuziasmul extraordinar care a avut loc în aventura noastră într-o furtună pe mare sau din cauza dorinței de a mânca, nu pot spune.

M-am așezat pe marginea micului nostru vas și am privit îndelung cupola albastră a cerului și, în ciuda faptului că soarele strălucea departe în est, am văzut întotdeauna o singură stea deasupra capului. Timp de câteva zile, când am căutat această stea, era mereu acolo chiar deasupra noastră.

Era acum, conform estimărilor noastre, cam începutul lunii august. Soarele era pe cer și era atât de strălucitor încât nu mai puteam vedea singura stea care mi-a atras atenția cu câteva zile mai devreme.

Într-o zi, tatăl meu mi-a atras atenția asupra unei vederi interesante, departe de noi, aproape la orizont. – Este un soare martor, exclamă tatăl meu. "Am citit despre asta, se numește o reflecție sau un miraj, care va trece în curând."

Norii și vaporii ar fi putut uneori, să îi ascundă locația. Treptat, părea să urce mai sus în orizontul cerului incert, pe măsură ce avansam. Cu greu se poate spune că semăna cu soarele, cu excepția formei sale circulare și, atunci când nu este acoperit de nori sau de ceața oceanică, are un aspect bronz-deschis și roșu, care se schimbă într-un alb, ca un nor luminos, reflectând o lumină mai mare apoi.

Am fost de acord în cele din urmă, în discuția noastră, despre acest soare ca de foc, că indiferent de cauza fenomenului, nu a fost o reflecție a soarelui nostru, ci un fel de altă planetă, oricum fiind o realitate.

Într-o zi, după aceea, m-am simțit foarte somnoros și am căzut într-un somn adânc. Dar mi s-a părut că aproape imediat m-am trezit din cauza agitației puternice a tatălui meu care a spus: "Olaf, trezește-te!"

M-am sculat în picioare și oh! bucurie insuportabilă! Acolo, departe, în depărtare, direct în calea noastră, erau pământuri cu plaje la mare. Linia de țărm se întindea departe spre dreapta noastră, până la orizont, și pe toată lungimea plajei nisipoase se strecurau valuri în spumă turbure, ce se retrăgeau, apoi mergeau din nou în față. Malurile erau acoperite cu copaci și vegetație. Nu-mi pot exprima sentimentul de exaltare față de această

descoperire. Tatăl meu stătea nemișcat, cu mâna pe cârmă, privind drept în față, mulțumind zeilor Odin și Thor.

Între timp, a fost aruncată o plasă pe care am găsit-o în magazie și am prins câțiva pești care au devenit un aport substanțial la stocul nostru de provizii.

Busola, pe care am fixat-o înapoi, de frica unei alte furtuni, încă se îndrepta spre nord și se mișca pe pivotul său, la fel ca în Stockholm. La un moment dat mișcarea acului a încetat. Ce ar putea însemna asta? Era clar, cele mai multe zile de navigație ne-au dus cu mult peste Polul Nord. Și totuși acul continua să se îndrepte spre nord. Am fost foarte perplexi, căci direcția noastră era acum spre sud.

Am navigat timp de trei zile de-a lungul țărmului, apoi am ajuns la gura unui fjord sau a unui râu de dimensiuni imense. Părea mai degrabă un mare golf, și în acest fel ne-am ajustat direcția ambarcațiunii noastre de pescuit, direcția fiind ușor de la nord-est la sud. Cu ajutorul unui vânt prielnic care ne-a ajutat în jur de douăsprezece ore din fiecare douăzeci și patru, am continuat să ne îndreptăm spre interior, spre ceea ce s-a dovedit a fi un râu puternic și pe care am învățat, ulterior, de la localnici că se numește Hiddekel .

Ne-am continuat călătoria timp de zece zile, după care am constatat că, din fericire, am ajuns la o distanță în interiorul țării, unde mările oceanului nu mai afectau apa care devenise din nou proaspătă.

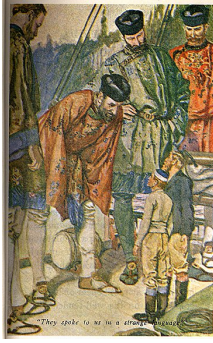
Restul de butoi cu apă era aproape epuizat. Nu ne-am oprit să refacem provizia de apă, deoarece acum navigam pe apă dulce așa că am continuat să navigăm mai sus pe râu, atunci când vântul ne era favorabil.

De-a lungul malurilor, pădurile mari puteau fi văzute în vecinătate pe toată întinderea liniei țărmului. Copacii aveau o dimensiune enormă. Am ancorat în apropierea unei plaje de nisip și am coborât pe țărm. Prin explorarea țărmului am fost recompensați prin găsirea unei cantități de fructe cu coajă lemnoasă care erau foarte gustoase și satisfăcătoare pentru foame, fiind și o schimbare binevenită de la monotonia stocului nostru de provizii.

Era vorba cam de începutul lunii septembrie, deci de peste cinci luni, eram plecați din Stockholm. Dintr-o dată, ne-am înspăimântat ascultând la o anumită depărtare voci de oameni. Foarte curând, am descoperit o navă imensă alunecând pe râu direct spre noi. Cei de la bord cântau într-un fel de cor, un cor puternic, care, repetându-se suna ca și când ar fi fost o mie de voci, umplând întregul univers cu o melodie tremurândă. Acompaniamentul era executat de instrumente cu coarde, nu foarte deosebite de harpele noastre.

Era o navă mai mare decât oricare alta pe care am văzut-o vreodată și era construită diferit.

În acest moment, barca noastră a fost oprită nu departe de mal. În nisipul râului, cu mamut ne privea de la câteva sute de picioare. Părea că ne aflăm la marginea unei păduri primitive, care, fără îndoială, se întindea în interior.

Corabia imensă se opri și aproape imediat o barcă se coborâ la apă și șase bărbați de statură gigantică se îndreptau spre mica noastră barcă de pescuit. Ne-au vorbit într-o limbă străină. Știm, însă, din maniera lor, că nu erau neprietenosi.

Ei au vorbit foarte mult între ei, iar unul dintre ei a râs, ca și când au găsit o descoperire ciudată. Unul dintre ei ne-a privit busola și părea că îi interesează mai mult decât orice altă parte a bărcii noastre.

În cele din urmă, liderul lor ne-a întrebat dacă suntem dispuși să lăsăm ambarcațiunea noastră și să mergem la bordul navei lor.

- Ce zici tu, fiule? Întrebă tatăl meu. "Ei nu pot decât să ne omoare."

- "Ei par să fie dispuși să dea dovadă de amabilitate față de noi", am răspuns eu.

- "Putem merge, de bunăvoie, ca să nu fim luați cu forța", a spus zâmbind tatăl meu, "căci cu siguranță sunt capabili să ne surprime". Apoi a transmis, prin semne, că suntem gata să-i însoțim.

În câteva minute am fost la bordul navei și o jumătate de oră mai târziu, mica noastră ambarcațiune de pescuit au fost ridicată, fizic din apă, printr-un ciudat tip de cârlig și a fost așezată la bord.

Erau câteva sute de oameni la bordul acestei nave, pentru noi fiind navă mamut, navă care am descoperit că era numită "The Naz", adică, după cum am învățat ulterior, "Pleasure", sau pentru a da o interpretare mai corectă, nava "Pleasure Excursion".

Tatăl meu și cu mine eram observați curios de ocupații navei. Acești giganți ne provoca și nouă o stare de mirare nedesimulată.

Nici-un bărbat aflat la bord nu avea o înălțimea mai mică de 4 metri. Toți purtau bărbi, nu foarte lungi. Aveau fețe blânde și frumoase, extrem de plăcute. Părul și barba acestor bărbați era neagră. Căpitanul, așa cum l-am denumit pe marinarul care conducea vasul cel mare, era cu un cap mai înalt decât oricare dintre tovarășii săi. Femeile aveau o înălțime de 3 – 3,5 m. Trăsăturile lor erau deosebit de regulate și rafinate, în timp ce tenul lor avea o tentă delicată, luminată de o strălucire sănătoasă.

Atât bărbații, cât și femeile păreau că posedă acea ușurință de comunicare pe care o considerăm ca un semn de bună purtare și, în ciuda stării lor uriașe, nu era nimic care să sugereze stânjenire. În timp ce eram doar un băiat în anul al nouăsprezecelea, eram fără îndoială considerat un adevărat Tom Thumb. Tatăl meu de doi metri nu își ridica vârful capului deasupra liniei taliei acestor oameni.

Fiecare dintre ei părea că se întrec între ei în a-și exprima curtenirea și a-și arăta bunăvoința față de noi. Toți au râs în inimă, îmi amintesc, când au trebuit să improvizeze scaunele pentru tatăl meu și pentru mine ca să stăm la masă. Ei erau bogat îmbrăcați într-un costum special și arătau foarte atrăgători. Bărbații erau îmbrăcați în tunici de mătase și satin, strânse în talie. Purtau pantaloni până la genunchi și ciorapi de o textură fină, în timp ce picioarele erau încălțate în sandale împodobite cu cataramे de aur. Am descoperit că aurul era unul dintre cele mai folosite metale, fiind folosit în mod extensiv ca podoabă.

Ciudat este faptul că nici tatăl meu și nici eu nu am simțit teamă pentru siguranța noastră. "Am intrat în propria noastră lume", mi-a spus tatăl meu. "Aceasta este împlinirea tradiției pe care mi-a spus-o tatăl meu și tatăl tatălui meu și încă înapoi pentru multe generații ale rasei noastre. Aceasta este, cu siguranță, pământul dincolo de Vântul de Nord".

Se părea că noi a fost dați în sarcina unuia dintre bărbați, Jules Galdea și soția sa, pentru a fi educați în limba lor. De fapt și noi, am fost la fel de dornici să învățăm limba vorbită de ei.

La comanda căpitanului, vasul se mișcă și începe să se deplaseze până în albia râului. Mașinile, în timp ce erau fără zgomot, erau foarte puternice.

Pajiștile și copacii de pe ambele maluri păreau că sunt nesfârșite. Viteza navei, uneori, depășea viteza unui tren de cale ferată cu care am călătorit vreodată, chiar și aici, în America. A fost minunat.

Între timp, am pierdut din vedere razele soarelui, dar am găsit o strălucire "înăuntru" care izvorăște din soarele roșu care deja ne-a atras atenția, dând acum o lumină albă aparentă parcă dintr-un nor nu departe în fața noastră. Era o lumină mai mare decât două luni pline, în noaptea cea mai clară.

În douăsprezece ore, acest nor alb va dispărea, ca și cum ar fi fost eclipsat, iar cele douăsprezece ore care urmează corespund cu noaptea noastră. Am aflat mai devreme că acești oameni ciudați erau închinători acestui nor mare de noapte. A fost "Dumnezeul fum" din "Lumea interioară".

Nava era echipată cu un sistem de iluminare pe care acum presupun că era electricitate. Nici tatăl meu, și nici eu nu aveam suficientă pregătire în mecanică pentru a înțelege de unde provenea puterea de a deplasa nava sau pentru a menține lumina frumoasă.

Trebuie să ne amintim că timpul pe care l-am descris a fost toamna anului 1829, iar noi de la suprafața "exterioară" a pământului nu știam încă nimic, ca să vorbim despre electricitate.

Niciodată nu m-am simțit mai bine în viața mea decât în cei doi ani pe care tatăl meu și cu mine i-am trăit în interiorul pământului.

Nava pe care am navigat s-a oprit la două zile după ce am fost luați la bord. Tatăl meu a spus cât de mult putea să judece el, că eram direct sub Stockholm sau Londra. Orașul la care ajungeam era numit "Jehu", ceea ce înseamnă un oraș port. Casele erau mari și frumos construite și destul de uniforme ca înfățișare, și totuși diferite. Ocuparea principală a oamenilor era agricultura. Dealurile erau acoperite de podgorii, în timp ce văile erau destinate cultivării cerealelor.

N-am văzut niciodată o astfel de etalare de aur. Este aur peste tot. Învelișurile clăntelor de la ușă sunt incrustate în aur, iar mesele sunt acoperite cu folie de aur. Fațadele clădirilor publice sunt de aur. Aurul a fost folosit în cel mai generos mod în finisajele marilor temple ale muzicii.

Vegetația e din abundență, iar fructele de toate felurile aveau aroma cea mai delicată. Ciorchinele de struguri de patru și cinci picioare în lungime, fiecare strugure la fel de mare ca o portocală și mere mai mari decât capul unui om, sunt dimensiunile tuturor lucrurilor din "interiorul" pământului.

Marii arbori din California ar fi considerați ca fiind niște arbuști în comparație cu arborii din pădurile gigantice care se extind pe mile și mile în toate direcțiile. În ultima zi a călătoriei noastre pe râu, în multe direcții, de-a lungul pajiștelor munților, am văzut cirezi întinse de vite.

Am auzit multe despre un oraș numit "Eden", dar am fost ținuți la "Jehu" aproape un an întreg. Până la sfârșitul acelei perioade, am învățat să vorbim destul de bine limba acestei comunități ciudate de oameni. Instructorii noștri, Jules Galdea și soția lui, au avut cu noi o răbdare cu adevărat lăudabilă.

Într-o zi, un trimis al guvernatorului orașului "Eden" a venit să ne vadă și, timp de două zile întregi, tatăl meu și cu mine am fost supuși unor serii de întrebări surprinzătoare. Ei au dorit să știe de unde am venit, ce fel de oameni locuiau "afară", dacă ne-am închinat lui Dumnezeu, care sunt credințele noastre religioase, modul de a trăi în țara noastră ciudată, pentru ei, și alte mii de lucruri.

Busola pe care am adus-o cu noi a atras o atenție deosebită. Tatăl meu și cu mine am comentat între noi faptul că busola se îndrepta încă spre nord, deși acum știam că am navigat peste curba sau marginea deschiderii pământului și că am navigat de-a lungul sudului pe suprafața "interioară" a crustei pământului, care, conform estimării tatălui meu și a propriei mele păreri, are o grosime de circa trei sute de mile, de la suprafața "interioară" și până la "exterior". Relativ vorbind, nu este mai gros decât o coajă de ou, astfel încât există aproape tot atât de multă suprafață pe "interiorul" ca și pe "exteriorul" pământului.

Marele nor luminos sau minge de foc roșu atât dimineața cât și seara, în timpul zilei, dă o lumină albă frumoasă. "Dumnezeul fumător" - se pare că a fost suspendat în centrul marelui gol "din interiorul" pământului și ținut la locul său de legea imuabilă a gravitației sau de o forță atmosferică respingătoare,

după caz. Mă refer la puterea cunoscută care atrage sau respinge cu forță egală în toate direcțiile.

Baza acestui nor electric sau a luminii centrale, scaunul zeilor, este întunecată și netransparentă, cu excepția deschiderilor mici nenumărate, aparent plasate în fundul marelui suport sau altar al Dumnezeirii, pe care "Dumnezeul fumător" odihnește. Multitudinea de lumini strălucesc prin aceste multe deschideri, clipind noaptea în toată splendoarea lor, părând a fi stele, la fel de naturale ca stelele pe care le-am văzut strălucind când ne aflam în casa noastră la Stockholm, cu excepția faptului că ele par mai mari. "Dumnezeul fumător", prin urmare, cu fiecare rotire zilnică a pământului, pare să vină din est și să coboare în vest, la fel ca și soarele nostru de pe suprafața exterioară. În realitate, poporul din "interior" crede că "Dumnezeul fumător" este de fapt tronul lui Iehova și este staționar. Efectul nopții și al zilei este, prin urmare, produs de rotația zilnică a pământului.

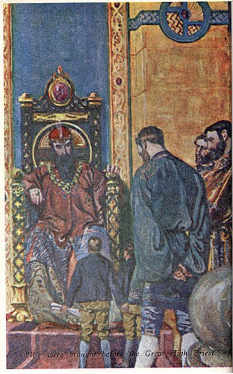
De atunci am descoperit că limba poporului din Lumea Interioară este la fel ca sanscrita.

După ce am fost "interogați" legat de intențiile noastre, discuții ce avuseseră loc la sediul central al "guvernului continentului interior", tatăl meu pentru că avea hărți de navigație de la suprafața "exterioară" a pământului, care ilustrau geografia exteriorului, divizările de pământ și apă și conținând numele fiecăruia dintre continente, insule mari și oceane, am fost duși de-a lungul țării spre orașul "Eden", într-un vehicul diferit de orice avem în Europa sau America.

Acest vehicul a fost, fără îndoială, un vehicul electric. A fost fără zgomot și a rulat pe o singură șină de fier în echilibru perfect. Călătoria a fost făcută cu viteză foarte mare.

Am văzut dealuri și văi de-a lungul părților munților abrupti, fără să se facă o încercare aparentă de a terasa pământul, așa cum procedăm noi pentru calea ferată. Scaunele erau uriașe, dar confortabile și foarte înalte deasupra podelei mașinii. În partea de sus a fiecărei mașini se aflau roți înalte cu protecții, care se aflau pe fiecare latură, ajustate automat astfel încât, pe măsură ce viteza mașinii creștea, viteza mare a acestor roți de zbor creștea geometric. Jules Galdea ne-a explicat că aceste roți care se roteau în partea superioară a mașinilor au distrus presiunea atmosferică sau ceea ce este în general înțeleasă prin termenul de gravitație și cu această forță distrusă, mașina este la fel de sigură. Posibilitatea de a cădea într-o parte sau în alta de pe calea ferată unică era practic imposibilă.

Surpriza tatălui meu și a mea a fost de nedescris atunci când, în mijlocul unei săli spațioase, am fost în cele din urmă aduși. Eram înaintea marelui Mare Preot, conducătorul întregului pământ din interior. Era bogat îmbrăcat și mult mai înalt decât cei din jurul lui și nu putea să aibă o înălțime mai mică de 4 metri. Camera imensă în care am fost primiți părea finisată în plăci solide de aur împodobite cu bijuterii strălucitoare uimitoare.

Orașul "Eden" este situat în ceea ce pare a fi o vale frumoasă, totuși, de fapt, se află pe cel mai înalt platou montan din interiorul continentului, cu câteva mii de picioare mai mare decât orice porțiune din zona înconjurătoare. Este cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată în toate călătoriile mele. În această grădină ridicată toate felurile de fructe, viță de vie, arbuști, arbori și flori cresc în armonie perfectă.

În această grădină, cele patru râuri au izvorul într-o fântână arteziană puternică. Se împart în patru direcții. Acest loc este numit de către locuitori "ombilicul pământului" sau, "leagănul rasei umane". Numele râurilor sunt Eufrat, Pison, Gihon și Hiddekel.

Nu ne așteptam ca în acest palat de o frumusețe rară, să descoperim mica noastră ambarcațiune de pescuit. A fost adusă înaintea Marelui Preot în stare perfectă, așa cum a fost luată din apă, atunci când a fost încărcată la bordul navei de către oamenii care ne-au descoperit pe râu cu mai mult de un an înainte.

Am avut o audiență de peste două ore cu acest mare demnitar, care părea amabil și dispus. El s-a arătat interesat și cu nerăbdare, ne-a pus numeroase întrebări și în mod special cu privire la lucrurile despre care emisarii lui nu reușiseră să se întrebe.

La încheierea interviului, el ne întrebă amabil, dacă vrem să rămânem în țara sa sau dacă am prefera să ne întoarcem în lumea "exterioară", oferindu-ne posibilitatea unei călătorii de întoarcere cu succes, peste barierele înghețate care înconjoară atât deschiderea nordică, cât și cea sudică a pământului.

Tatăl meu a răspuns: "Mi-ar plăcea ca fiul meu să vă viziteze țara și să vadă poporul tău, colegiile și palatele tale de muzică și artă, câmpurile tale minunate, pădurile tale minunate de lemn și după ce am avut acest privilegiu plăcut, noi am dori să încercăm să ne întoarcem la casa noastră de pe "suprafața" exterioară a pământului. Acest fiu este singurul meu copil și soția mea bună va fi îngrijorată așteptând întoarcerea noastră".

- Mă tem că nu te poți întoarce niciodată, răspunse Marele Preot, pentru că drumul este unul foarte periculos, însă vei vizita țara cu Jules Galdea ca un însoțitor al tău și vei primi orice dorești. Atunci când vei dori să vă întoarceți, vă asigur că barca voastră, expusă aici, va fi pusă în apele râului Hiddekel la gura lui și vă vom oferi protecția lui Iehova".

Astfel s-a încheiat singurul nostru interviu cu Marele Preot sau Domn al continentului interior.

Am aflat că bărbații nu se căsătoresc înainte de a fi de la șaptezeci până la cinci sute de ani și că vârsta la care femeile se căsătoresc este puțin mai mică și că atât bărbații, cât și femeile trăiesc frecvent de la șase la opt sute de ani, iar în unele cazuri chiar mai mult.

În anul următor am vizitat multe sate și orașe, dintre care cele mai importante fiind orașele Nigi, Delfi, Hectea, iar tatăl meu a fost rugat să treacă, pe hărțile care au fost făcute, aceste localități. Îmi amintesc că am auzit remarcă tatălui meu legată de faptul că rasa uriașă a oamenilor din țara "Dumnezeului fumător" a avut o idee aproape identică cu gândirea noastră legată de geografia suprafeței "exterioare" a pământului, așa cum o avusese și profesorul de la colegiu din Stockholm.

În călătoriile noastre am ajuns într-o pădure de copaci giganți, lângă orașul Delfi. Dacă Biblia spunea că erau copaci înalți de peste trei sute de picioare în înălțime și cu diametrul mai mare de treizeci de metri, crescând în grădina Edenului, Ingersolls, Tom Paines și Voltaires ar fi declarat fără îndoială că declarația este un mit. Cu toate acestea, aceasta este descrierea California sequoia gigantea; dar acești giganți din California se deosebesc semnificativ în comparație cu pădurile uriașe găsite pe continentul "interior", unde se găsesc copaci puternici de înălțime de la opt sute la o mie de picioare și de la o sută, la o sută douăzeci de picioare în diametru; nenumărați la număr, formând păduri care se extind pe sute de mile. Oamenii sunt extrem de muzicali și au învățat într-un grad remarcabil totul despre arte și științele lor, în special geometria și astronomia. Orașele lor sunt dotate cu săli vaste de muzică, unde nu de puține ori oamenii se adună în coruri puternice interpretând cele mai sublime simfonii.

Copiii nu trebuie să participe la instituții de învățare înainte de vârsta de douăzeci de ani. Apoi viața lor școlară începe și continuă timp de treizeci de ani, zece dintre care sunt dedicate studiului muzicii. Principalele lor vocații sunt arhitectura, agricultura, horticultura, creșterea animalelor și construcția de infrastructură pentru transporturi specifice țării respective, pentru călătorii pe uscat și pe apă. Printr-un dispozitiv, pe care nu-l pot explica, ei se află în comuniune între cele mai îndepărtate părți ale țării, pe curenții de aer.

Toate clădirile sunt construite cu o atenție specială la rezistență, durabilitate, frumusețe și simetrie, și cu un stil de arhitectură mult mai atractiv pentru ochi decât oricare altul pe care l-am observat vreodată în altă parte.

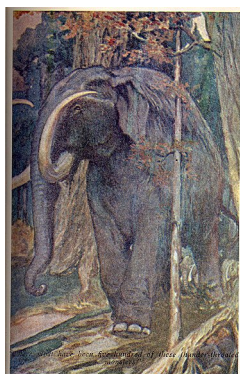
Aproximativ trei pătrimi din suprafața "interioară" a pământului este pământ și aproximativ un sfert de apă. Există numeroase râuri de dimensiuni extraordinare, unele care circulă într-o direcție nordică și altele în sud. Unele dintre aceste râuri au o lățime de treizeci de mile și din aceste mari căi navigabile, în extremitățile nordice și sudice ale zonei "interioare" a pământului, în zonele în care se înregistrează temperaturi scăzute, se formează iceberghi de apă dulce. Acestea sunt apoi împinse spre marea de la exterior ca niște limbi uriașe de gheață, care, de două ori pe an, mătură totul în fața lor.

Am văzut nenumărate specimene de păsări, nu mai mari decât cele întâlnite în pădurile Europei sau Americii. Este bine cunoscut faptul că în ultimii ani specii întregii de păsări au părăsit pământul.

Un scriitor într-un articol publicat recent legat de acest subiect spune:
"Aproape în fiecare an se vede dispariția totală a uneia sau a mai multor specii de păsări. Din paisprezece soiuri de păsări găsite acum un secol pe o singură insulă - insula de vest a Sfântului Toma - opt trebuie acum să fie trecute printre cele dispărute. " Nu este posibil ca aceste specii de păsări dispărute să renunțe la locuința lor și să găsească un azil în "lumea din interior"?

Fie că suntem în interiorul munților, fie că ne găsim pe malul mării, am găsit viața păsărilor prolifică. Când își desfac aripile mari, unele dintre păsări păreau să măsoare treizeci de picioare de la vârf la vârf. Acestea sunt de o mare varietate și multe culori.

Am fost lăsați să urcăm pe marginea unei stânci și să examinăm un cuib cu ouă. În cuib au fost cinci ouă, dintre care fiecare avea o lungime de cel puțin doi metri și un diametru de 15 cm. După ce am fost în orașul Hectea cam o săptămână, profesorul Galdea ne-a dus la un lac, unde am văzut mii de broaște țestoase de-a lungul țărmului nisipos. Eu nu ezit să afirm dimensiunea acestor creaturi minunate. Aveau o lungime cuprinsă între douăzeci și cinci de picioare, și o lățime de cincisprezece la douăzeci de picioare și înălțimea totală de șapte picioare. Când unul dintre ei și-a ridicat capul curioase, și ni s-a părut a fi un cap de monstru uriaș. Condițiile ciudate

"din interior" sunt favorabile nu numai pentru pajiștile vaste cu ierburi luxuriante, păduri de copaci giganți, dar și tot felul de legume, și o viață minunată a animalelor.

Într-o zi am văzut o mare cireadă de elefanți. Trebuie să fi fost cinci sute de monștrii cu trompe, cu trupurile lor gigante. Își rupeau crengi uriașe din copaci și le mâncau. Ei aveau o lungime de peste 100 de picioare și o înălțime de la 75 la 85 de picioare. Părea că în timp ce priveam această turmă minunată de elefanți gigant, trăiam din nou în biblioteca publică din Stockholm, unde am petrecut mult timp studiind minunile din epoca Miocenului. Am fost mut de uimire, iar tatăl meu a rămas fără cuvinte. Mi-a ținut brațul cu o strânsoare protectoare, ca și cum răul ne-ar paște.

Am fost ca doi atomi în această pădure mare și, din fericire, nevăzuți de această vastă cireadă de elefanți, în timp ce se deplasau și se îndepărtau, urmând un lider ca și o turmă de oi.

O ceață neclară urcă în fiecare seară dinspre țărm și plouă invariabil o dată la douăzeci și patru de ore. Această mare umezeală și lumina "electrică" și energia revigorantă, este pentru vegetația luxuriantă un climat propice dezvoltării lor. Aerul electricizat, încărcat și uniformitatea condițiilor climatice pot avea mult de-a face cu creșterea gigantică și longevitatea vieții animale.

Natura cântă în murmurul slab al vânturilor, a cărui suflare e dulce, cu miros de muguri și flori. După ce am petrecut considerabil mai mult de un an cu vizitarea mai multor orașe din lumea "interioară", am constatat că au trecut

mai mult de doi ani de când am fost luați de marele vas de pe în râu. Astfel am decis să încercăm să ajungem din nou la suprafața "exterioară" a pământului. Ne-am făcut cunoscut dorințele noastre și au fost dezamăgiți, și fără tragere de inimă, dar cu promptitudine, ne-au urmat dorința. Gazdele noastre au dat tatălui meu, la cererea sa, diferite hărți care arătau întreaga suprafață a pământului interior, orașele, oceanele, mările, râurile, golfurile, etc. Ei, de asemenea, s-au oferit cu generozitate să ne dea saci cu obiecte din aur - unele dintre ele la fel de mari ca oul de găscă - pe care am hotărât să încercăm să le luăm cu noi în barca noastră de pescuit. Între timp, ne-am întors la Jehu, unde am petrecut o lună pentru a ne repara și a revizui mica noastră barcă de pescuit.

În final, aceeași navă "Naz", care ne-a descoperit inițial, ne-a luat la bord și am navigat la gura râului Hiddekel. După ce frații noștri uriași ne-au lansat vasul la apă, pentru noi, au fost clipe foarte emoționante de despărțire și ne-au dorit să ajungem în siguranță acasă.

Tatăl meu a jurat pe dumnezeii Odin și Thor că se va întoarce cu siguranță într-un an sau doi și le va face o altă vizită. Și astfel ne-am luat rămas bun. Ne-am pregătit și ne-am înălțat velele, dar a fost o briză mică. Am ajuns la o oră după ce ne-au părăsit prietenii noștri giganti și am început călătoria înapoi.

Vânturile suflau în mod constant spre sud, adică suflau de la deschiderea nordică a pământului spre ceea ce știm să fie sud, dar care, potrivit acului îndreptat al busolei, era direct spre nord. Timp de trei zile am încercat să navigăm împotriva vântului, dar fără nici-un rezultat. După care tatăl meu mi-a spus: "Fiul meu, să ne întoarcem pe aceeași cale pe care am venit, este imposibil în această perioadă a anului, mă întreb de ce nu ne-am gândit la asta până acum, am fost aici aproape doi ani și jumătate, acesta este perioada în care soarele începe să strălucească la deschiderea sudică a pământului. Noaptea este rece în Spitzbergen. "Ce ar trebui să facem?" - am întrebat. "Există doar un singur lucru pe care îl putem face", a răspuns tatăl meu, "și asta trebuie să mergem spre sud". În consecință, el a întors vasul, și am dat de un recif plin și am fixat busola spre nord, dar, de fapt, direct navigam spre sud. Vântul era puternic și părea că am intrat într-un curent care se deplasa cu o viteză remarcabilă în aceeași direcție. În numai patruzeci de zile am ajuns la Delfi, un oraș pe care l-am vizitat împreună cu ghizii noștri Jules Galdea și soția sa, lângă gura râului Gihon. Aici ne-am oprit două zile și am fost surprinși de ospitalitate acelorași oameni care ne-au întâmpinat în vizita noastră anterioară.

Am luat niște provizii suplimentare și am navigat din nou, urmărind acul busolei spre nord. În călătoria noastră spre exterior am trecut printr-un canal îngust, care părea a fi un corp separator de apă între două corpuri considerabile de pământ. A fost o plajă frumoasă în dreapta noastră și am decis să o revedem. Am ancorat, și am coborât la țărm să ne odihnim o zi, înainte de a continua drumul periculos spre exterior. Am făcut un foc și am strâns câteva resturi de lemn uscat.

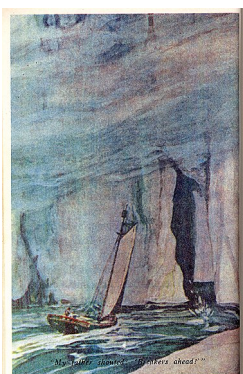

În timp ce tatăl meu mergea de-a lungul țărmului, am pregătit o masă îmbelșugată. Era o lumină ușoară, pe care tatăl meu mi-a spus că era ca o urmare a faptului că soarele strălucea dinspre deschiderea sudică a pământului. În noaptea aceea am dormit bine și m-am trezit a doua zi dimineață, ca și cum am fi fost în paturile noastre de la Stockholm. După micul dejun am început un tur de explorare, dar nu am mers prea departe când am văzut câteva păsări pe care le-am recunoscut ca aparținând familiei de pinguini. Ele sunt păsări care nu zboară, dar sunt înotătoare excelente și de dimensiuni extraordinare, cu piept alb, aripi scurte, cap negru și ciocuri ascuțite la vârf. Ele stăteau la o înălțime de nouă metri. Ne-au privit cu puțână surpriză și au mers, spre apă înotând într-o direcție nordică.

Am continuat navigarea și am dat de o mare deschisă. Luna pe care am socotit-o a fi noiembrie sau decembrie ne-a dat speranța că așa-numitul Pol de Sud s-a întors spre soare. Prin urmare, atunci când ieșim departe de lumina electrică internă a "Dumnezeului fumător" și de căldura lui plăcută, ne-ar fi întâmpinat lumina și căldura soarelui strălucind prin deschiderea sudică a pământului. Nu am greșit.

Au existat momente când ambarcațiunea noastră, condusă de un vânt continuu și persistent, a stăbătut apele ca o săgeată. Într-adevăr, dacă am fi întâlnit o stâncă ascunsă sau un obstacol, vasul nostru mic ar fi fost zdrobit și transformat în lemne de foc. În cele din urmă, am fost conștienți de faptul că atmosfera era mult mai rece și că, câteva zile mai târziu, aisbergurile puteau fi văzute la stânga.

Tatăl meu a susținut corect că vânturile care ne-au umplut pânzele au venit din climatul cald din "interior". Timpul anului a fost, cu siguranță, cel mai bun stimulent pentru noi, pentru a face o călătorie spre lumea "de afară" și a încerca să ne strecurăm prin canalele deschise ale zonei înghețate care înconjoară regiunile polare.

Am ajuns în curând în mijlocul bucăților imense de gheață și cum am trecut prin canalele noastre înguste fără să fim zdrobiți, nu știu. Compasul se comportat în același mod beat și nesigur, trecând peste curba sudică sau pe marginea pământului, așa cum procedase în călătoria noastră de intrare.

Într-o zi, când mă uitam în apele limpezi, tatăl meu a strigat: "Aisberguri înainte!" Privind în sus, am văzut, printr-o ceață ce se ridica, un obiect alb care se ridica la câteva sute de metri înălțime, închizând complet înaintarea noastră. Am coborât imediat velele. Într-un moment ne-am găsit pe niște ape înghețate între două aisberguri monstruoase. Fiecare era ca un munte de gheață. Erau ca doi zei de război care luptau pentru supremație. Am fost foarte alarmați. Într-adevăr, eram între liniile unei bătălii regale; tunetele sonore ale gheții ce se freca de vas, erau similare ca și cele ale salvelor de artilerie. Blocuri de gheață mai mari decât o casă erau ridicate frecvent la o sută de picioare de forța puternică a presiuni laterale, după care se

prăbușeau cu un urlat asurzitor și dispăreau în apele spumoase. Astfel, pentru mai mult de două ore, lupta gigantilor înghețați a continuat.

Se părea că sfârșitul ne venise. Presiunea de gheață a fost grozavă și în timp ce noi nu am fost prinși în partea periculoasă a confruntării, fiind într-o oarecare siguranță, totuși înălțarea și ruperea de tone de gheață ne-au umplut de o teamă cumplită. În cele din urmă, pentru bucuria noastră mare, măcinarea gheții a încetat și, în câteva ore, marea masă de gheață s-a depărtat încet și, în fața noastră, se afla un canal deschis.

Ar trebui să ne aventurăm cu micul nostru vas în această deschidere? În cazul în care presiunea va apărea din nou, mica noastră barcă, precum și noi înșine am fi zdrobiți. Am hotărât să luăm această șansă și, în consecință, ne-am ridicat pânza la o briză favorabilă și, curând, am pornit ca pe un cal de curse, alergând cu viteză pe acest canal necunoscut de apă deschisă.

În următoarele patruzeci și cinci de zile, timpul nostru a fost folosit pentru a scăpa de gheață. Dacă n-am fi fost favorizați de un vânt puternic din sud și având o barcă mică, mă îndoiesc că această poveste ar fi putut fi dată vreodată lumii.

În cele din urmă, a venit o dimineață când tatăl meu a spus: "Fiul meu, cred că trebuie să ne vedem curând acasă căci suntem aproape afară din gheață.

Cu toate acestea, au existat câteva iceberguri care pluteau departe spre nord, în apă deschisă, încă înainte de noi, de o parte și de alta, întinzându-se pe mai multe mile. Chiar în fața noastră era o mare deschisă iar busola, se îndreptase acum, spre nord.

"Ce poveste minunată trebuie să spunem oamenilor din Stockholm", continuă tatăl meu, în timp ce un zâmbet larg îi lumina fața sinceră. "Și gândește-te la obiectele de aur pe care le depozitaserăm în cală!"

În timp ce ne felicităm de aprovizionarea cu provizii și apă pe care tocmai am avut-o și pentru pericolele de care am scăpat, am fost surprinși la auzul unei explozii puternice, cauzată de ruperea unui munte uriaș de gheață.

Am navigat până la acea vreme cu mare viteză și am fost aproape de un aisberg monstruos, care la toate aparențele era la fel de imobil ca o insulă de rocă. Părea totuși că aisbergul s-a despicat și s-a despărțit, după care s-a distrus echilibrul monstrului de-a lungul căruia navigam și a început să se scufunde. Tatăl meu a anticipat rapid pericolul. Icebergul se întindea în apă, pe sute de metri și, pe măsură ce se înălța din nou, porțiunea care ieșea din apă strângea ambarcațiunea noastră de pescuit ca o pârghie pe un punct de sprijin și o aruncă în aer ca și cum ar fi fost o minge de fotbal.

Barca noastră a căzut înapoi pe aisbergul, care a schimbat partea de lângă noi în partea de sus. Tatăl meu era încă în barcă, după ce eu am fost aruncat din barcă, fiind aruncat la o distanță de două sute de metri.

M-am ridicat repede în picioare și am strigat către tatăl meu, care a răspuns: "Totul este bine." de abia atunci am realizat situația. Sângele mi-a înghețat în vene. Aisbergul se afla încă în mișcare, iar greutatea și forța mare putea să îl răstoarne și să-l facă să se scufunde temporar. Mi-am dat seama pe deplin de grozăvia situației.

În acest moment, îmi amintesc că mă uitam la barca noastră, care se afla undeva jos, și mă întrebam dacă s-ar putea să fie în regulă și dacă tatăl meu ar putea scăpa.

A fost acesta sfârșitul luptelor și aventurilor noastre? A fost oare asta moartea? Toate aceste întrebări mi-au străbătut mintea în fracțiunea de secundă, iar după o clipă m-am angajat într-o luptă pe viață și pe moarte. Monolitul de gheață s-a scufundat, iar apele înghețate m-au umplut de mânie. Eram ca într-o farfurie, în care se toarnă apă pe fiecare parte. În acel moment mi-am pierdut conștiința.

Când mi-am revenit parțial în simțuri, am constatat că sunt un individ trezit ud, rigid și aproape înghețat, așezat pe aisberg. Dar nu aveam nici un semn de la tatăl meu sau de la micul nostru vas de pescuit. Monstrul de aisberg își recăpătase noul său echilibru, și își ridica capul, probabil, la cincizeci de picioare deasupra valurilor. În partea de sus a acestei insule de gheață era un platou cam de o jumătate de hectar.

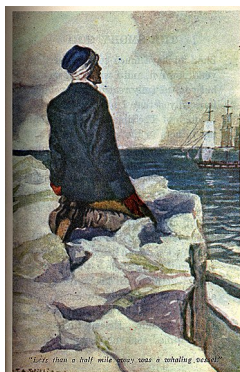
Mi-a părut rău că tatăl meu nu mai era cu mine și am fost supărat din cauza morții sale. Mi-am plâns soartă, din cauză că și eu nu am avut voie să dorm cu el în adâncurile oceanului. În cele din urmă, m-am urcat în picioare și m-am uitat în jur. Cerul purpuriu de deasupra, oceanul verde, și doar un aisberg ocazional, atât! Inima mea s-a adâncit în disperare, fără speranță. Mi-am ales cu grijă drumul peste aisberg spre cealaltă parte, sperând că nava noastră de pescuit s-ar fi găsit acolo.

Am îndrăznit să cred că este posibil ca tatăl meu să mai trăiască. Nu era decât o rază de speranță care mi-a rămas în inimă. Dar speranța mi-a încălzit sângele în venele mele și a început să funcționeze ca un stimulent, prin fiecare fibră a corpului meu.

M-am furișat în apropierea zonei înghețate a aisbergului și am privit în jos, sperând, încă sperând. Apoi am făcut un cerc în jurul aisbergului, scanând fiecare zonă, și astfel am continuat să merg de jur împrejur. O parte din creierul meu a devenit cu siguranță blocat, în timp ce cealaltă parte, cred și acum, că a fost perfect rațional.

Am fost conștient că am făcut turul platoului de pe aisberg de zeci de ori și în timp ce o parte a minții mele știa, că nu mai există nici o fărâmə de speranță, totuși continuam să sper că îl voi găsi pe tatăl meu în viață. Cealaltă parte din creierul meu îmi spunea că nu există nici o posibilitate ca tatăl meu să mai fie în viață, totuși, dacă renunțam la a mai face căutările, dacă m-aș fi oprit pentru un moment, ar fi o recunoaștere a înfrângerii. Astfel, o oră am mers de jur împrejur, aș fi vrut să mă opresc și să mă odihnesc, dar fizic doream să

continui mult mai mult. Oh! oroarea ororilor! să fiu aruncat în această întindere largă de apă, fără mâncare sau băutură, doar un aisberg ca loc de ședere.

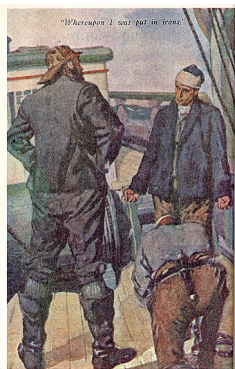

Apoi, mâna Providenței mi-a fost întinsă, iar liniștea de moarte, o singurătate care devenea rapid insuportabilă a fost brusc întreruptă de zgomotul unui pistol de semnalizare. Am privit uimit, când am văzut, la mai puțin de o jumătate de kilometru distanță, un vas de vânătoare de balene care se îndrepta spre mine.

Evident că mișcarea mea continuă de pe iceberg le-a atras atenția. La apropiere, au scos o barcă și, coborând cu prudență la marginea apei, am fost salvat, iar puțin mai târziu am fost ridicat la bordul navei de vânătoare de balene.

Am aflat că balenierul era scoțian, "The Arlington". El plecase din Dundee în septembrie și s-a îndreptat imediat spre Antarctica, în căutarea balenelor. Căpitanul, Angus MacPherson, părea plăcut dispus, dar în materie de disciplină, după cum am aflat curând, avea o voință de fier. Când am încercat să-i spun că venisem din "interiorul" pământului, căpitanul și colegul s-au uitat unul la celălalt, și-au clătinat capul și au insistat să fiu pus într-o cușetă sub supravegherea strictă a medicului navei.

Eram foarte slab datorită lipsei de mâncare și am dormit mai multe ore. Cu toate acestea, după o odihnă de câteva zile, m-am trezit într-o dimineață și m-am îmbrăcat fără să cer permisiunea medicului sau a oricărui alt membru al echipajului și le-am spus că sunt la fel de sănătos ca oricare din ei.

Căpitanul m-a chemat să mă întrebe din nou de unde veneam și cum am ajuns să fiu singur pe un aisberg din Oceanul Antarctic îndepărtat. Am răspuns că tocmai veneam din "interiorul" pământului și am continuat să-i spun cum am plecat cu tatăl meu prin Spitzbergen și am ieșit pe calea apei din deschiderea de la Polul Nord. Apoi am auzit cum căpitanul i-a spus colegului său că eram la fel de nebun ca un iepure în luna martie și că trebuie să rămân în închisoare până când voi fi destul de rațional să îi dau o relatare adevărată despre mine.

În cele din urmă, după multă pledoarie și multe promisiuni, am fost eliberat din lanțuri. Apoi am decis să inventez o poveste care să-l satisfacă pe căpitan și să nu mai vorbesc niciodată despre călătoria mea în țara "Dumnezeului fumător", cel puțin până când eram în siguranță printre prieteni.

După două săptămâni mi s-a permis să merg și să îmi iau locul ca unul dintre marinari. Puțin mai târziu căpitanul mi-a cerut o explicație. I-am spus că experiența mea a fost atât de oribilă încât m-am temut de amintirile mele și l-am rugat să-mi permită să las întrebarea fără răspuns până la un moment dat în viitor. "Cred că vă recuperați în mod considerabil," a spus el, "dar nu sunteți încă o persoană sănătoasă." "Permiteți-mi să muncesc pe vas, ca oricare ",

am răspuns, "și dacă munca mea nu vă compensează suficient, vă voi plăti imediat după ce voi ajunge la Stockholm - până la ultimul ban".

În cele din urmă, ajungând la Stockholm, așa cum am menționat deja, am descoperit că mama mea bună murise cu mai mult de un an înainte. De asemenea, am spus că, mai târziu, prin trădarea unei rude am fost internat într-un ospiciu, unde am rămas timp de douăzeci și opt de ani - ani aparent fără sfârșit.

În încheierea acestui istoric al aventurilor mele, doresc să spun că eu cred cu tărie că știința este încă în fază incipientă în ceea ce privește cosmologia pământului. Există atât de multe lucruri care nu sunt conturate de cunoașterea actuală a lumii de astăzi și vor rămâne astfel până când țara "Dumnezeului fumător" va fi cunoscută și recunoscută de geografia noastră.

Acesta este tărâmul din care au apărut cei mai mari bușteni de cedru care au fost descoperiți de exploratori în ape deschise deasupra marginii de nord a crustei pământului, precum și a corpurilor mamuților ale căror oase sunt găsite în păduri mari de pe coasta Siberiei.

Cercetătorii nordici au făcut multe. Sir John Franklin, Sir John Murray, Kane, Melville, Hall, Nansen, Schwatka, Greely, Peary, Ross, Gerlache, Bernacchi, Andree, Amsden, Amundson și alții. au încercat să dovedească că cele spuse de mine erau reale, dar fără succes.

Cred cu tărie că Andree și cei doi tovarăși buni, Strindberg și Fraenckell, care au navigat în balonul "Oreon" de pe coasta de nord-vest a orașului Spitsbergen în acea duminică după-amiază din 11 iulie 1897, se află acum în lumea "înăuntru" sunt distrați așa cum și tatăl meu și cu mine am fost distrați de o rasă uriașă care locuiește în interiorul continentului atlantic.

GLOBE SHOWING SECTION OF THE EARTH'S INTERIOR

The earth is hollow. The poles so long sought are but phantoms. There are openings at the northern and southern extremities.

172

Mi-am dedicat ani de zile acestor probleme, și sunt bine familiarizat cu definițiile acceptate ale gravitației, precum și cu cauza atragerii magnetice a acului și sunt pregătit să spun că este convingerea mea fermă că acul magnetic este influențat exclusiv de curenții electrici care înfășoară complet pământul ca o îmbrăcăminte și că acești curenți electrici într-un circuit fără sfârșit trec din capătul sudic al deschiderii cilindrice a pământului, difuzându-se și răspândindu-se pe toată suprafața "exterioară" și grăbindu-se nebunește în cursul lor spre Polul Nord. Și în timp ce aceste curenți se aruncă în spațiu la marginea pământului, totuși ele se scufundă din nou pe suprafața "interioară" și își continuă drumul către sud, de-a lungul coastei pământului, spre deschiderea așa-numitului Pol Sud.

În ceea ce privește gravitația, nimeni nu știe ce este, pentru că nu s-a determinat dacă presiunea atmosferică cauzează căderea mărului sau dacă, la 150 de mile de sub suprafața pământului, există o atracție puternică care atrage corpul. Prin urmare, dacă mărul, atunci când părăsește ramura arborelui, este împins în jos până la cel mai apropiat punct de rezistență, lucrul acesta este necunoscut încă specialiștilor în fizică.

Sir James Ross a pretins că a descoperit polul magnetic la aproximativ șaptezeci și patru de grade latitudine. Acest lucru este greșit - polul magnetic este exact la jumătatea distanței prin crusta pământului. Astfel, dacă crusta terestră are o grosime de 300 de km, aceasta fiind distanța estimată, polul magnetic este fără îndoială la o sută cincizeci de km sub suprafața pământului, nu contează unde se face testul. Și în acest moment, la o sută cincizeci de km sub suprafață, gravitatea încetează, devine neutralizată; și când trecem dincolo de acel punct spre suprafața "interioară" a pământului, o atracție inversă crește geometric în putere, până când se traversează cealaltă distanță de o sută cincizeci de km, ceea ce ne va aduce pe "interiorul" pământului.

Văile acestui continent interior al Edenului, care se învecinează cu apele superioare ale nordului cel mai îndepărtat, se află în sezonul acoperit cu cele mai magnifice și luxuriante flori. Nu din sute, ci din milioane de hectare, din care polenul sau florile sunt purtate departe în aproape toate direcțiile prin rotațiile pământului și datorită agitației vântului care rezultă din acestea, iar aceste flori sau polen din flora vastelor pajiști din "interior" produc zăpezile colorate din regiunile arctice care au atras atât de mult exploratorii nordici.

Dincolo de întrebare, acest nou pământ "înăuntru" este casa, leagănul rasei umane și privit din punctul de vedere al descoperirilor făcute de noi trebuie să aibă, în mod necesar, o influență foarte importantă asupra tuturor aspectelor fizice, paleontologice, arheologice, filologice, și al teoriilor mitologice ale antichității.

Aceeși idee de a ne întoarce în țara misterului - de la început - la originea omului - se găsește și în tradițiile egiptene ale regiunilor terestre ale zeilor, eroilor și bărbaților, din fragmentele istorice ale lui Manetho, pe deplin verificate de istoricul înregistrărilor preluate din săpăturile recente de la Pompei, precum și de tradițiile indienilor din America de Nord.

Acum, mai este o oră până la miezul nopții - anul nou al anului 1908 este aici, și aceasta este a treia zi a anului și, în cele din urmă, am terminat înregistrarea călătoriilor și aventurilor mele ciudate pe care doresc să le dau lumii, și sunt gata pentru odihna veșnică a mea, care sunt sigur că va urma după atâtea încercări ale vieții și a vicisitudinilor. Sunt bătrân și plin atât cu aventuri cât și cu necazuri, dar bogat de amintiri pe care nu mulți le pot avea. Amintirea este atât de puternică în mine încât nu voi mai trăi să văd ridicarea unui alt soare. Astfel îmi închei mesajul.

Olaf Jansen". (13)

Sper că nu v-am plictisit cu povestirile lui Olaf Jansen. Acest personaj, este, după părerea mea, o dovadă incontestabilă a trei lucruri:

- Pământul este gol
- Înăuntrul lui trăiește o civilizație superioară atât spiritual cât și tehnic în raport cu noi
- Acolo este leagănul civilizației noastre actuale

Pentru o mai bună documentare, cred că ar fi util să "explorăm" câteva tradiții care vorbesc despre acest minunat ținut.

Viața în interiorul Pământului

Dacă până acum ne-am ocupat de modul în care a fost descoperit și explorat interiorul gol a Pământului, acum e timpul să vedem cine și cum trăiesc locuitorii lumii subterane.

Cine se presupune că sunt acești locuitori și cum au ajuns acolo?

O rasă superioară, moștenitoarea a unor cunoștințe avansate despre Univers, a vizitat cândva Terra și a rămas captivă în munții Tibetului.

Naziștii aveau informații despre existența lor, dar au păstrat totul secret. Chinezii, însă, au descoperit dovezi incontestabile despre extraterestrii, dar refuză să continue cercetările.

Naziștii erau convinși că Tibetul este leagănul lumii și că aici, a trăit cândva, cu mii de ani înaintea noastră, o populație extraterestră care a încercat să ne transmită cunoștințe vaste despre univers. De unde aveau ei această informație, nu se știe. Cert este că, în anul 1938, au organizat o expediție în Tibet pentru a găsi urmele rasei ariene. Cinci savanți germani, membri ai SS, în frunte cu Ernst Schäfer, botanist, cercetător și un adevărat aventurier, au petrecut câteva luni în Tibetul de Est, acolo unde credeau că puteau găsi urmele oamenilor superiori și dovezi despre Shambala. În urma expediției, au rămas zeci de mii de fotografii cu Tibetul interbelic, membrii expediției fiind interesați de viața oamenilor, de geografia locurilor și de istoria lor în cele mai mici amănunte. Naziștii au căutat obiecte cu puteri magice

Schäfer visa, probabil, la o descoperire epocală, care să rescrie istoria lumii. Dacă a reușit sau nu, oricum a păstrat secretul cu sfințenie până la moarte. În afară de fotografii, nu a mai rămas nimic din munca lui de pe teren.

Documentele importante au fost distruse când Hitler a pierdut războiul. Abia în anul 2009, a ieșit la iveală un obiect straniu, adus de Schäfer din Tibet. Este vorba de o statuie străveche a lui Budha, sculptată dintr-un meteorit și decorată cu o zvastică. Cercetătorii din Stuttgart au stabilit că bucata de meteorit are peste 15.000 de ani vechime și că a fost, probabil, găsită la granița dintre Mongolia și Siberia. 'Omul de fier', așa cum a fost botezată statuia, a fost sculptată în secolul al XI-lea, iar semnul zvasticii (simbol străvechi al norocului) i-a determinat pe naziști să o aducă în Germania. Se presupune, totuși, că naziștii au descoperit și alte secrete ale Tibetului și anume documente care descriu o mașinărie extraterestră care putea teleporta obiecte și oameni. Hitler, obsedat de putere, spera să pună mâna pe o formulă magică care să-l ajute să stăpânească lumea.

La câțiva ani după expediția naziștilor, un secret teribil, păstrat cu sfințenie de tibetani, iese la iveală. În 1935, o expediție chineză descoperă triburile Dropa și Ham din munții Baian Kara Ulla. Revoltele tibetanilor și luptele sângeroase care se dau în munți pentru protecția mănăstirilor îi împiedică pe chinezi să adune mai multe informații. Cu toate acestea, viața triburilor, religia lor și trăsăturile fizice îi intrigă pe chinezi și cercetătorii se întorc aici în anii 1950. Trecând peste voința localnicilor, chinezii au intrat în peșterile lor sacre, unde nu mai călcase picior de om de câteva sute de ani. Aici au găsit numeroase dovezi care atestă vizita unei rase extraterestre. În primul rând, i-au frapat caracteristicile scheletelor din peșteră: lungi de numai un metru, cu oase subțiri și fragile, dar craniile supradimensionate și orbite largi. Desenele rupestre întruchipează și ele ființe umanoide, cu capete mari și ochi stranii. Pe pereți, mai sunt desenate și astrele universului nostru, cu Soarele în centru, și o escadrilă de aparate de zbor care se apropie de Terra. Cum vechimea lor poate depăși 12.000 de ani, este puțin probabil ca aceste desene să fie făcute de oamenii primitivi. Dar surpriza cea mai mare a constituit-o cele 700 de discuri din piatră dură, asemeni discurilor de vinilin, perfect finisate și acoperite cu cobalt. Se pare că sunt discuri electromagnetice, pe care sunt înregistrate informații prețioase, dar nu s-a reușit încă descifrarea lor. Autoritățile chineze, care dețin controlul asupra regiunii, țin totul sub tăcere și nu lasă turiștii indiscreți să se apropie de peșterile Dropa. Cert este că membrii triburilor au o conformație fizică deosebită de a noastră, sunt foarte mici de înălțime, cu membre scurte și capete anormal de mari. Iar în legendele lor se povestește că strămoșii Dropa, cu pielea galbenă și corpul firav, au venit din Lună și s-au contopit cu pământului pentru a supraviețui. ⁽²⁴⁾

Legende spun că acești extraterestrii s-au adăpostit în peșteri care duceau undeva în interiorul pământului. Periodic ei apăreau la suprafață ajutând spiritual populația zonei.

Agartha - Cetatea binelui și a contemplării

Una dintre cele mai vehiculate legende și povestiri fantastice despre lumile subpământene este legenda existenței Agharthei, regatul care ar fi locuit de giganți. În interiorul planetei noastre ar trăi, conform multor legende, giganți subpământeni înalți de peste trei metri și jumătate, a căror vastă rețea de orașe subterane este necunoscută mării majorității a speciei omenești. De-a lungul anilor, au circulat multe legende despre regatul subpământean Agartha, a cărei capitală ar fi, susțin unele teorii, chiar vestita „Shambala”, amintită și de Mircea Eliade în operele lui.

Regatul subteran al Agharthei este pomenit în numeroase scrieri orientale și s-ar întinde, inimaginabil de vast, sub pământ. Orașele giganților s-ar fi răspândit de-a lungul mileniilor sub toată suprafața Terrei cu centre imense sub Sahara, sub munții Matto Grosso și sub muntele Santa Catarina în Brazilia, sub Yucatan în Mexic, sub muntele Shasta în California, în Anglia, în Egipt și în Cehia și Slovacia.

Agartha este deci un tărâm legendar care s-ar afla în centrul Pământului. Agartha este legată de teoria “pământului gol și locuibil în interior” și este un subiect popular în ezoterism. “Agartha” este una dintre cele mai des întâlnite nume citate pentru societatea locuitorilor avansați din interiorul Pământului, iar Shambala este uneori considerată a fi capitala Agarthei.

Agartha a mai fost cunoscută și sub alte nume, ca “Țara interzisă”, “Țara apelor albe”, “Țara spiritelor radiante”, “Țara focului viu”, “Țara zeilor în viață” sau “Țara minunilor”. Hindușii au numit-o “Aryavartha”, adică “Tărâmul arienilor” sau “Țara celor nobili”. Ideea lumilor subterane poate să fi fost inspirată din credințele religioase antice ale lui Hades / Sheol / Iad.

Ocultistul francez din secolul al XIX-lea Alexandre Saint-Yves d'Alveydre a publicat prima relatare „sigură” cu privire la Agartha. Potrivit lui, lumea secretă din Agartha cu înțelepciunea și toate bogățiile sale „vor fi accesibile pentru toată omenirea, atunci când lumea va trăi după poruncile care au fost transmise cândva de către Moise și Dumnezeu”, adică „atunci când anarhia care există în lumea noastră va fi înlocuită cu sinarhia”. Saint-Yves oferă în această carte o descriere plină de viață a Agarthei ca și cum ar fi un loc fizic care există cu adevărat, situat în Munții Himalaya din Tibet. Versiunea istoriei Agarthei a lui Saint-Yves se bazează pe „informație revelată”, adică a fost primită de Saint-Yves prin „inițiere”.

Ulterior, exploratorul Ferdynand Ossendowski a scris o carte în 1922 intitulată *Beasts, Men and Gods*. În acea carte, Ossendowski relatează o poveste care i-a fost împărtășită cu privire la existența unui regat subteran în interiorul pământului. Acest regat era cunoscut de către budiști ca Agharti.

Nikolai Roerich (1874-1947), rus de origine, indian prin adopție, pictor mistic și vizionar, a întreprins la sfârșitul anilor 1920 o lungă expediție în Asia Centrală, căutând un anumit punct din partea de nord a Tibetului, unde spera să găsească intrarea în Agartha și Regatul Shamballei - teritoriul de sub Karakorum. În cartea sa, *Himalayas: Abode of Light* (1947), el povestește: „Îmi amintesc că în timp ce traversam Karakorum, un servitor ladakh mi-a spus că sub noi se află multe cavități subterane, unde se găsesc tot felul de comori și unde locuiește un popor minunat, ce nu cunoaște păcatele lumii. Apropiindu-ne de Hotan, sub copitele cailor se simțea golul, iar ghidul continua să ne povestească despre torenții ce păzesc intrarea în Agartha și despre faptul că cei impuri care se apropiau de ea mureau otrăviți de emanațiile de gaze toxice.

Dar ce legătură ar putea exista între Roerich și Agartha? În cartea sa „Sfidarea timpului”, Sorin Ștefănescu își exprimă opinia că Roerich ar fi intrat în legătură cu învățații din străvechile lăcașuri de cult asiatice, devenind un fel de purtător de cuvânt al acestora pe lângă guvernele marilor puteri. Așa se explică faptul că, la un moment dat, revenind dintr-un periplu solitar, călare pe un ponei, Roerich a pronunțat o ciudată profeție: „Stelele manifestă o nouă evoluție, iar focul cosmic se va apropia din nou de Pământ. Umanitatea va fi supusă unor noi încercări. Dar așa cum Lumina devorează întunericul,

operele Răului vor fi distruse, iar Stăpânul erei noi se va manifesta în toată splendoarea Sa”.

Un alt explorator care menționează existența Agarthei a fost Contraamiralul Richard E. Byrd. El a efectuat între anii 1947 și 1956 zboruri la Polul Nord și Polul Sud. Conform relatărilor lui, la 2.300 de mile dincolo de Polul Nord ar exista o intrare în centrul Terrei, unde ar locui o civilizație umană mult evoluată. Cei care la început populau Pământul s-au mutat în subteran acum 100.000 de ani. Un război care ar fi avut loc atunci a distrus suprafața Terrei și a creat deșerturile.

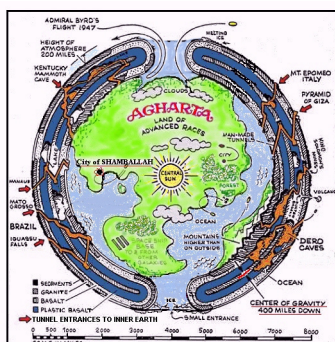
Într-un interviu pe care l-a acordat în 1947, Byrd declara că la 2.300 de mile de Polul Nord a întâlnit o zonă cu climă foarte caldă, cu vegetație, munți, lacuri și râuri. Byrd, un explorator mai presus de orice bănuială, și-a notat în jurnal tot ce a întâlnit în această zonă: „Oamenii care locuiesc aici comunică prin telepatie. Ei nu trăiesc la suprafață. Sub pământ, la câteva mii de adâncime, există un oraș foarte mare, cu milioane de locuitori, care se numește Agartha. Sub pământ există mai multe orașe, în mai multe părți ale globului, dar Agartha este cel mai important dintre ele”, scria Byrd. Aceste file din jurnalul exploratorului au fost date publicității de Virgil Armstrong, fost agent CIA.

Armstrong susține că Byrd a stat în Agartha aproape o lună și că descrie civilizația subterană ca „fiindu-ne net superioară”. Fostul agent CIA a adăugat că imediat după descoperirea jurnalului lui Byrd, filele referitoare la Agartha au fost declarate secret de serviciu și s-a dispus ca în zona intrării în orașul subteran să fie amplasate baze militare americane, care să nu lase sub nicio formă intrușii să pătrundă. Tot Armstrong a mai dezvăluit că Guvernul SUA a stabilit relații cu Marele Consiliu al Agarthei. Mai mult, că farfuriile zburătoare care apar pe cerul planetei sunt mijloace de transport ale locuitorilor lumii subterane, iar o parte din tehnologia de fabricare a lor a fost dezvăluită Pentagonului, „avionul invizibil fiind o urmare a acestor cunoștințe avansate”.

Revenind la agentul Armstrong, acesta a mai dezvăluit câteva informații din jurnalul lui Byrd: „Amiralul descrie pe larg că în orașele subterane locuiesc oameni cu trăsături delicate, care au mii de ani de viață, dar vârsta nu le marchează trăsăturile. Cei din Agartha cunosc secretul nemuririi trupului. După ce consideră că au trăit destul, ei sunt cei care-și aleg momentul când să se retragă din viață. Femeile lor nasc doar o dată, sau de două ori de-a lungul vieții, iar gestația durează doar 3 luni. Ele nasc în temple, în bazine speciale cu apă, iar nașterea are loc fără dureri”.

Ce mai spune Armstrong: „Atlantii se înțeleg prin telepatie, iar lemurienii vorbesc limba maru, care stă la originea sanscritei și ebraicii. Acum, cele două civilizații trăiesc în pace și armonie. Ele sunt conduse de un Consiliu Suprem, format din 12 persoane, 6 bărbați și 6 femei. Orașele sunt luminate artificial și au o atmosferă controlată, mult mai pură decât cea de la suprafață. Aglomerările urbane sunt structurate pe mai multe niveluri. Locuitorii din subteran se deplasează între orașe cu ajutorul unor vehicule de mare viteză (cca 3.000 de mile pe oră), care ”plutesc”. Rămâne de văzut ce-i adevărat din

toate acestea, oamenii de știință considerând că fotografiile luate din satelit ar fi un prim pas în aflarea adevărului.

Există legende, gravuri, și chiar sculpturi foarte vechi care descriu Agartha. Astfel, se spune că sub pământ, pe întreg globul, există cca 100 de orașe, dintre care cel mai mare este Agartha. Lumea subterană este cunoscută și sub numele de Shamballa și Agartha. Locuitorii acestei lumi, spun documentele, au părăsit lumea de la suprafață acum 100.000 de ani, în urma catastrofalului război dintre atlanți și lemurieni, cele două mari civilizații care stăpâneau Pământul. Războiul este descris în

cele două epopei antice, Ramayana și Mahabharata. În urma acestui război, din cauza armelor distrugătoare folosite, ar fi rezultat zone aride, precum Sahara, Gobi, deșerturile din Australia și SUA, toate fiind locuri unde ar fi existat aglomerările urbane ale atlanților și lemurienilor. Atmosfera la suprafața devenise de nerespirat, așa că supraviețuitorii conflictului s-au retras sub pământ. Conform acestor teorii, oamenii de la suprafața ar fi urmașii celor care au refuzat să se retragă în orașele subterane și care, între timp, s-au sălbăticit. ⁽¹⁴⁾

O altă sursă legată de existența civilizațiilor subterane este dată de cartea "The God Smoky" (1908) de Willis George Emerson (1856-1918), care pretinde a fi biograful unui marinar norvegian pe nume Olaf Jansen. Cartea explică modul în care Jansen a reușit să navigheze și să ajungă printr-o intrare în interiorul Pământului, la Polul Nord. Jansen ar fi trăit timp de doi ani cu locuitorii unui tărâm subteran, aceștia având o înălțime de 4 metri. Lumea lor ar fi iluminată de un frumos Soare central. Capitala ei ar fi fost Grădina Edenului din Biblie. Deși Emerson nu folosește numele de Agartha, o lucrare ulterioară, intitulată "Agartha – Secretele orașelor subterane" identifică civilizația pe care Jansen a întâlnit-o cu cea a Agarthei, cetățenii săi fiind Agarthieni.

Într-o altă lucrare de ezoterism, se vorbește despre marele regat al Lemuriei, situat în deșertul Gobi din Mongolia, care a fost distrus (împreună cu Mu) de către Atlantida, într-un război gigantic. Mu era un oraș mare pe suprafața împărăției Lemurienilor situată după unii undeva în zona actuală a deșertului Gobi, iar după alții în Oceanul Indian sau Pacificul de sud. El avea două orașe-satelit, denumite Agartha Alpha și Beta, care au supraviețuit distrugerii.

Se spune că locuitorii din Agartha au cunoștințe și o expertiză științifică care este mult peste limitele celor care trăiesc azi pe suprafața planetei. Descendenții vechii Lemurii trăiesc acum în pace în cavernele subterane. Nu există intrări în Agartha Alpha și Beta decât din deșertul Gobi, dar acestea sunt păzite de o tehnologie, care depășește înțelegerea științei moderne. ⁽¹⁵⁾

Se spune că însuși Hitler, ale cărui preocupări ezoterice sunt de notorietate, ar fi căutat vreme îndelungată intrările în regatul Agarthei, încercând să intre în contact cu urmașii „oamenilor-zei” arieni de sub pământ.

Conform www.agartha.greyfalcon.us, în timpul celui de-al treilea Reich, au avut loc două mari expediții SS în Himalaya, în căutarea intrărilor în regatul subteran. Alte expediții au avut loc în Anzi, în podișul Matto Grosso și Santa Catarina în Brazilia, în Cehoslovacia și în Anglia.

Și dacă tot am vorbit despre giganții din Agartha, o altă legendă, de această dată nu mitică ci (aproape) contemporană este cea a naziștilor de sub Pământ.

În lume circulă o legendă conform căreia, în timpul celui de la doilea război mondial, nemții au încercat să ajungă în centrul Pământului, pe sub mare, cu ajutorul unui submarin. Căutările s-ar fi concentrat în special în zona Antarcticii. Se pare că ar exista și hărți detaliate cu traseul parcurs de naziști.

Legenda spune că un submarin a făcut o călătorie spre centrul pământului iar căpitanul submarinului a trimis o scrisoare cu planuri de colonizare a spațiului de sub pământ, pentru gloria Partidului nazist și a celui de al Treilea Reich.

Deși ideea că membrii și urmașii celui de al Treilea Reich trăiesc sub pământ este destul de incitantă, există însă și o parte mai greu de explicat în poveste și anume, cum ar putea trimite un căpitan de submarin scrisori de sub pământ? Prin ce mijloc?

Și dacă nemții au căutat calea spre centrul Pământului în Antarctica, nu era logic ca americanii să caute și ei, la Polul opus?

Shambala – Cetatea Puterii

Un cataclism planetar i-a obligat pe reprezentanții unei civilizații stravechi să se refugieze într-o lume subterană. Locuitorii ei dețin controlul puterii la suprafața globului și împing omenirea spre Apocalipsă. Posibilitatea existenței unui tărâm misterios a constituit din cele mai vechi timpuri un subiect deosebit de fascinant. Una din lucrările de referință ce abordează acest subiect aparține lui Edward Lytton, autor al cărții “Ultimele zile ale orașului Pompei”. Acesta descrie în cartea sa, Rasa viitoare, o lume subpământeană locuită de o rasă superioară, vrill-ya, care plănuia să cucerească lumea de sus.

Pe aceeași linie, Rene Guenon amintește în scrierile sale de un mit în care se afirmă că, în urma unui cataclism planetar, ultimii reprezentanți ai unei civilizații avansate, dezvoltată pe teritoriul ocupat de actualul Podiș Gobi, s-au refugiat într-un imens sistem de caverne săpat în profunzimea lanțului himalayan. Acolo, ei s-au separat în două grupuri, fiecare stabilindu-și un centru material și spiritual propriu: în Agartha se află Cetatea binelui, a contemplării și neamestecului în evoluția lumii de la suprafață și în Shambhala, Cetatea puterii, membrii ei concentrându-și eforturile în direcția dirijării și grăbirii omenirii spre Apocalipsă.

Alte interpretări consideră Agartha ca fiind de origine budistă. Ele se referă la o lume subterană cu milioane de locuitori și multe orașe, toate aflate sub dominația supremă a Capitalei lumii subterane, Shambala, unde locuiește conducătorul absolut, cunoscut în Orient ca Regele Lumii. Se crede, de asemenea, că o rețea de tunele secrete leagă lumea subterană de Tibet, similar camerelor secrete de la baza Piramidei din Gizeh ce duc spre adâncuri. Cronicile chineze descriu misiuni ale unor ambasadori trimiși de împărați ai Imperiului celest la spiritele munților. Conform acestora, teritoriul lor coincide cu zona indicată pe hărțile tibetane, Kanjur și Tanjur, pentru regatul ascuns, denumit de acestea Shambala, iar spațiile aflate în acea regiune, la mare adâncime sub scoarța terestră, ar fi populate de urmașii supraviețuitorilor celor două continente scufundate cândva în Atlantic și Pacific, Atlantida și Mu.

Legende mongole susțin că Shambala este un adevărat imperiu cu 800 de milioane de supuși, condus de Regele Lumii. Capitala este înconjurată de orașe în care trăiesc marii preoți și savanții. Palatul regelui este înconjurat de palatele maștrilor, care stăpânesc toate forțele vizibile și invizibile ale pământului, infernului și cerului. Conducerea întregii societăți este exercitată de 5.000 de savanți, 365 de cardinali și 12 membri ai Inițierii supreme. Regatul se întinde de-a lungul tuturor coridoarelor subpământene din lumea întreagă.

Perșii numeau acest uriaș imperiu subteran Ariana, pe care îl considerau a fi țara de origine a arienilor. Conducătorul imperiului subpământean este Rigden Iyepo, Regele Lumii, care îl are ca reprezentant terestru pe Dalai Lama. În legende și tradițiile referitoare la imperiul subpământean se vorbește că pe pământ va urma un al treilea război mondial care va fi însoțit de cutremure, o fisură la pol și alte catastrofe naturale în urma cărora va dispărea mai mult de jumătate din populația globului. După acest ultim război, diferitele rase din interiorul Pământului se vor unii cu supraviețuitorii de la suprafață și toți vor trăi în pace într-un "mileniu de aur".

Conform vechilor scrieri, Shambala este mărginită la nord de Siberia (țara zăpezii), la sud de Tibet și India, de China la est și de Hotan la vest, ceea ce înseamnă că este localizată sub actuala Mongolie. Se afirmă că pentru a ajunge în acest regat ascuns există patru căi de acces: una pe teritoriul Rusiei, alta în India, o a treia în Tibetul oriental și ultima în Borneo. Misteriosul tărâm pare să se întindă peste tot sub scoarța terestră. Din loc în loc, pasaje secrete permit inițiaților accesul în interiorul său. Mulți locuitori ai Shambalei sunt dispersați în toate statele lumii, fiind coordonatorii oculte ai tuturor societăților secrete la putere. Printre țările antice indicate pe vechi hărți tibetane apar nu numai Persia, Babilonul, Iudeea și Egiptul, dar și Shambala. "Regatul ascuns" – se arată în Shambala lan-yia (Drumul spre Shambala), lucrare tibetană scrisă în secolul al XVIII-lea – "este situat într-o zonă muntoasă înconjurată de vârfuri foarte înalte, abrupte și înzăpezite".

Renumitul explorator Nicholas Roerich a aflat, de la un preot-lama, că sub Potala (palatul lui Dalai Lama din Lhasa) există o grotă cu un lac despre care au știință numai inițiații. De aici pornesc mai multe coridoare ce leagă Potala

de enigmatica citadela Shambala. Alte legende amintesc că Ayodhya, Orașul stelar, întemeiat acum 6.000 de ani, a fost mutat cu circa 1.800 de ani înainte de Christos, în nordul masivului himalayan, la Shambala, numită de tibetani Dejung.

În 1926, în timp ce expediția lui Roerich se apropia de masivul Karakorum, a fost observat țâșnind pe cerul limpede un disc strălucitor. El și-a schimbat pe neașteptate direcția de deplasare din sud spre sud-vest, făcându-se nevăzut în spatele vârfului înzăpezit al masivului Humboldt. “Este un semn din Shambala”, au exclamat imediat preoții-lama din grup, la vederea discului.

În 1933, britanicul Frank Smythe, escaladând Everestul, a avut o experiență similară. De această dată, au fost semnalate două OZN-uri învăluite într-o irizație pulsatorie care au străbătut în viteză cerul, la mare înălțime.

Ciudate vehicule aeriene au fost semnalate – conform afirmațiilor lui Serge Hutin – și de cealaltă parte a globului, în zona Muntelui Shasta. Cartea scrisă de el a apărut în 1961, anterior valului de semnalări de OZN-uri care s-au abătut asupra SUA în deceniile șase și șapte ale secolului trecut.

Este greu de crezut – spun experții în OZN-uri – că Roerich sau Smythe încercau să producă senzație cu relatările lor, lucru de care sunt acuzați raportorii OZN moderni. Fenomenele descrise de ei erau, însă, foarte clare pentru autohtoni: “Semne din Shambala”. O legendă mongolă afirmă că “în Agartha, savanții înregistrează pe tăblițe de piatră toată știința planetei noastre, dar și a altor lumi”. Bazându-se pe vechi manuscrise tibetane, cercetătorul italian Giuseppe Tucci menționează că Shambala a fost condusă de ființe venite din Cosmos, deținătoare ale unei științe extrem de avansate care s-au străduit să-i asigure perpetuarea.

Sosite pe Terra cu milioane de ani în urmă, ei aveau misiunea de a accelera evoluția planetei și a viitoarei specii umane. Întemeietorilor tărâmului ascuns le-ar fi urmat pământeni instruiți de ei care nu numai că au păstrat cunoștințele moștenite, dar au controlat permanent și discret ascensiunea omenirii pe scara istoriei. ⁽²³⁾

Posibilitatea existenței unui tărâm misterios a fascinat întotdeauna. Rene Guenon susține în scrierile sale că în urma unui cataclism planetar, ultimii reprezentanți ai unei civilizații avansate, dezvoltată pe actualul teritoriu al Podișului Gobi, s-au refugiat într-un imens sistem de caverne, săpat în profunzimea lanțului himalaian.

Legende spun că ei s-au separat în două grupuri, stabilindu-și centre spirituale proprii. În Agartha se află Cetatea binelui, a contemplării, a neamestecului în lumea de la suprafață și Shambala, Cetatea puterii, unde populația și-a îndreptat atenția spre dirijarea lumii de la exterior. În cultura budistă, Shambala este considerată ca fiind locul unde se află Regele Lumii. Se crede că o rețea secretă de tuneluri leagă această lume de Tibet, similar camerelor secrete de sub Marea Piramidă.

Cronicile chinezești descriu întâlnirea dintre ambasadorii împăratului cu aceste spirite.

Această zonă misterioasă se află în teritoriul Kanjur-Tanjur, iar spațiile aflate la mare adâncime ar fi populate cu urmașii vechilor civilizații din cele două continente scufundate în Atlantic și Pacific, Atlantida și Mu.

Regatul se întinde de-a lungul tuturor coridoarelor subpământene din întreaga lume. ⁽¹⁷⁾

Despre Shambala, tărâmul acelor ființe de lumină care au ajuns la un înalt nivel de conștiință și spiritualitate, și care veghează la evoluția umanității, s-au scris multe articole, cărți, tratate.

Misterul continuă însă să planeze asupra celor mai multe aspecte legate de această lume magică, ce ar putea constitui un țel al evoluției lumii în care trăim aici, pe pământ. Există unele revelații și dezvăluiri legate de Shambala, aparținând unor maestri, ființe iluminate sau unor călăuze spirituale, care relatează locuitorilor planetei noastre aspecte din viața și preocupările ființelor care populează acel tărâm al înțelepților.

O asemenea mărturie îi aparține lui Thoth, renumitul preot – rege atlant care a fondat o colonie în Egiptul antic, după scufundarea Atlantidei. Iată ce ne dezvăluie Thoth:

"Poate ați auzit despre Shambala. Unii spun că este un loc mistic, ca Atlantida, dar eu vă pot asigura că aceasta EXISTĂ cu adevărat. Este un tărâm al FRUMUSEȚII ȘI PĂCII. Acest tărâm există în atmosfera Pământului și are porți în majoritatea orașelor și țărilor. Când aceste porți sunt deschise, câțiva pot pătrunde în ținuturile minunate

ale Shambalei. Dar ea se găsește întrepătrunsă cu planul Pământului, într-o dimensiune imediat superioară. Voi, ca ființe umane, puteți avea ACCES la energiile Shambalei, chiar din propria voastră locuință. Când un om obține vindecarea, iar sufletul și spiritul său ating un nivel mai înalt, compatibil cu vibrația Shambalei, se creează posibilitatea accesului acelei persoane în acest ținut mirific, unde poate vedea diferite forme de relief, dar și ființe, inclusiv ființe umane. Accesul în Shambala se poate face în starea de relaxare, meditație și contemplație profundă.

În câmpul auric al unor ființe umane poate exista implementat un cod de acces în acest tărâm mirific, Shambala. Odată ce acest cod a fost implementat în aura cuiva, vechii ghizi spirituali (îngerii) vor fi înlocuiți cu alții. O situație posibilă permite să rămână doar ghizii colectivității din care acea

entitate face parte; poate fi alocat și un supraveghetor spiritual, care va reprezenta mijlocul de contact între toți ghizii care lucrează cu voi. Acest supervisor rămâne, în timp ce noii ghizi shambalieni vor prelua sistemul vostru de ghidare.

Faza următoare este stabilirea conexiunii ființei voastre cu noii voștri ghizi. Când energia voastră se va alinia cu cea a ghizilor din Shambala, lucruri și evenimente uimitoare vor începe să se petreacă în viața voastră. Mai întâi, ei vor face o evaluare a capacităților voastre, pentru a face completările care se impun în vederea lucrului cu ființa voastră. Veți avea un fel de vise foarte clare, pe care ar fi bine dacă vi le-ați nota într-un jurnal unde să faceți și referiri la trăirile voastre în timpul meditațiilor, pentru a putea face corelații și interpretări corecte. Când procesul de alocare a ghizilor și de "dotare" a ființei cu ceea ce a fost necesar s-a încheiat, porțile Shambalei vă pot fi deschise.

Comunicarea între voi și ghizi se face, de obicei, prin imagini localizate, ca punct de percepție, între sprâncene (la nivelul proiecției lui Ajna chakra – Al treilea ochi).

Conținutul imaginilor depinde de gândul sau conversația avută. Sfatul meu este să priviți ca la televizor, o deschidere a unei dimensiuni care vă ajută să asimilați sau să întărească o conversație pe care o aveți. Poate fi o imagine care vă ghidează, pentru a vă ajuta să controlați direcția gândurilor voastre. Poate fi un simbol al protecției sau o prezență care vă arată că sunteți pe drumul cel bun. Poate fi o atenționare sau ceva ce trebuie să luați în considerare".⁽²⁰⁾

Cel mai important lucru este că aceasta este o LEGĂTURĂ DIRECTĂ cu Shambala, un pas în primirea unei cantități mai mari de magic în viața voastră. Veți înțelege că sunteți asistați și că există un ajutor pentru voi în fiecare zonă a vieții voastre cotidiene. Inițial, imaginile vor apărea destul de neclare și prost conturate, dar după un timp de experimentare, totul va începe să fie clar

și în culori naturale (nu numai alb/negru).

În timpul meditațiilor, vă veți percepe într-un hol spațios în care ființe de lumină cu staturi impresionante vă vor fi în preajmă.

Nu încercați să controlați mental întâlnirea, urmați ceea ce doresc ele să vă arate, cu calm și iubire. La revenire, notați-vă în jurnal ceea ce ați văzut și simțit. Nu trebuie să locuiți în Shambala pentru a accesa energiile sau experiențele de acolo. Cei care se înalță până în acest tărâm, o fac cu un scop anume și el vizează, de obicei, aducerea energiilor Shambalei către planurile tridimensionale ale Pământului, pentru a crește nivelul vibrațional al planetei către dimensiunile 5 și 6.

Amintiți-vă că, în timp ce Pământul este tridimensional, voi puteți accesa alte dimensiuni, prin propria voastră creștere și experiență, și totuși păstrându-vă natura fizică. Reamintim că zona cvadridimensională este una de tranziție la cea cu cinci dimensiuni, și este caracterizată prin haos, un fel de dezordine ordonată și inevitabilă a planurilor astrale. Cea de a 5-a dimensiune este prima din șirul dimensiunilor înalte, începutul planurilor cauzale. În cea de a 6-a începeți procesul de elevare și introducere a propriei voastre conștiințe mai înalte în corpurile voastre aurice, corpurile de lumină și corpul fizic.

Fiecare experiență pe care o aveți în viață vă conduce către conștiința Sinelui vostru Divin. Pentru aceasta, trebuie să explorați toate aspectele Sinelui vostru. Contactul și accesul în tărâmul Shambalei vă va ajuta să vă eliberați de karma acumulată în trecut și să faceți saltul în următorul stadiu al evoluției voastre. ⁽²⁰⁾

Noi relatări despre Shambala aflăm și dintr-un dialog într-un templu tibetan.

Thomas Andrew ne dezvăluie următoarea întâlnire cu adevărat inițiativă, pe care a avut-o în Tibet cu un mare LAMA, întâlnire din care a aflat, de asemenea, multe lucruri despre SHAMBALA:

- Budismul se bazează pe credința într-un panteon al unor ființe superioare care, urmând calea celor opt principii ale înțelepciunii, au atins Nirvana. Noi preaslăvim, de asemenea, spune înțeleptul LAMA, învățătura care spune că, undeva în nord, există un regat unde locuiesc câteva dintre aceste mari spirite care au ajuns la Nirvana. Noi îl numim SHAMBALA.

- Aceste suflete iluminate, am întrebat, formează o fraternitate invizibilă, având drept scop elevarea spirituală a umanității?

- Avem, într-adevăr, o asemenea confrerie în Tibet, dar nu există nici un motiv să credem că ea ar exista și s-ar manifesta doar în Asia, spuse lama.

- Îmi imaginez că pregătirea spirituală și testele prin care poți fi admis în această grupare sunt foarte dificile, și durează numeroși ani! Mărturisesc că nu sunt pregătit, și știu că-mi vor trebui mai multe existențe pentru a ajunge la înaltul vostru nivel spiritual, dar pot spune că am aspirat întotdeauna la aceasta. Voi putea oare, în umila mea sferă de acțiune, să fiu de vreun folos Arhaților voștri, și să iau parte la eforturile voastre de a lumina umanitatea?

- Această cale a dăruirii totale pentru a servi umanitatea este dificilă. Ea necesită înainte de toate o mare abnegație. Uitând complet de tine în aspectele tale inferioare, egotice, să te ridici deasupra pământului și să te topești în Infinit. Dacă doriți, sugeră lama, putem recurge la o anumită experiență yoghină, care vă va permite să sesizați planul nostru de gândire și acțiune.

- *Desigur, i-am răspuns, va fi o experiență spirituală pe care sunt nerăbdător să o trăiesc; de fapt, să știți că întotdeauna am aspirat la o viață cât mai elevată.*

Lama mă rugă atunci să mă așez în PADMASANA (postura lotusului) și să meditez, în timp ce el rămase așezat alături de mine.

- *Imaginați-vă, spuse el, că vă țineți viciile în mâna dreaptă și virtuțile în mâna stângă. Lăsați pe pământ păcatele dumneavoastră invizibile și faceți la fel și cu virtuțile. Fața vă este acoperită de o mască – personalitatea, care cuprinde vârsta, sexul, naționalitatea, profesia și celelalte elemente trecătoare. Unele măști sunt urâte, fiind făcute din argilă; altele din marmură, și sunt minunate. Unele sunt din aur, altele din fier, dar, oricum ar arăta propria mască, debarasați-vă de ea și lăsați-o pentru un timp în fața dumneavoastră, pe sol.*

Urmând indicațiile călugărului, am resimțit o senzație intensă și stranie de vid și de dezorientare, în timp ce numele, sexul, naționalitatea și profesia mea se estompau tot mai mult. În scurt timp, toate caracteristicile personalității au fost practic șterse din mine. Trăirea era atât de puternică, încât mi s-a părut că aud zgomotul propriei mele măști căzând pe pământ.

- *Acum ați devenit, din punct de vedere mental și spiritual, un simplu centru pur, conștient, eliberat de toate condiționările și neposedând nimic, vorbi lama după un timp. Nu sunteți decât o flacără într-un ocean de foc. Spiritual vă aflați departe de limitele pământului, amestecându-vă focul și strălucirea cu cele ale îndepărtatelor stele ale Marelui Vid, murmură călugărul.*

O stranie și exaltantă expansiune a conștiinței mă pătrundea într-un mod cu totul natural și fără nici un efort. Influența spirituală a călugărului lama acționa, cu siguranță, foarte puternic din moment ce reușea să îmi transmită aceste impresii atât de vii.

- *Acesta este momentul în care avem acces la planul atemporalității, adică acel plan unde toate lucrurile se află într-un deplin sincronism chiar în această clipă, locul unde nu există nici trecut, nici prezent și nici viitor, spuse lama, ci doar o singură durată, unică.*

Deodată, am resimțit un vid complet, ca și cum timpul s-ar fi oprit pentru totdeauna. Nu mai exista nici "înainte", nici "după", nici "înalt", nici "jos", nici "aici" și nici "acolo". Era o senzație de totală dilatare într-un univers atemporal și fără limite.

Vocea călugărului se facu din nou auzită:

- *Să revenim acum din aceste planuri elevate. Jos... mai jos. Reluați-vă vechea dumneavoastră mască, adică virtuțile și viciile pe care le-ați abandonat la sol. Întorceți-vă în această cochilie, unde veți rămâne până la eliberarea finală, spuse lama.*

Dupa câteva minute de tăcere profundă, am întrebat:

- *Aceasta este ceea ce numiți Nirvana?*

- *În experiența pe care ați trăit-o, ați avut o percepție a Marelui Vid și un ecou al Marii Liniști, răspunse călugărul.*

Apoi m-a condus spre o ușă secretă a mănăstirii, prin care am pătruns într-o peșteră complet izolată de exterior, cu excepția unui spațiu îngust, săpat în perete. Această deschidere nu constituia propriu-zis o fereastră, ci o fantă naturală a peretelui stâncos, mărită puțin pentru a obține mai multă lumină în interior. Cu toate că, în general, grotă era uscată, picături de apă cădeau de pe stalactite și se transformau în mici pârâiașe, care șerpuiau lin, pentru a dispărea apoi în fisurile solului. Neregularitățile pereților peșterii dădeau impresia unor nișe într-un sanctuar.

În cea mai mare dintre acestea, îndreptată spre nord, era situată o statuie înaltă de bronz. Călugărul aprinse un rând de lumânări roșii și de bastonașe de tămâie în fața ei și, imediat, statuia zeiței TARA, apărură în fața noastră, în toată splendoarea sa. Zeița purta o tiară, cercei lungi, un colier, un ochi în frunte, ochi în palme și pe tălpile picioarelor, care simbolizau omniprezența sa. TARA este zeița protectoare a Tibetului, a Nepalului și a celei mai mari părți a Asiei, aici ea fiind deocamdată cel mai mult invocată, cunoscută și sub numele de Kuan Yin, zeița Compasiunii. Mâna sa dreaptă era întinsă, cu palma orientată în față, în semn de compasiune și ajutor, iar vârful degetului mare și vârful degetului mijlociu de la mâna sa stângă erau unite în ceea ce se numește o MUDRA (gestul oriental care subliniază un anumit aspect esențial – aici, Adevărata Doctrină în logica și iubirea sublimă.)

Atunci când ușa de piatră se închise în urma noastră, m-am gândit că voi pătrunde într-o altă lume, complet izolată de aceea pe care am cunoscut-o până acum. Maestrul Lama m-a chemat mai aproape de Zeiță. În fața ei se afla o cavitate a solului săpată în rocă de-a lungul a mii de ani, de picăturile ce cădeau neîncetat din stalactite. Acest rezervor de formă ovală, format în mod natural prin eroziune lentă, era plin până la margini, iar apa se prelingea în afară. Picăturile care cădeau din plafonul grotei formau cercuri concentrice la suprafața apei imobile ca o oglindă.

- *Sunt lacrimile lui TARA, ce plânge decăderea omului, care și-a uitat natura sa divină, îmi spuse lama.*

După puțin timp, el continuă:

- *Ați auzit vorbindu-se de lacul Lhama Lamtsa din Tibet, în care apar imagini și viziuni revelate atunci când delegații ale lama-șilor caută locul de naștere al viitorului Dalai-Lama?*

- *Îmi amintesc că am citit ceva despre acest subiect..., am răspuns eu destul de timid.*

- Acest mic bazin cu apă este oarecum asemănător lacului sacru amintit; în el pot fi urmărite, în același mod, imagini de o înaltă semnificație spirituală.

Am privit cu mare curiozitate în apa care reflecta lumina lumânărilor și silueta zeiței TARA în alcovul său întunecos, dar, cu excepția acestei imagini nu am văzut nimic altceva.

- *Priviți mai atent... și mai atent... AUM MANI PADME HUM, rosti călugărul și intonația i se reverbera în grotă.*

Flăcările lumânărilor o luminau pe TARA într-un curcubeu multicolor, fumul bastonașelor de tămâie se urca foarte sus, și toate acestea se reflectau în bazin ca într-o oglindă mișcată din când în când de căderea unei picături de apă. Curând, toate imaginile se șterseră și, în același timp, apa bazinului fu acoperită de o ceață. Pe neașteptate am început să văd imagini de cea mai mare claritate, ca și cum aș fi privit ecranul unui televizor în culori. Lama, aflat lângă mine, în picioare, privea și el imaginile.

Prima scenă pe care am văzut-o a fost imaginea planetei noastre, cu marile ei oceane, cu continentele și masa de formațiuni noroase, așa cum ni le arată oamenii de știință occidentali în emisiunile televizate din spațiul cosmic. Mai apoi, în unul sau două minute, aspectul globului pământesc s-a schimbat total. Nori compacti, gri, negri, bruni și roșu închis, murdar, au acoperit zonele cele mai populate ale pământului. Din când în când, această masă era traversată de intense raze de lumină roșie, ca acelea produse de mari explozii. Pentru câteva clipe, raze bleu, roz sau aurii, precum și lumina stelară au apărut pe fundalul întunecat, luminând globul pământesc, dar întreaga planetă continua să fie scaldată într-un halou enorm de înspăimântătoare culori întunecoase.

- *Observați vibrațiile mentale și emoționale emise de umanitate, îmi explică lama; după cum puteți vedea, frecvența lor este joasă și nerafinată. Priviți acum acest nor gri atât de gros, care denotă egoismul! Scânteierile bleu sunt aspirațiile spirituale ale minorității, dar ele sunt copleșite destul de repede de curentul general de patimă, de ură și de aviditate care a format această aură uriașă în jurul Terrei de-a lungul sutelor de ani. Ea se aseamănă cu straturile ionizate din jurul planetei, care reflectă undele radio, formând un strat izolator de vibrații inferioare ce împiedică frumusețea forțelor stelare să fie percepută de ființele de pe Pământ.*

A vedea cu proprii mei ochi enorma carapace mentală negativă care înconjoară pământul, a fost pentru mine o descoperire înspăimântătoare.

- *Planeta noastră este bolnavă, chiar foarte bolnavă, din cauza concepțiilor false și a gândurilor negative ale oamenilor,* am murmurat eu. În scurt timp norii întunecați s-au propagat departe în spațiu, amintindu-mi de tentaculele unei caracatițe. Acest monstru negru ce se defalca în spațiul interplanetar nu constituia un spectacol prea frumos de contemplat, iar

senzația că eu însumi mă aflu în spatele înspăimântătorului animal m-a făcut să mă înfior.

În acel moment am văzut cum strălucitoare raze bleu, roz sau de o albeață strălucitoare se propagă ca niște scurte iluminări în conglomeratul întunecos.

- Aceste raze sunt cumva reacțiile mentale benefice emise de diverse grupări, organizații sau confrerii umane spirituale?

L-am întrebat pe lama.

- Într-adevăr, așa este, consimți acesta; puteți vedea cum haloul negru al Terrei ar putea fi îndepărtat prin acțiunile lor, dacă marea majoritate a oamenilor ar încerca să emită gânduri și emoții situate doar pe această lungime de undă elevată. Iată ceea ce toate popoarele acestei planete ar trebui să facă în mod sistematic și într-o perfectă sincronizare, până când pământul întreg nu ar mai emite în spațiul cosmic decât înaltele vibrații spirituale.

Gânditor, lama își continuă comentariul:

- TARA, cea plină de compasiune, a plâns prea mult timp, a spus el; Mama Natură poate într-o zi să decidă distrugerea spiritelor oarbe care au creat această oribilă carapace în jurul globului nostru. Umanitatea trebuie să purifice și să asaneze locuința sa planetară. Arhații acționează cu toată puterea lor pentru a neutraliza răul, dar chiar mai important decât aceasta este să se poată opri noile emisii negative recreate în mod constant; și acest lucru doar omul poate să îl facă.

Astfel îmi vorbea lama, în timp ce contempla în bazinul TARA-ei imaginile revelate într-un mod atât de deosebit. Ele dispărură gradat și, în curând, nu mai ramase nimic, decât suprafața imobilă a lacului, mișcată de picăturile intermitente de apă care cădeau din bolta peșterii.

- Bineînțeles, este inutil să vă mai spun că am fost îngrijorat de ceea ce am văzut, dar toate acestea nu fac decât să-mi întărească dorința de a lupta pentru elevarea umanității, deși am înțeles că este o sarcină de titan, am spus eu cu un sentiment de disperare.

- Este bine că v-ați hotărât să-i ajutați pe BODHISATTVA-și, spuse lama. Fiecare poate să-i ajute, după capacitățile și aspirațiile sale.

- Iar eu, ce aș putea face?

Călugărul rămase tăcut câteva minute. A închis ochii pentru a medita asupra indicațiilor pe care ar putea să mi le dea sau pentru a primi un mesaj telepatic provenind de la una din ființele excepționale din SHAMBALA.

Deschizând ochii, mi-a spus:

- În prezent umanitatea trebuie să-și decidă orientarea: spre Lumină sau spre tenebre, și astfel să-și suporte KARMA.

- Toate popoarele vor trebui să aleagă între vechea mentalitate a luptelor ucigătoare sau ordinea nouă a unei fraternități mondiale.

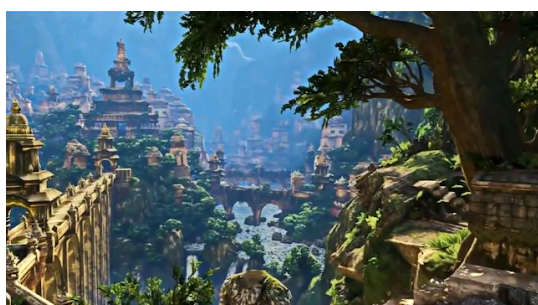
- Desfășurarea ciclului cosmic ne-a apropiat mult de Epoca Spiritualității, Epoca de Aur. Nimeni nu poate să oprească desfășurarea firească a acestui ciclu, deoarece DHYAN CHOHAN-ii (ființe cosmice înzestrate cu puteri supranaturale) vor aduce în curând din esența spațiului, din energia subtilă cauzală, un corp care este până acum invizibil, un simplu vortex de forțe, dar care atunci când va intra în acțiune va distruge cu flăcările sale toate forțele negative.

- Secol după secol, mileniu după mileniu, noi am adresat umanității numeroase mesaje care au fost recepționate de oamenii mai elevați. Toate vorbeau despre necesitatea unirii și a fraternității universale. Din păcate, prea puțini dintre ei au ajuns să-și rafineze conștiința și să poată îndruma, la rândul lor, pe ceilalți în această privință. De aceea este necesar mai ales în această perioadă critică să lansăm un ultim Avertisment, acesta fiind Ultimatumul Nostru Planetar. Umanitatea va accepta Glasul Inimii, Legea Iubirii Divine, sau se va distruge prin exacerbarea propriilor sale forțe negative. Perturbând legea Karmică a universalității vieții prin comportamentul său distructiv, omul va fi judecat și pedepsit de Natură. Toate orașele ar putea fi înghițite de oceane, iar marile continente ar putea fi dizlocate prin cataclisme vulcanice și cutremure. După Anul Arhaților, Ultimatumul Planetar va trebui să fie luat în considerație de către întreaga umanitate. Acest mesaj va trebui trimis cu bunătate și compasiune, dar totuși foarte ferm, deoarece el reprezintă un avertisment, și avertismentele nu sunt aduse decât de oamenii ce au intenții benefice. Astfel, ființa umană va fi pusă în fața alegerii supreme: Lumina sau Tenebrele, Pacea sau Războiul, Inima sau Pumnul, Înțelepciunea sau Ignoranța.

- Acum puteți înțelege că umanitatea este un câmp de luptă al Forțelor Celeste, urmă lăma. Aceasta este, evident, o învățătură foarte veche, care a fost încorporată în toate religiile. În ultimul sfert al acestui secol trebuie lansat un apel ce va arăta necesitatea instaurării Doctrinei Inimii, Legea Iubirii, singura în stare să salveze planeta. Ultimatumul nostru Planetar se referă la un apel către o transformare interioară care trebuie să apară în fiecare om. La această răscruce de drumuri umanitatea trebuie să aleagă între calea care duce către abisul decadenței morale, sau cea cale care urcă spre stele. Se apropie cea mai acută criză din cadrul acestui ciclu cosmic. Dacă punerea în gardă nu este înțeleasă și dacă masele de oameni se încăpățânează să meargă pe drumul actual alături de Prințul Tenebrelor, atunci Ierarhia Cosmică va revela prosteeasca ignoranță și răutate a oamenilor, iar Maestrul Luminat al SHAMBALEI va nimici tot răul de pe această planetă. Acesta este mesajul pe care va trebui să-l duceți oamenilor.

- Credeți că aș putea răspândi aceste profeții unui mare public, păstrând în același timp reputația unui om rămas sănătos la minte? am întrebat eu.

- În secolul în care trăim am văzut toate națiunile înfruntându-se în cursul celor două războaie mondiale, iar înainte de sfârșitul lui este posibilă desfășurarea celui de-al treilea conflict. Considerați că oamenii acestor popoare sunt sănătoși la minte? replică lama. Dumneavoastră vă veți împlini rolul, urmărește el, și alte voci se vor alătura dumneavoastră, deoarece de data aceasta miza este enormă. Nu este vorba numai de destinul umanității – care oricum va putea fi reconstruită în câteva milioane de ani – ci de existența însăși a planetei, care a necesitat un întreg Manvantara pentru a se forma. (Manvantara = ciclul cosmic cu o durată de timp foarte mare.)

- Popoarele Terrei trebuie totuși să înțeleagă că a trecut timpul crucificărilor și al profețiilor liniștiți care predică mulțimilor entuziaști. Suntem în timpul Arhaților, care se vor exprima prin fulgere, tunete și ploi de stele! Epoca SHAMBALEI a sosit. Pe ecranele lor de televizor, spectatorii vor urmări realizările stupeficante ale

unor civilizații înfloritoare de acum câteva milenii, din care azi nu au mai rămas decât niște urme; de exemplu, civilizația egipteană. Morala acestei descoperiri științifice se traduce în mod clar: distrugerea suportată de unele popoarele antice o poate suporta, de asemenea, și civilizația actuală. Puteți astfel deveni o civilizație moartă, o simplă legendă pe care nimeni nu o va crede peste zece mii de ani. Acesta va fi mesajul esențial al acestei comori atât de mult timp ascunse: nu urmați exemplul Atlantidei!

- Dar cum spuneți că ar trebui să se comporte umanitatea pentru a evita un asemenea dezastru? am întrebat.

Călugărul răspunde:

- Învățătura lui TARA, care este Doctrina Inimii, trebuie să devină fundamentul unei sociologii noi. Controversele vor mai putea să apară doar între partizanii diferitelor sisteme, dar fără a se ajunge la războaie. Trebuie să ne convingem că toți suntem membrii ai unei mari familii planetare, spuse maestrul cu o căldură deosebită în voce.

- Am putea să ne rezolvăm problemele și să realizăm translația spirituală specifică Vârstei de Aur ce va veni, fără evenimentele apocaliptice despre care vorbiți?

- Am putea, și ar trebui s-o facem, dar câți oare se orientează pentru aceasta cu totul în sens benefic? Este dispusă, oare, marea majoritate a umanității să abandoneze calea cupidității, a egoismului, a naționalismului limitat și cultul sexualității necontrolate, desfrânate, în favoarea elementelor

spirituale? Oamenii nu trebuie să devină asceți și călugări, dar ar putea să trăiască și să gândească aidoma unor ființe umane demne de acest nume. De ce trebuie să se omoare între ei, când de fapt sunt cu toții frați, și de ce să distrugă Mama Natură? KARMA sau legea cosmică implacabilă a cauzei și a efectului, este teribilă în acțiunea sa. De ce, atunci, să ne pregătim noi înșine astfel de consecințe dureroase? spuse lama.

- Ultimatumul Planetar despre care vorbiți, acest ultim și mare avertisment dat națiunilor, se va adresa doar guvernelor, sau întregii populații? am întrebat eu.

- Amândurora. Un guvern nu poate dura fără adeziunea poporului, iar masele nu pot exprima voința întregii națiuni decât prin vocea reprezentanților lor.

- Acest ultimatum are vreo legătură cu epoca SHAMBALEI, despre care vorbesc textele străvechi? am întrebat.

- Aceasta este deschiderea porților unei ere mai bune, și anume epoca lui TARA. Simbolul său este semnul inimii, căci inima, iubirea, unește întreaga umanitate, iar orice religie adevărată și orice ideologie profundă este bazată pe iubire, spuse lama.

Împingându-mă mai aproape de statuia TARA-ei, luminată de flăcările lumânărilor, fără să mă fi prevenit, călugărul mi-a așezat mâna stângă pe mâna dreaptă a Zeiței, care era îndreptată spre umanitate într-un gest de compasiune.

- Semnul inimii este emblema viitoareii epoci, spuse el, epoca lui Maitreya, viitorul Buddha, anunțat de KALACHAKRA sau știința ciclurilor.

Când mi-am retras mâna am văzut uimit Semnul Inimii apărut în mod distinct în palma mâinii stângi. În mod evident, el nu era amprenta simbolului încrustat în mâna TARA-ei, simbol ce reprezenta un ochi, ci era vorba de un fenomen energetic, deoarece de fiecare dată când apăsam pe această urmă în formă de inimă, ea devenea mai estompată.

Lama părea foarte satisfăcut de ceea ce se produsese.

- Este foarte bine, spuse el. Ați primit semnul TARA-ei și, deși el va dispărea destul de rapid și va deveni invizibil, va rămâne pentru totdeauna în aura bioenergetică a dumneavoastră, ca o binecuvântare divină.

Apoi am ieșit împreună din acel sanctuar al TARA-ei. A doua zi, călugărul m-a condus în biblioteca mănăstirii și mi-a arătat o serie de lucrări, vorbindu-mi despre conținutul lor. În templu erau agățate numeroase steaguri pe care nu le putusem remarca până atunci, din cauza întunericului. Călugărul a luat o lumânare mare, și m-a rugat să privesc cu atenție acele steaguri sau TANKA.

- Iată TANKA lui MAITREYA, viitorul BUDDHA, îmi spuse el. Îl puteți vedea reprezentat surâzând și stând în picioare, ceea ce arată că misiunea sa este binecuvântată și că va sosi în curând.

- Multe religii cred în venirea unui Mesia sau Avatar, am răspuns eu; MAITREYA, care urmează să vină, poate aduce pacea umanității?

- Întrebarea dumneavoastră îmi aduce aminte de învățătura pe care am primit-o în tinerețea mea de la trei mari Arhați. Ei spuneau: "Lumea voastră se încăpățânează să se îndrepte spre dezastru. Umanitatea nu mai poate salva pământul decât printr-o regenerare spirituală. Atunci când eu i-am întrebat dacă viitorul BUDDHA MAITREYA ar putea să o salveze, unul dintre acești trei maștri mi-a răspuns: "MAITREYA va arăta calea, dar umanitatea va trebui să aleagă și apoi să-și urmeze calea aleasă!"

- Acum înțeleg, am spus eu, cât este de nebun omul care se opune în ignoranța sa legii cosmice a ascensiunii eterne...

- Atunci când răul va atinge punctul său culminant și când elementele de valoare vor fi copleșite sub greutatea urii, a ignoranței și a decăderii morale, SHAMBALA va cere de la DHYAN CHOCHAN-i să apropie de Pământ corpul astronomic care se află în prezent dincolo de Jupiter. Noua radiație ce se va produce în urma acestui impact va transforma întreaga viață pe această planetă, anunță lama.

- Acest mare eveniment cosmic este aproape? am întrebat eu.

- Noul astru va deveni vizibil la sfârșitul secolului, spuse lama, dar apropierea sa va necesita numeroși ani.

- Poate fi precizată venirea noului BUDDHA? l-am întrebat eu.

- În ultimul sfert al secolului XX, răspunse călugărul, *umanitatea trebuie să se pregătească de venirea Arhaților și a lui MAITREYA însuși; și în această perioadă crucială, Doctrina Inimii va fi expusă tuturor. De aceea, când sfinxul din Gizeh își va lansa avertismentul, va trebui să fim pregătiți pentru mărețele evenimente ce vor veni.*

- Ultimatumul Planetar este deci adresat tuturor națiunilor, am spus pentru a concluziona discuția noastră.

- Desigur, afirmă înțeleptul lama, *aceste revelații oferă tuturor oamenilor de pe această planetă posibilitatea să-și exercite liberul arbitru: să aleagă între Lumină și Tenebre, între fraternitate și egoism.*

Profund impresionat, am părăsit lamaseria, după ce am mai privit încă o dată statuia lui BUDDHA, steagul lui MAITREYA și cel al Maestrului SHAMBALEI.

Afară soarele lumina puternic, făcând să strălucească zăpada și gheața de pe Himalaya în toată puritatea sa. O lumină subtilă cuprindea munții, lumina

cunoașterii venită dintr-o altă lume, superioară, ce veghează asupra noastră și care este cunoscută deocamdată doar de un număr foarte mic de oameni.

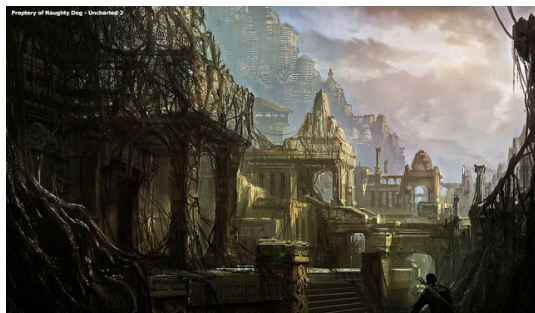
”Aceste ființe auguste, Arhații, posedă nu numai o mare înțelepciune și autoritate emanând dintr-o sursă cosmică divină, dar ei dispun, în același timp, de forțe atât de mari de viață și de moarte, încât am considerat că este de datoria mea să redau aici acest Ultimatum Planetar, cu riscul de a-mi atrage disprețul sau resentimentul occidentalilor ignoranți”.⁽²⁰⁾

Se poate pune acum o întrebare logică: Ce putem face pentru a preveni sau atenua KARMA mondială actuală care este profund negativă?

Lucrul esențial este neutralizarea aurei negative înspăimântătoare a pământului întreținută prin acumularea celor mai josnice instincte ale umanității. Acestea preced, însoțesc și determină toate crimele ce se fac în istorie.

Astfel, MEDITAȚIILE SINCRONIZATE ASUPRA PĂCII ȘI FRATERNITĂȚII UNIVERSALE, PRACTICATE CHIAR ȘI CÂTEVA MINUTE ÎN ANUMITE ZILE, AR PUTEA FACE MIRACOLE ȘI AR PUTEA DA NAȘTERE UNOR EFECTE SESIZABILE LA NIVELUL ÎNTREGULUI GLOB.

Deja această sarcină este asumată în parte de câteva grupări esoterice și religioase, dar orice ființă umană aspirând la pace și armonie pe acest pământ, ar putea participa la această nobilă misiune, căci lucrul spiritual pentru purificarea Pământului de aura sa malefică nu necesită vreo credință religioasă aparte.”

Conform textelor străvechi, SHAMBALA este centrul sau polul spiritual tainic al planetei noastre. Ea este un tărâm subtil care poate fi asemănat cu un Soare spiritual, în jurul căruia gravitează întreaga înțelepciune planetară.

SHAMBALA inspiră divin umanitatea și este ocrotitoarea tuturor învățăturilor și căilor spirituale autentice.

SHAMBALA este o oază de înțelepciune și spiritualitate cosmică, ai cărei reprezentanți au îndrumat omenirea de-a lungul secolelor, precum o stea călăuzitoare, spre un grad din ce în ce mai înalt de înțelegere, spre o morală mai elevată și o apropiere mai profundă între oameni, prin solidaritate, fraternitate și iubire.

SHAMBALA este un tărâm tainic, vast, de o frumusețe paradisiacă. Ea este, totodată, scena unor activități armonioase și pline de înțelepciune și mare parte dintre aceste activități au ca scop susținerea și ghidarea spirituală a ființelor umane încarnate pe Pământ. Chiar și textele vechi care descriu SHAMBALA ne indică faptul că în această lume există un nivel tehnologic

foarte avansat (locuitorii SHAMBALA-ei folosesc, de exemplu, anumite vehicule de zbor foarte performante). Există aici arhive vaste care păstrează istoria și o mare cantitate de informații despre spiritualitatea planetară, există temple splendide și peisaje mirifice.

În fiecare epocă istorică, o zonă spirituală principală a planetei noastre, altfel spus – un focar spiritual planetar, este considerat a fi proiecția SHAMBALA-ei pe Pământ, ceea ce înseamnă nu numai că legătura sa cu SHAMBALA este foarte puternică, ci și că Shambala guvernează întreaga mișcare de trezire spirituală.

SHAMBALA acționează direct, pentru a impulsiona evoluția spirituală planetară, prin intermediul ființelor umane care au privilegiul de a face parte din grupările spirituale care se găsesc în respectiva zonă.

Din aceste motive, proiecția SHAMBALA-ei pe Pământ, poate fi considerată chiar ca o manifestare directă a ei și ca o extindere a SHAMBALA-ei în planul fizic.

Dar, chiar mai mult decât atât, în zonele de proiecție a SHAMBALA-ei pe Pământ , există anumite pasaje speciale, secrete, de trecere între aceste două lumi. Accesul se face printr-o “poartă” care este în general o fântână sau, prelungind simbolistica, un ivor al cunoașterii. Drumul care conduce spre ” Tărâmul pur ” se contopește cu acela al descoperirii esenței profunde a ființei. Pătrunderea în SHAMBALA este totodată pătrunderea în lumea divină a Sinelui – Regatul Sfânt interior.

Există profeții celebre (precum cele ale lui Sundar Singh și cele ale lui Serafim de Sarov) care afirmă că România va deveni în viitor focarul spiritual principal al planetei noastre și diferite surse inițiatice atestă faptul că, deja din această perioadă, zona tainică de proiecție a SHAMBALA-ei în planul fizic este România.

Deoarece este evident că, în perioada imediat anterioară a istoriei planetare, locul privilegiat, zona de maximă înflorire a spiritualității planetare s-a aflat în Tibet, tot în Tibet s-a aflat și proiecția SHAMBALA-ei. Cele mai importante informații despre SHAMBALA pot fi găsite în cultura tibetană.

Toate tradițiile culturale și spirituale ale planetei vorbesc la modul elogios despre SHAMBALA. E drept că sub nume diferite : Tula, Insula albă, Tărâmul fericii, Lumea înțelepților, Țara apelor albe, Hiperboreea, Shangri La. Dar toate afirmă cam același lucru : că există o lume tainică a înțelepților care ghidează și susțin umanitatea. Din această lume au venit marii eroi civilizatori, marii deschizători de drumuri spirituale, marii înțelepți. ⁽¹⁹⁾

În privința descrierii Sfântului Regat toate textele tibetane sunt unanime în descrierile lor, un prim șir de munți înalți acoperiți cu ghețuri, formează întăririle exterioare, inaccesibile, pierdute în nori. Aceste culmi sunt de netrecut, unii lamași tibetani spun că numai prin levitație se poate trece

dincolo de ele, iar alții spun că există o serie de pasaje secrete subterane care ar permite accesul dincolo.

În marile biblioteci există ghiduri vechi care descriu itinerariul spre Shambhala. Sunt pline de intervenții divine și supranaturale, ofrande și mantră ce trebuie repetate în anumite momente ale călătoriei, trecători periculoase în care o serie de ființe supraumane intervin spre a-l ajuta sau împiedica pe călător. Pretutindeni se întâlnește aceeași atmosferă fantastică, compusă dintr-o realitate împletită cu viziuni și vise.

Călătoria spre Shambala devine o cale către Lumina interioară a Sinelui. Shambala este condusă de o ierarhie restrânsă de ființe superioare, cunoscute sub numele de Mahatma, în sanscrită marile spirite. Aceste ființe realizate, dotate cu puteri paranormale, și-au terminat evoluția pe Pământ, dar și-au asumat misiunea de a veghea asupra umanității în scopul facilitării progresului ei spiritual.

Oamenii din Shambala se ivesc din când în când și contactează pe cei mai elevați pământenii din punct de vedere spiritual și le dăruiesc obiecte care le permit acestora rezonanța instantanee cu Shambala. Cei patru mari maestri ai Shambalei corespund celor patru Maharajași sau Marilor Regi existenți în tradiția Indiei și Tibetului, care prezidează cele patru elemente, apă, aer, foc și pământ. Maestrul Suprem, cel de-al cincilea, care se află în centru, pe Muntele Sacru reprezintă Eterul, chintesența, elementul primordial prin care au apărut cele patru.

Shambala nu este doar centrul budist de înțelepciune ocultă, ci este, în fond, centrul spiritual al perioadei viitoare din cadrul ciclului cosmic în care ne aflăm.

Lamașii iluminați se află într-o comunicare permanentă și neîntreruptă cu această confrerie spirituală ce ghidează destinele lumii.

Aceste ființe invizibile pentru ochii oamenilor obișnuiți, sunt percepute de clarvăzători. Conform tradiției, scopul esențial al acestei confrerii spirituale este de a elibera umanitatea de coșmarul ignoranței și de a-i face pe oameni să iubească virtuțile, fără a urmări pentru aceasta vreo recompensă. De fapt, refuzul oricărei recompense materiale este comandamentul oricărui ocultist adevărat. Binele și numai binele aproapelui tău constituie obiectivul urmărit de către adevărații inițiați.

Problemele ierarhiei de lumină sunt infinit mai complexe decât ale oricărui guvern al lumii actuale. Funcționând pe frecvențe necunoscute de știința noastră, ea are ca scop titanic observarea și neutralizarea parțială a aurei negative mentale care înconjoară Terra, precum și blocarea influenței gândurilor malefice ce s-au acumulat

încă de la începutul umanității.

Aivanhov în cartea sa Vărsătorul și venirea Epocii de Aur face următoarele observații:

- "Cu ani în urmă v-am vorbit despre Shambala. Acest regat este în parte ascuns în subteran, dar este în legătură cu suprafața pământului, existând deschideri în diferite părți ale lumii, la poli, în America de Sud, în Mongolia, în Tibet și chiar în Franța, în Pirinei. Shambala este un regat foarte înțelept organizat și guvernat, în care milioane de oameni trăiesc în prosperitate, pace și fericire, la adăpost de boli și chiar de bătrânețe.

- În vârf domnește o trinitate de ființe, Brahatma, Mahatma și Mahayana. Lui Brahatma îi este încredințată Autoritatea, lui Mahatma, Puterea și lui Mahayana Organizarea. Shambala trebuie să fie pentru toți oamenii un ideal spiritual și un model de organizare, de guvernământ și de viață colectivă".⁽²¹⁾

În România există porți către lumea cea tainică a Shambalei. De ce să mergeți până în Tibet pentru a căuta ceea ce avem deja în fiecare dintre noi?

În întreaga lume există nenumarate focare spirituale, unele latente, altele încă vii, unele chiar foarte intense, care ne pot pune în legătură cu tărâmul cel tainic al înțelepților, Shambala.

În România există multe astfel de focare active, care sunt veritabile porți permanent deschise, care ne permit să translatăm în lumea Shambalei și să intrăm în stare de comuniune profundă cu această lume.

Comuniunea noastră cu lumea Shambalei se poate realiza în diferite forme.

- Într-o stare de comuniune spirituală telepatică, preponderent afectivă sau mentală, vom simți apariția unor stări speciale sau a unor idei inspirate de tărâmul cel tainic al Shambalei; este posibil să nu se manifeste percepții astrale clare (imagini, sunete etc), dar intensitatea trăirilor profund pozitive care apar atunci, precum și remanența lor, ne vor convinge în timp că este vorba de fenomene autentice.

- Putem reuși de asemenea proiecții astrale în care să ne proiectăm cu toate simțurile sau măcar cu o parte dintre ele, astfel încât să percepem și imagini, sunete, mirosuri, arome sau atingeri din Shambala. Trebuie să fim foarte lucizi și să urmărim în timp să ne obiectivăm și să ne confirmăm aceste percepții, conform informațiilor spirituale pe care le avem sau consultând un instructor yoga.

- Proiecția în timp (în trecut, în acest caz) este de fapt o proiecție în memoria magnetică universală, AKASHA, acolo unde sunt înregistrate fidel absolut toate evenimentele care au avut loc vreodată pe planeta noastră (și în întreg universul).

Vă puteți imagina AKASHA ca pe niste imense arhive celeste.
Pentru a avea acces în AKASHA este esențială dinamizarea centrului de forță vishuddha chakra.

Ne ajută de asemenea foarte mult, pentru a selecta cu precizie destinația proiecțiilor noastre în timp, dinamizarea foarte intensă a lui ajna chakra.

Atunci când ne aflăm într-un anumit loc cu o încărcătura spirituală specială, ne ajută foarte mult faptul de a atinge cu mâna stângă vestigiile istorice care există acolo (o piatră, o coloană, o statuie).

Sarmisegetuza

În complexul de la Sarmisegetuza, cel mai încărcat loc din punctul de vedere al rezonanței cu Shambala este chiar „Soarele de andezit” sau discul solar.

În zonă se remarcă o încărcare vitală cu totul și cu totul excepțională, evidențiată și de dimensiunea mult peste medie a arborilor și a vegetației din jurul sanctuarului dacic.

Acesta este un loc extraordinar pentru a realiza proiecții în timp, mai ales dacă nu avem idei preconcepute în ceea ce privește tradiția spirituală dacică, asta pentru că adevărata tradiție care a înflorit pe aceste meleaguri este cu mult mai veche decât datele vehiculate de istoria convențională.

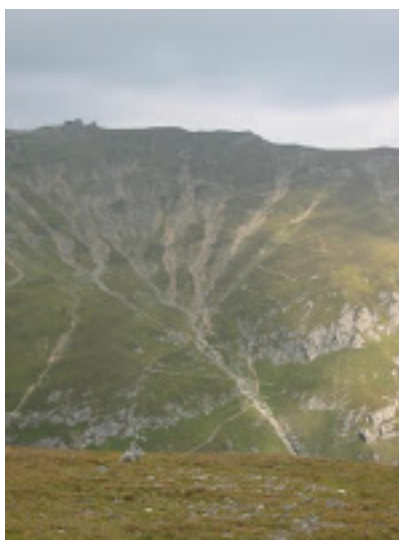
Sfinxul din Bucegi

Un alt focar tainic de putere care ne permite să intrăm în rezonanță cu Shambala, este Sfinxul din Bucegi, chiar corpul de piatră al Sfinxului și mai ales „capul” său.

Deși se consideră în general că acesta este numai o stâncă modelată într-un mod mai special de ploaie, zăpezi și vânt de-a lungul a milioane de ani, Sfinxul din Bucegi este totuși învăluit în mister.

Roca din vârful Sfinxului este foarte diferită de rocile existente în zonă și, se spune, că este similară cu cea din care este făcut Sfinxul din Egipt.

Dacă vom realiza în această zonă proiecții în trecutul îndepărtat vom putea pătrunde cu ușurință într-o perioadă fascinantă a miturilor, în Vârsta de Aur a umanității, de unde răzbat până la noi ecurile unei sacralități dincolo de cuvinte. Pe atunci oamenii erau asemenea zeilor și nu erau deloc limitați, ca cei din această lume fizică.

Vârful Omu

Conexiunea acestui loc special cu lumea Shambalei este directă, prin simbolismul de centru, axă a lumii sau buric al pământului care este asociat în tradiția românească, fiind un loc cu totul extraordinar.

S-au scris zeci de documente care atestă puterea energetică a acestui sfinx.

Peștera Ialomicioarei

Un alt loc sacru al tradiției spirituale dacice străvechi este Peștera lalomicioara, vechi locaș a lui Zamolxe.

Legende asociază mari mistere cu această peșteră. Se spune că aici aveau loc inițierile dacice și unii cred că aceasta era peștera lui Zamolxe. Chiar și printre călugării care locuiesc acolo la schit, în ultimii ani, circulau povești despre pasaje tainice prin care se poate trece direct în Shambala, lumea nevăzută a înțelepților.

Sunt obligat de propria mea conștiință, să expun o teorie legată de "crudul cult" al "barbarilor daci", ritualul legat de "sacrificarea" unui tânăr curat, care după moartea sa să fie trimis cu "jalba în proțap" la Zamolxe, asta că veni vorba de Omul, Peștera lalomicioarei și Sfinx, porți către Shambala.

Într-o toamnă, cred că era în luna octombrie, plec de la Scropoasa, după ce traversasem Păduchiosul, o iau pe valea lalomitei, trec de Bolboci, apoi de Padina și încep urcușul spre Omul. Ajung obosit în vârf, și ca de obicei trec pe Vârful Ocolit, căci acolo mă simt bine când merg în Bucegi. Vârful e acoperit cu iarbă, un covor moale, verde. Mă așez pe spate pe iarbă și o căldură plăcută îmi inundă spatele, cu toate că se lăsase răcoare afară. Se pare că am adormit imediat. Colegii mei de drumeție se opriseră la Cabana Omul să bea un ceai fierbinte din petale de trandafir de munte, în care cabaniera pune puțîn rom. Pe vremea aceea cabanele erau doar locuri de popas al iubitorilor de munte, nu crâșme ca acum când a dispărut tot respectul pentru munte și natură. Cred că am dormit mai bine de 40 de minute. M-am trezit brusc cu imaginea ritualului dacic în minte. Nu îl văzusem, dar îl simțisem și mă obseda. Am povestit colegilor mei de drumeție ceea ce m-i se indusese în somn, dar după chipul lor am dedus că mă priveau nu cu interes, ci cu compasiune.

Despre acest obicei barbar al dacilor știm doar de la greci. La greci sacrificiile umane erau acceptate de "zeii lor". Deci grecii povesteau despre ritualurile dace care aruncau în 3 sulite pe viitorii emisari către Zamolxe. Dacă mureau, erau primiți ca emisari, dacă nu, deveneau paria în comunitate, ca fiind impuri pentru a deveni solie. Asta ne spuneau grecii, care povesteau din auzite, căci nu participaseră efectiv la nici-un ritual.

Părerea mea, părere pe care am primit-o prin inducție, este cu totul alta. E clar că dacii alegeau un grup de tineri cât mai curați din punct de vedere spiritual. Aceștia erau trimiși la Peștera lalomicioarei pentru a fi inițiați. După perioada de inițiere, aceștia trebuiau să treacă anumite teste, în urma cărora preoții daci alegeau pe cei care îndeplineau condițiile de a continua inițierea. Cei respinși erau trimiși înapoi în societate, fiind considerați inapți pentru misiunea pe care ar fi trebuit să o îndeplinească.

Cei admiși, erau trimiși la Sfinx, unde alți preoți continuau procesul de inițiere. Perioada respectivă se încheia cu o nouă triere. Cei admiși de această dată, erau trimiși mai departe spre desăvârșirea inițierii, care se făcea pe Vârful Ocolit, nu pe Vârful Omu. De remarcat e faptul că puțină lume vorbește de Vârful Ocolit, confundând acest vârf cu Omul. E drept că sunt vecine,

despărțindu-le doar o foarte mică șa. De remarcat mai e și faptul că denumirea de Vârful Ocolit provine de la observația că turmele de oi ocolesc acest vârf, datorită energiilor foarte puternice pe care le emite, energii ce crează discomfort bietelor animale.

Deci să revenim la ritualul alegerii emisarului ce trebuia trimis la Zamolxe. Pe Vârful Ocolit avea loc ultima fază a inițierii. Cei care treceau testul aveau capacitatea de a intra în comuniune spirituală cu Zamolxe.

Acum să vedem ce rol aveau cele trei sulite. La fiecare test pe care candidații îl treceau în urma inițierilor, cei admiși "mureau" pentru lumea materială, adică se desprindeau treptat, cu fiecare grad de inițiere de energia grosieră a lumii materiale. Deci nu era vorba de o moarte fizică, ci de o trecere într-un alt plan spiritual. E clar că la trecerea de ultimul stadiu de inițiere, aceia care promovau testul, erau "morți" prin desprinderea lor totală de partea materială, putând intra astfel în comuniune cu Zamolxe. Deci ritualul nu se referea la o moarte fizică, ci la o ascensiune spirituală. Grecii nu au putut înțelege procesul și de aceea l-au asemuit cu ceea ce știau ei mai bine din ritualurile lor de sacrificii umane. Cele 3 sulite nu erau altceva decât Peștera lalomicioara, Sfinxul și Omul (Vârful Ocolit), porți către cunoașterea spirituală ce izvorăște din Shambala.

Lângă Peștera lalomicioarei mai există o mică peșteră unde mai mulți yoghini au mers să realizeze meditații, în special urmărind comuniunea cu lumea Shambalei.

Cristina, membră a unui grup de yoghini, povestește:

„Am fost să meditam în această peșteră împreună cu un grup de prieteni, trei dintre noi eram înăuntru și meditam, iar ceilalți doi erau la intrarea peșterii și se odihneau. La un moment dat am început să auzim voci – toți cei trei care eram în peșteră și meditam am avut aceleași percepții cu o acuratețe și similitudine uluitoare pentru noi. Se auzeau deci tot felul de voci în special bărbătești, ca și cum erau mai mulți oameni strânși la o adunare. Vocile se auzeau din ce în ce mai aproape, noi la început am crezut chiar că era cineva la intrarea peșterii și apoi că au intrat în peșteră, dar colegii noștri de afara ne-au asigurat de faptul că nu fusese nimeni și că ei au menținut o liniște perfectă. Ne-am dat seama apoi că nu înțelegem limba în care vorbesc acei oameni, deși ne părea foarte familiară. Apoi s-a făcut brusc liniște și apoi la un moment dat a început un fel de ritual însoțit de incantații care practic ne-au indus la toți o stare de transă pentru câteva ore. Eram siguri, dar nu știam că e vorba de un ritual pentru pacea pe Pământ. În noaptea aceea am dormit cu toții la gura peșterii și am avut vise extraordinar de frumoase, în care se făcea că hoinăream prin lumea Shambalei.” (Cristina, 30 ani)

Insula șerpilor

Este un loc privilegiat unde, se spune, a existat un templu închinat lui Apollo pe care însă rușii l-au demontat piatră cu piatră și au transportat bucățile la Moscova în secolul XIX și astfel vestigiile au dispărut complet. Insula șerpilor sau Insula Albă este strâns legată de tradiția Shambalei și, din acest punct de vedere, faptul că administrația Constantinescu a cedat în mod absurd această insulă Ucrainei este cel puțin bizar. Deși acum acolo nu mai este nimic, probabil memoria vremurilor trecute ne va descoperi multe taine atunci când va fi din nou permis să se viziteze această insulă.

Histria

Histria este o cetate pe malul Mării Negre unde s-a dezvoltat în antichitate o societate înfloritoare, care ca și cea de la Sarmisegetuza, mult anterioară istoriei oficial recunoscute, a fost leagăn spiritual. Faptul că aici a existat o tradiție spirituală puternică și autentică, este ușor resimțită în meditații ce au loc în zonă, iar rezonanța cu lumea Shambalei este și acum vie. ⁽²²⁾

Ar fi fost distrusă cu adevărat civilizația antică?

Priviți lumea din jur, cu orașele ei, cu realizările științifice și cultura ei, cu miliardele de oameni care o alcătuiesc. E ușor să fim impresionați de aparenta ei trăinicie, nu-i așa? Vă puteți imagina că această lume ar putea să dispară într-o zi fără urmă? Ar fi greu de imaginat. Știați însă că, potrivit unei surse demne de încredere, înainte de lumea actuală a existat o lume care a fost complet distrusă?

NU ESTE vorba despre o societate tribală primitivă. Lumea care a pierit a fost o lume civilizată, cu orașe și cu realizări în domeniul științei și a artei. Cu toate acestea, relatarea biblică ne spune că, în a șaptesprezecea zi a lunii a doua, cu 352 de ani înainte de nașterea patriarhului Avraam, a venit dintr-o dată un potop peste întreaga lume, distrugând-o.*

Este această relatare adevărată? S-au întâmplat într-adevăr asemenea lucruri? A existat înaintea lumii prezente o lume antică înfloritoare, care a fost apoi distrusă? Dacă da, de ce a dispărut? Ce nu a mers bine? Putem trage învățăminte din ce s-a întâmplat?

A fost într-adevăr distrusă o lume antică?

Dacă o asemenea catastrofă a avut loc cu adevărat, atunci ea nu putea fi uitată complet. De aceea, în cultura mai multor națiuni se găsesc mărturiile ale acestei distrugerii. De pildă, să ne gândim la data exactă consemnată în Scripturi. Luna a doua din calendarul antic corespunde în prezent cu perioada cuprinsă între jumătatea lui octombrie și jumătatea lui noiembrie. Astfel, a șaptesprezecea zi corespunde aproximativ cu întâi noiembrie. Probabil că nu întâmplător sărbătorile pentru morți se țin în multe țări în această perioadă a anului.

O altă dovadă în sprijinul potopului o constituie tradițiile. Practic toate civilizațiile vechi au câte o legendă care spune că strămoșii lor au supraviețuit unui potop mondial. Pimeii din Africa, incașii din America de Sud, celții din Europa au cu toții legende asemănătoare, la fel cum au și unele popoare din Alaska, America de Nord, Australia, China, India, Lituania, Mexic, Micronezia și Noua Zeelandă, pentru a menționa doar câteva.

Bineînțeles că odată cu trecerea timpului, legendele au fost înflorite, însă toate conțin anumite elemente care atestă că provin din aceeași sursă narativă. Printre acestea am putea aminti: Dumnezeu a fost indignat din cauza răutății oamenilor; el a adus un mare potop; omenirea ca întreg a fost distrusă; doar câțiva oameni drepecți au supraviețuit; aceștia au construit o ambarcațiune în care au fost salvați oameni și animale; după câțva timp, supraviețuitorii au trimis păsări pentru a căuta uscat; în cele din urmă, ambarcațiunea s-a oprit pe un munte; când au coborât pe uscat, supraviețuitorii au adus o jertfă.

Ce dovedește acest lucru? Toate aceste asemănări nu pot fi pure coincidențe. Luat la un loc, dovezile oferite de legende confirmă mărturia antică a Bibliei

că toți oamenii descind din supraviețuitorii unui potop care a distrus o întreagă societate umană. Așadar, nu este necesar să apelăm la legende sau mituri pentru a afla ce s-a întâmplat. Avem la dispoziție relatarea păstrată cu grijă în Scripturile ebraice. — Geneza, capitolele 6–8.

Biblia conține o consemnare istorică scrisă sub inspirație divină ce ne poartă în timp până la începuturile vieții. Dovezile arată însă că ea este mai mult decât simplă istorie. Profețiile ei infailibile și profunda înțelepciune oglindită de ea, demonstrează că este ceea ce se pretinde a fi — mesajul lui Dumnezeu adresat omenirii. Spre deosebire de mituri, relatările istorice din Biblie oferă nume și date exacte, precum și detalii referitoare la genealogii și la locul de desfășurare a evenimentelor. Biblia zugrăvește un tablou al vieții de dinainte de potop și arată de ce a dispărut brusc o lume întreagă.

Ce nu a mers bine în societatea antediluviană? Următorul articol analizează această întrebare. Informațiile vor fi cu siguranță interesante pentru cei ce se întrebă, probabil, cât de sigur este viitorul civilizației noastre. ⁽¹⁸⁾

O altă variantă legată de dispariția unor civilizații superioare actualei civilizații, la fel de plauzibilă, este cea legată de conflictul armat dintre cele două super civilizații: atlantii și lemurienii.

Haideți să încercăm să aflăm pe scurt povestea reală a două continente: unul, în Oceanul Atlantic, numit Atlantida, altul, în Pacific, numit Lemuria sau Mu.

Douăzeci și cinci de mii de ani, aceste două continente au avut politici și ideologii opozante. Asemănați aceste manifestări cu două tabere de copii din blocuri de locuințe diferite, care se luptă permanent între ei. Fiecare dintre aceste continente aveau concepții diferite despre civilizație și direcția pe care ar trebui s-o urmeze. Lemurienii susțineau că teritoriile Pământului care evoluaseră mai puțin, ar trebui ajutate sau lăsate în pace pentru a-și continua existența conform cu dorințele și tradițiile locuitorilor acestor ținuturi. Atlantii considerau însă că toate culturile rămase în urmă civilizațional ar fi trebuit să fie cucerite și puse sub stăpânirea celor avansați. Acest lucru a cauzat o serie de războaie între Atlantida și Lemuria. Până la urmă, s-a utilizat armamentul termonuclear, ceea ce a provocat distrugerea celor două părți combatante. Astfel că, deși războiul s-a încheiat, nu a existat niciun câștigător.

Outback în Australia, deșertul Mojave, părți din deșertul Gobi și Sahara, toate au rămas să amintească peste veacuri care pot fi rezultatele unui război nuclear.

Ca urmare a războaielor, supraviețuitorii, decăzuți dintr-o civilizație avansată, au trebuit să o ia de la început, fiind aruncați în urmă cu multe mii de ani.

Lemuria și Atlantida au devenit victime ale propriilor lor agresiuni.

Mt. Shasta

Din cauza puternicelor mișcări seismice cauzate de armele nucleare, continentele Atlantida și Lemuria, s-au fisurat în profunzime ceea ce a produs scufundarea lor în răstimp de 15.000 de ani, de la încetarea războiului distrugător. Atlantida a avut parte de un al doilea set de cataclisme care au fărâmițat-o și mai mult, din falnicul continent de odinioară rămânând doar unele insule, restul fiind înghițit de ape.

Lemuria s-a scufundat cu 200 de ani înaintea Atlantidei.

Ați putea întreba: "Ei bine, ce mare teamă putea să aibă lumea de atunci dacă scufundarea uscatului urma să aibă loc peste 15.000 de ani?" E știut faptul că în acea vreme oamenii trăiau în mod obișnuit 30.000 de ani, ceea ce înseamnă că mulți dintre ei au prins începutul și sfârșitul războiului cât și scufundarea continentelor. După ce lumea (cel puțin oamenii de știință) a

înțeles care va fi soarta celor două continente, atât cei din Lemuria cât și cei din Atlantida au decis să ceară permisiunea conducerii Rețelei Subterane Agharta, pentru ca, în măsura capacităților existente, să permită unui număr de oameni de la suprafață, din cele două continente a căror scufundare era iminentă, să se mute în subteran. Mai întâi, trebuie punctat faptul că Agharta este o rețea de orașe subterane a cărei conducere și administrare se află în orașul subteran Shambhala Lesser (a nu se confunda cu Shambhala, care este un oraș în planul eteric, deasupra deșertului Gobi). Shambhala Mică a fost creată atunci când s-a format continentul Hiperborea, ținut străvechi, controversat ca localizare: Borea ocupa actualul teritoriu al Turciei iar Hiperborea, „dicolu de Borea”, ar fi putut fi Dacia. O altă versiune susține că era un teritoriu situat între Islanda și Groenlanda, versiune mai probabilă dacă se ia în considerație că „lumina zilei era de 24 ore din 24”.

Se pare că Rețeaua Agartha a început să se formeze cu cca 100.000 de ani înainte.

După ce s-a obținut aprobarea conducerii Rețelei Subterane Agartha, Lemurienii și Atlanții au început construirea unor orașe subterane. Lemurienii au primit subsolul muntelui Shasta (California), unde se afla o imensă cavernă naturală iar Atlanții au început construcția sub Mato Grosso (Brazilia). Trebuie specificat că aceste aprobări de construire li s-au acordat numai după ce atât Lemurienii cât și Atlanții și-au demonstrat atașamentul la normele și principiile de conviețuire pașnică și armonie, dovedind că au învățat din lecțiile trecutului care a adus dezastrul pentru cele două civilizații.

de conviețuire.

La început, Atlantida și Lemuria erau membre ale Confederației planetei, din care au fost eliminate ca urmare a declanșării războiului nimicitor dintre ele. După încetarea războiului nuclear, cele două au fost reprimite în Confederație, ca urmare a dovedirii bunelor lor intenții și acceptarea păcii ca unică modalitate

de conviețuire.

La acea vreme, Mt. Shasta (California), unde Lemurienii au hotărât construirea orașului subteran, făcea parte din coloniile Lemuriei și zona era foarte bine cunoscută de ei. Toate calculele au arătat că acea zonă va suporta efectele scufundării celor două continente. Au fost însă necesare anumite lucrări premergătoare cataclismului care urma, în sensul că acumulărilor vulcanice care se preconizau li s-a pregătit o drenare corespunzătoare pentru ca zona în care se construia orașul subteran să nu fie afectată. Calculele s-au dovedit a fi foarte exacte iar lucrările care s-au efectuat înainte au folosit detensionării ale acumulărilor vulcanice prin devierea lavei pe canale din timp construite. Un alt factor natural favorabil construirii preconizatului oraș l-a constituit existența unei foarte mari peșteri, mărginită în partea de sus de o imensă cupolă. Orașul-cetate pe care l-au construit a primit numele de TELOS.

Telos era numele dat întregii zone care actual formează partea de sud-vest și mult din ceea ce este acum California. Telos însemna "comunicarea cu duhul", "unitate cu duhul", "înțelegere cu duhul".

Proiectul prevedea ca orașul să poată adăposti maximum 2 milioane de suflete. Când cataclismul s-a declanșat, în Telos au ajuns doar cca 25.000 de sinistrați. Unii ajunseseră din timp, înainte de scufundare, dar în momentul erupțiilor vulcanice imense, care au aruncat la mari înălțimi lavă, pământ, apă și pietre, și care s-au produs cu repeziciune, marea majoritate a oamenilor nu s-au mai putut salva.

Cei 25.000 de sinistrați au adus cu ei o parte din tezaurul cultural al Lemuriei printre care și multe înregistrări. În timpul acestor cutremure, pământul s-a cutremurat atât de tare, încât scara de măsurare, numită acum Scara Rickter, ar fi fost cu mult depășită. Intensitatea acelor cutremure ar fi cam de gradul 15. Mulți oameni au murit doar din cauza vibrației și sunetului îngrozitor de puternic, fără a fi loviți de obiecte sau înecați. Vibrațiile extraordinar de puternice au dislocat organele interioare ale corpurilor. În multe alte locuri, alte cutremure declanșate au fost atât de intense încât, totul s-a transformat într-un enorm strat amorf. Acolo unde a existat și apă, s-a format o imensă mare de noroi, care a înghițit orașe întregi, chiar dacă se aflau la mare depărtare de continentele scufundate. După scufundarea uscatului, valurile care s-au format au fost atât de înalte că au acoperit soarele iar ca lățime, un val se putea întinde între California și Oklahoma City. Nenumărate replici ale cutremurelor principale s-au produs pe tot globul Pământesc. Consiliile planetare au înțeles din timp ce se va întâmpla și au accelerat construirea a două orașe subterane înainte de scufundarea Lemuriei, deoarece au relizat că după ce Lemuria va dispărea, celor din Atlantida le va fi imposibil să se mai poată pregăti suficient pentru a se pune la adăpost, când va veni momentul scufundării Atlantidei (De reținut e faptul că Atlantida s-a scufundat după 200 de ani de la dispariția Lemuriei).

În aceeași perioadă a fost construită și Marea Piramida din Egipt, sub conducerea marelui preot lemurian cunoscut sub numele de Thoth.

De asemenea, au fost construite și camerele de înregistrare atlanteene, adaptate să păstreze nu numai înregistrări ale culturii și realităților atlante dar și din Lemuria, Pan, Og, Hiperborea și toate celelalte culturi care au existat și au atins niveluri ridicate pe această planetă.

În orașul subteran destinat atlantiților s-au mutat chiar de la scufundarea Lemuriei, și oameni de știință, preoți, unii dintre cei mai mari gânditori, care aveau menirea de a păstra și reface, peste vreme, cultura și știința perioadei de înflorire a Atlantidei. Așa dar, chiar cu 200 de ani înainte, Atlanta și-a trimis mesagerii pentru a trăi în orașul subteran (de sub Mato Grosso).

Impactul asupra planetei pe care l-a avut acel război nimicitor a reverberat peste ani astfel că și după trecerea a cca. 2000 de ani, Pământul nu se stabilizase definitiv și încă tremura. După lanțul de cutremure care au urmat scufundării celor două continente, au fost necesari cam 300 de ani pentru ca cerul planetei să se limpezească. Lumina insuficientă care mai ajungea pe Pământ în perioada celor trei secole de semilumină, a făcut ca extrem de multe forme de viață (vegetală și animală) să dispară pentru totdeauna și să se instaleze glaciațiunea.

Condiția umană a unor civilizații care au supraviețuit (Egipt, Peru, țiganii localizați mai ales în zona Indiei) a cunoscut multă degradare spirituală. Oamenii au devenit puternic și definitiv marcați de teama că Pământul nu mai este un loc atât de sigur precum se credea. S-a accentuat lupta pentru supraviețuire, nimic nu s-a mai considerat a fi necesar pentru o viață, starea

de provizorat s-a extins. Să fie aceasta o cauză majoră a nomadismului unor populații?

Mereu s-a pus întrebarea: „Dacă Atlantida și Lemuria au existat cu adevărat, unde sunt dovezile?” Păi, în adâncurile pământului, este răspunsul. Unde ar putea fi găsite dacă mai toată planeta a fost acoperită de sute și mii de metri grosime de moloz, de praful rezultat din sfărămarea obiectelor și amestecarea lor cu apă? Acesta este motivul. Hăuri imense s-au căscat în scoarța Pământului și în ele multe dovezi s-au prăvălit. ⁽²⁷⁾

Geneza civilizației actuale

Din cele prezentate anterior rezultă faptul că în urma cataclismelor datorate în principal războaielor Atlanto – Lemurian, s-a ajuns la o reconfigurare a scoarței terestre. O parte din populația care trăia pe Terra a dispărut în cataclisme sau s-a refugiat în interiorul Pământului.

O altă parte, cea care a supraviețuit dezastrelor, a degenerat atât fizic cât și, mai ales, spiritual. Aceștia, pe parcursul multor generații, au fost "ajutați" să evolueze, ajungându-se la civilizația actuală. De aceștia ne vom ocupa în continuare.

Civilizația antică, dinaintea distrugerii planetei

Informațiile vehiculate în prezent despre aceste civilizații sunt învăluite în atât de multe teorii, legende și speculații, încât este realmente dificil să decelezi ce anume mai poate fi considerat ca fiind un adevăr obiectiv. În cele ce urmează vom urmări să evidențiem totuși elementele cele mai pertinente, susținute de atestările istorice.

Cele mai cunoscute consemnări istorice despre Atlantida sunt scrierile lui Platon, Critias și Timeu, datate în jurul anului 380 î.H. Există însă și alți istorici ai antichității care au făcut referiri la Atlantida, mult mai puțin consistente decât cele ale lui Platon și tocmai de aceea mai puțin cunoscute. Istoricul R. Cedric Leonard indică faptul că anticii Hellanicus și Herodot au amintit de Atlantida chiar cu 100 de ani înaintea lui Platon. Sursa informațiilor lui Platon o reprezintă consemnările lui Solon, unul dintre cei șapte înțelepți ai Greciei antice (640-558 î.Hr.). Solon, la rândul său, apelase la istoriografii greci și la arhivarii egipteni, ba chiar și la prelații zeiței egiptene Neith, făcându-și însemnări. Însemnările sale au rămas la Dropides, străbunicul lui Platon.

Solon a aflat astfel că Atlantida era o „putere uriașă” de „o frumusețe ieșită din comun”, „venind dintr-o altă lume”, situată pe un mare teritoriu aflat în Oceanul Atlantic. Sistemul politic al Atlantidei era o monarhie ereditară, în care regii au devenit tirani de temut. Solon relatează că datorită unor conflicte interne teribile, acel teritoriu s-a scufundat complet.

Interesant este faptul că aceeași tematică o regăsim la unele popoare din Asia, din America de Sud și din Africa. Așa cum arată istoricul R. Cedric Leonard, cu 4.000 de ani î.Hr., în „Cartea egipteană a morților” se afirmă că „Regele Toth guverna peste Insula din Vest, care a fost distrusă de ape și i-a adus pe conducătorii supraviețuitori pe țărmurile Egiptului”.

În Vishnu Purana, cu 2.000 de ani î.Hr. există referiri la „Atala, Insula Albă din Oceanul Vestic”. În Mahabharata, în cartea Karna Parva, prin anul 600 î.Hr., se menționează că la capătul unui război care a durat zece ani „Atala și toți locuitorii ei s-au scufundat în Oceanul din Vest”. Este de asemenea semnificativ să constatăm că pe continentul american întâlnim multe locuri ale căror denumiri indică o foarte posibilă conexiune cu fosta civilizație din

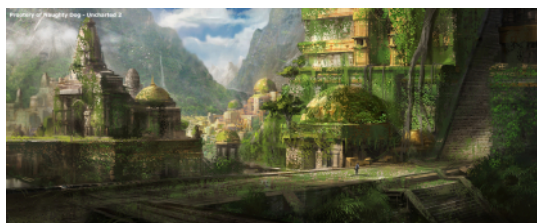

Atlantida. Iată câteva dintre acestea: Atlán (în istmul Panama), Aztlán (în mitologia aztecă), Atilan (în Guatemala), Mazatlan (în Sinaloa), Azatlan (în zona lacului Michigan), Aztalan (în statul Wisconsin), putând include aici și denumirea de „Oceanul Atlantic”, precum și numele orașului Atlanta, capitala statului Georgia.

Informații legate de Atlantida au fost obținute și pe o cale mai puțin obișnuită, cea a clarviziunii. Printre cele mai demne de luat în seamă informații de acest gen sunt cele oferite de Edgar Cayce, deoarece percepțiile acestui faimos medium s-au dovedit a fi uimitor de exacte în mii de alte cazuri care au putut fi verificate. Viziunile lui Edgar Cayce descriu Atlantida ca fiind o societate foarte avansată din punct de vedere tehnologic, care folosea aparate de zbor extrem de performante, energia laser, energia atomică, precum și puterea generată de anumite cristale uriașe. Cayce afirmă că fiecare cristal ar fi avut cel puțin 6 metri înălțime și că aceste cristale erau așezate în serii de câte trei, producând astfel un vortex de energii cosmice de mare putere. Însă, această energie uriașă a ajuns să fie folosită în scopuri războinice, ceea ce a dus în final la distrugerea și scufundarea completă a continentului, aproximativ în jurul anului 10.500 î.Hr.

Un alt clarvăzător renumit, Rudolf Steiner, care a fost de asemenea unul dintre cei mai importanți exponenți ai ocultismului din secolele XIX-XX, afirma că cei mai evoluți dintre atlanți erau grupați sub conducerea unui mare preot și erau supuși unei educații spirituale cu totul speciale, care le permitea cunoașterea deplină a tuturor misterele și înțelegerea puterilor divine. Acesta ar fi grupul din care, conform teoriei sale, au coborât primii preoți-regi ai rasei arienilor.

În cartea sa, *The Ancient Secret of the Flower of Life*, inițiatul Drunvalo Melchizedek afirmă că teritoriul Atlantidei s-a ridicat din ocean acum 60-70.000 de ani. În cadrul civilizației foarte avansate care s-a dezvoltat de-a lungul a zeci de mii de ani, pe nivelul cel mai înalt de evoluție spirituală s-au aflat așa-numitele „Ființe Înălțate” sau „Maeștri Iluminați”. De la un anumit moment, în Atlantida știința a început însă să fie înțeleasă într-un mod greșit, iar aceasta a condus la o schismă față de legile spirituale care, în cele din urmă, a provocat un cataclism nemaipomenit. Drunvalo Melchizedek spune că odată cu scufundarea Atlantidei s-a produs și un teribil accident al „alunecării dimensiunilor realității” și pătrunderea într-un fel de stranie falie temporală, între două cuante de timp, fenomen care produce și în prezent

puternice anomalii în zona pe care o numim „Triunghiul Bermudelor”. În culturile mai multor popoare există de asemenea referiri la o civilizație mult mai veche decât Atlantida, și anume civilizația din Lemuria. Informațiile strict istorice despre

Lemuria sunt însă practic inexistente, concepția oficială fiind aceea că existența Lemuriei nu este decât un mit. Dintre puținele referiri ale textelor antice care ar putea viza existența Lemuriei, menționăm scrierile sacre hinduse Rig Veda sau Ramayana, în care se spune că în vremuri extrem de

Îndepărtate exista în oceanul din estul Indiei un imens teritoriu. Acolo trăia un popor de adoratori ai Soarelui, care a fost distrus de un imens cataclism, iar teritoriul lor s-a scufundat în adâncurile apelor. O parte din cei care au supraviețuit au reușit să ajungă ulterior în India, ei fiind de fapt primii brahmani care au învățat poporul. Același tip de relatare apare și în miturile creaționiste din textele Popol Vuh și Codex Troana ale civilizației Maya sau în legendele locuitorilor din Hawaii.

Realitatea civilizației lemuriene a fost susținută mai ales în anumite cercuri spirituale și inițiatice. Rudolf Steiner, de exemplu, afirma că există lucrări esoterice conform cărora Lemuria (sau continentul „Mu”) ar fi fost continentul-mamă, leagănul omenirii, asupra căruia s-a abătut însă o cruntă tragedie, astfel că într-o singură noapte acesta s-ar fi scufundat.

Renunțata cercetătoare și exploratoare Helena Blavatski, fondatoarea Societății Teosofice, relatează că în peregrinările sale prin Tibet a găsit în mănăstirile sacre ale Tibetului la așa-numiții mahatmas (suflete mari, iluminate) un manuscris intitulat „Cartea Dzyan”. Despre acesta, înțelepții spuneau că este un vechi text din Atlantida în care se pomenea de evoluția umanității prin mai multe rase, între care lemurienii și atlanții. În cartea sa, „Doctrina Secretă”, apărută în anul 1888, Helena Blavatski susținea că nenumărate rase umane s-au succedat pe Terra înaintea celei pe care o cunoaștem și căreia îi aparținem.

În tradiția antică tibetană, în special în sistemul Kalachakra, un loc cu totul aparte îl are sistemul de raportare la ceea ce se consideră a fi focarul spiritual fundamental al umanității sau tărâmul înțelepților, numit „Shambala” (Izvorul Fericirii Divine). Textele antice tibetane și indiene spun despre acest popor, de o vechime imemorială al înțelepților planetei, că ar proveni la origine din anumiți „conducători celești coborâți din stele”. Cele mai vechi texte secrete tibetane, Kanjur și Tanjur, care au fost accesibile și traduse doar într-o măsură infimă față de volumul uriaș de informații pe care le conțin (numai Kanjur are peste 300 de volume), consemnează faptul că în trecutul îndepărtat, „conducătorii celești” au venit pe Pământ, iar o parte dintre ei au rămas aici pentru a ghida omenirea de-a lungul timpului. Astfel, ei sunt cei care au imprimat într-un anumit mod, de cele mai multe ori nevăzut, toate marile idei și curente benefice care au impulsionat omenirea și tot ei au acționat adeseori pentru menținerea echilibrului planetar. Există atestări care indică faptul că în perioadele (vârstele) ciclice marcate de un înalt nivel spiritual, Shambala a fost vizibilă în planul fizic, în timp ce de-a lungul vârstelor dominate de întunericul ignoranței, acest tărâm al înțelepților a putut fi accesibil doar în planul eteric, adică într-un plan paralel, situat la o frecvență de manifestare superioară realității fizice.

Ultima manifestare fizică a Shambala-ei a avut loc în Tibet, zonă în care tradiția cunoscută sub numele de Kalachakra (Roata Timpului) este axată și

astăzi aproape în exclusivitate pe comuniunea spirituală cu lumea Shambala-ei. Atestările textelor străvechi ale tradiției Kalachakra afirmă că Shambala a devenit invizibilă odată cu începutul epocii Kali Yuga, acum aproximativ 6.000 de ani. În conformitate cu anumite profeții din epoca modernă și contemporană, în viitorul apropiat următoarea proiecție în planul fizic a tărâmului divin al Shambala-ei va fi în România.

De altfel în aproape toate tradițiile spirituale ale umanității există indicii și mărturii concordante despre existența unui tărâm sfânt privit ca fiind centrul spiritual suprem al lumii. Hindușii îl spun „Ariavarșa” sau „Paradesha”, budiștii îl numesc „Shambala”, chinezii „Xi Pien”, rușii îl cunosc ca „Belovodie” sau „Janaidar”, vechii evrei ca „Salem”, „Grădina Edenului” sau „Pământul Făgăduinței”. De asemenea, tradiția dacică îl consemnează ca „Insula Albă” sau „Ostrovul Preaferiților”, iar literatura esoterică sub numele de „Shangri-La”, „Agartha”, „Tărâmul zeilor” etc.

Marele esoterist francez Rene Guenon afirma despre Shambala că aceasta este ca un fel de „Arcă a lui Noe”, întrucât deține permanent germenul reînfloririi civilizației.

În zonele de proiecție ale Shambala-ei pe Pământ există anumite pasaje speciale secrete destinate comunicării directe între cele două lumi. Existența acestui tărâm misterios este strâns legată de numeroasele referiri și relatări ce au fost înregistrate de-a lungul timpului cu privire la civilizația foarte avansată care există în cavitatea interioară locuibilă a Pământului.

Existența acestei vaste cavități interioare a Pământului și a civilizației de acolo este de asemenea un secret extrem de strict păzit de către „elita” mondială a puterii din umbră. Faptul că această cavitate este reală este pus însă cu claritate în evidență de fotografiile recent realizate din satelit ale deschiderilor de la poli, în care se văd uriașele intrări.

Atât guvernul american, cât și anumite detașamente secrete ale celui de-al treilea Reich au cunoscut foarte bine faptul că acest tărâm există și au inițiat chiar campanii militare pentru cucerirea lui. Prin nivelul spiritual și tehnologic pe care îl posedă, populația din interiorul Pământului permite însă doar accesul grupurilor sau persoanelor al căror nivel de conștiință a ajuns la un grad suficient de maturitate și care au depășit nivelul afirmării de sine prin intermediul războaielor de cotropire. ⁽¹⁶⁾

Geneza civilizației actuale

Se pare că posedăm acum suficient de multe informații legate de civilizațiile ce au trăit în vechime pe Pământ, precum și informații legate de civilizațiile ce trăiesc în interiorul Pământului. De asemenea, știm acum, că în urma cataclismelor, supraviețuitorii care nu s-au refugiat în interiorul Terrei, au degenerat atât fizic cât și spiritual. Mai știm că cei din interiorul Pământului, au pornit un proces de "modificare genetică" atât asupra fizicului celor rămași afară, cât și a nivelului spiritual al acestora.

Tradiții legate de geneza diferitelor populații

Din cartea lui Alexandre Saint-Yves de Alveydre, "Misiunea Indiei" (1886), europenii află pentru prima dată despre giganticul complex de tunele numit Agartha. Aceasta este locuită, spune autorul, de asurii pe care enciclopedia Puranas îi socotește spirite ale naturii, dar care de fapt erau acei ausoni, strămoși ai geților, emigrați în India.

Stăpâneau magia moștenită din Hiperborea și de aceea erau considerați spirite. Textele vedice împart asurii în pașnicii deva, ori noi avem orașul Deva, și războinicii danavas, fiii zeiței Danu, eponimul Daciei.

Autorul Valentin Țârcă face legătura între Agartha și geții agatârși, iar în volumul "Agartha", Mariana Stjerna scrie că agatârșii sunt yoghini, unii denumiți dwia, fiind reîncarnați. Regatul subteran este supus Regelui Lumii, suveranul Shambalei, care are 365 de principii locali, bagwanda și trei mari lideri: Brahatma, Mahatma și Mahanga.

Orașele Agarthiei sunt: Posid, Shonshe, Rama, Shingwa, Telos și Dacos, aflate sub Mato Grosu, Bhutan, Rajasthan, Gobi, California de Nord și Bucegi.

Saint-Yve, dar și Rene Guenon în lucrarea "Regele Lumii", afirmă că în Agartha își are sediul din anul 3200 î.Hr. un guvern mondial tutelat de Kali, zeița dragostei.

Nicholas de Roerich scria în "Tărâmul Luminii" că străbătând Sin Kiangul auzea pe alocuri pământul sunând a gol. "Sunt tunele care duc spre țări îndepărtate, Din ele ies străini care vin prin târguri și cumpără cu bani de-ai lor", spun însoțitorii. Ferdinand Ossendowski redă în "Misterele Asiei" relatarea unui călugăr mongol despre băștinașii calmâci și oleți deveniți șamani grație magiei învățate în Agartha, unde au ajuns prin acele tunele.

Ernst Muldașev a studiat rudenia dintre popoare pe baza asemănării ochilor, concluzionând în cartea "Al treilea ochi" că toți oamenii se trag dintr-o singură rasă care a trăit cândva în Tibet.

Savantul a văzut în criptele mănăstirilor tiberane și nepaleze oameni încremeniți de milenii, dar fără a fi morți, denumiți samadhi. După chip, unii erau străini de lumea noastră. La o mănăstire i-a fost arătat un tunel care

duce în Agartha. La intrare erau mumiile unui bărbat și a unei femeie înalți de trei metri, care, spuneau călugării, trăiseră la începutul lumii.

În cartea rabinică Zohar este descris ținutul Sheol din interiorul Pământului, în timp ce în mitologia romană apar Insulele Albe aflate pe un fluviu subteran, iar slavii au legenda subpământenei Țări a Apelor Albe. Sub deșertul Gobi se află o mare cu Insula Albă în mijloc, locuită de eremiți, scrie în "Oaza Luminii" Andrew Tomas citând legendele locale.

Autorul amintește credința că sub Himalaia trăiesc oamenii naga, dar care nu trebuie confundați cu poporul omonim din India, deși tribul Angami din statul Nagaland se consideră ruda nagașilor himalaieni. Nagașii subpământeni, frumoși la chip, sunt de fapt reptilieni veniți din altă lume.

Aceștia au o știință înaltă și deseori vrând să influențeze soarta lumii intră prin căsătorie în familiile potentatilor pământeni. Peșterile nagașilor sunt luminate de nestemate care-i energizează pe locuitori, iar capitala lor este cetatea subterană Bhogawati de pe malul lacului Manasarawar a cărui apă vie întinereste.

În "Practica vechii masonerii", Rudolf von Sebottendorff, membru al Societății Thule agreată de naziști, lansează ideea că germanii provin din rasa extraterestră vril. Blonzii vril aterizați în Himalaia s-au războit cu uriașii biblici care se înstăpâniseră peste oameni și i-au înfrânt.

O parte dintre vril au plecat spre insula mitică Thule din Arctica, de unde mai târziu vor coloniza Germania. Altă parte a poporului vril s-a așezat în Agartha.

Mumiile de uriași văzute de Muldașev confirmă teoria. Muldașev este susținut de inițiatul Lobsang Rampa care arată în cartea "Peșteri antice" că uriașii de origine extraterestră au locuit în Tibet cu sute de milenii în urmă, dar și de Mihai Demidenko călător în Tibetul anilor 1950.

Ultimul declară în lucrarea sa "Pe urmele SS în Tibet" că a văzut în cripta unei mănăstiri uriași amfibieni, cu degetele de la mâini unite printr-o piele și cu pielea argintie, aflați de mii de ani în somn cataleptic.

Asemenea umanoizi au fost observați de ruși înotând în Marea Neagră și în lacul Ysak-Kul din Kârgâstan, iar schelete ale acestora s-au găsit într-o peșteră din regiunea kirghiză Transsilisk, scrie George Papashvili în cartea "Orice se poate întâmpla".

Scheletele aveau amulete de argint formidabil de vechi care înfățișau lilieci, ceea ce denotă că posesorii locuiseră în subteran. Oameni înalți de trei metri au fost întâlniți în pădurile din Georgia și Urali, iar morminte de-ale lor s-au descoperit în Filipine și Khazastan, în statul Michingan și în Peștera Mamutului din Kentucky.

Prin Peștera Mamutului se coboară în lumea subterană susține John Lloyd în "Etidorhpa", volum publicat în 1860. Autorul descrie drumul în amănunt, spunând că a ascultat povestea unui străin misterios venit din adânc.

Germania nazistă a îmbrățișat oficial teoria că nemții sunt urmașii nepământenilor vril din Himalaia și la fel nagașii, care prin urmare sunt rudele germanilor. Interesat fiind, Berlinul organizează în anii 1936 și 1938 expediții în Tibet, dar jurnalele rămân secrete.

Nu știm dacă au găsit pe nagași, însă un călător german din 1932, scrie Theodore Ilion în cartea "Întuneric peste Tibet", a ajuns într-o cavernă unde așa numiții "eremiți negri" practicau rituri malefice. Ernest Schaffer, participant la expedițiile germane, a publicat "Tibetul necunoscut", carte dedicată misterelor acestei țări, deloc puține.

Astfel, filosoful Lao Tzu, din secolul VI î.Hr., ajuns în Tibet descria munții mitici Lun Kun unde au trăit Nu și Kua, prima pereche de oameni și unde ar exista un pilon prin care se comunică cu zeii. Munții Lun Kun ascund Valea Nemuritorilor locuită de asceți cu corpuri aproape străvezii, capabili să se teleporteze pe alte planete.

Se adaugă muntele Kailasa din geografia reală a cărui vârf interzis oamenilor este împodobit de palatul lui Vayu-zeul vântului. Indienii cred despre Kailasa că ar fi conectat spiritual la sălașul zeilor de pe muntele Meru, "Olimpul hindus" aflat pe insula mitică Jambu.

Trebuie amintit și Turnul Surprinzător care adăpostește Piatra Chintamani, elixir al nemuririi, adusă din constelația Sirius. Piramidele egiptene de la Giseh sunt orientate spre Sirius, iar păstorii dogoni din Sahara venerază constelația și, lucru ciudat, știu traiectoria stelei Sirius B, deși nu-i vizibilă cu ochiul liber.

Chintamani se aseamănă pietrei filosofale obținută de mării alchimiști. Unul a fost Artephius, despre care filosoful Roger Bacon spunea că a trăit 1025 de ani. Constantin Gane scrie în "Trecute vieți de doamne și domnițe" despre o prințesă moldoveancă, posesoarea unei pietre minunate care vindeca orice boală.

Nu era o bucată de rادیu cum credea autorul, ci piatra filosofală. Dacă ar fi fost rادیu, fata care purta piatra în păr murea iradiată.

Tibetanii au simpatizat cu Hitler. La fel și indienii, cum se vede în romanul lui Manohar Malgonkar "Meandrele Gangelui". Era ecoul propagandei germane despre obârșia himalaiană." ⁽¹⁹⁾

În aceeași cheie privind geneza postdiluviană unii amerindienii cred, din moși strămoși, că Pământul este gol. Membrii unor triburi indigene de pe teritoriul SUA, precum Oneida, Wichita, și Creek povestesc că strămoșii lor au fost o dată membri ai unui clan care trăia adânc sub pământ. Ei cred că nativii americani, precum și restul rasei umane se trage din acești strămoși subpământeni. Este greu de crezut că această credință este o simplă poveste inventată "la gura sobei", căci legenda strămoșilor de sub pământ este împărtășită de triburi care trăiesc la mare distanță unul de altul și care este puțin probabil să se fi vizitat pentru a face schimb de legende între ei.

Există legende conform cărora sub pământ există regate mai vechi decât anticul Egipt. Aceste regate ar fi formate din structuri și clădiri din cristal și ar fi populate cu o civilizație de ființe mândre care au domnit asupra unei vaste lumii din interiorul Pământului, așa cum egiptenii domneau asupra regiunii Nilului. Locuitorii paradisurilor de cristal, care ar fi împânzit lumea subpământeană sunt chiar mai misterioși decât giganții din Agartha, se știe foarte puțin despre cum arată și despre obiceiurile lor. Cel mai mare mister este de ce rămân în subteranele lor cristaline și cum pretind să domnească și asupra lumii de pe pământ.

Ardealul leagănul civilizației actuale - ipoteză

Dacă Primul Descălecat pe planeta noastră a fost în Tibet, a Doilea Descălecat a fost în Carpații românești.

În imensitatea spațiului cosmic, însoțită de cohorta celorlalte planete, Terra se deplasează cu o viteză de 30 de kilometri pe secundă. Întregul sistem solar se deplasează prin spațiu cu 220 de kilometri pe secundă. Dacă luăm în considerare că Bucureștiul are 32 de kilometri, am putea spune că străbatem capitala într-o secundă. Dar și mai mult de atât, în același timp întregul sistem solar parcurge distanța București-Constanța într-o secundă!! Ce n-am da să avem nave cu asemenea viteze, să călătorim într-un început de explorare spațială!

Dacă tot vorbim de viteză, este logic să ne dăm seama că orice civilizație apărută la un moment dat în univers, chiar și în galaxia noastră, a putut găsi la un moment dat modalitatea descoperită și de Einstein și de Nathan Rosen, numită puntea Einstein-Rosen sau gaura de vierme, prin care scurtează timpul și spațiul către o destinație prea îndepărtată pentru tipurile de zboruri la viteze luminoase sau supraluminoase. Găurile de vierme sau portalurile cosmice, cum mai sunt numite, asigură deplasarea aproape instantanee, fiind vorba de viteze mai mari decât cele supraluminoase ca să ne referim prin comparație pentru înțelesul fiecăruia dintre voi.

Punând astfel problema, ne apare ca acceptabilă ipoteza unei colonizări a Pământului de către cel puțin o civilizație extraterestră. De altfel există în acest sens destule dovezi, în peșterile unde s-au găsit desene rupestre înfățișând ființe umanoide înalte sau mici, cu costume gen astronaut sau cu căști și antene. Asta nu mai e o noutate, dar cu toate acestea, oamenii de știință se încăpățânează să nu creadă 100% că ființe extraterestre – și nu dintr-o singură civilizație, ci din mai multe – au ajuns pe Pământ în vremuri când poate oamenii nici nu apăruseră ca specie pe Terra, sau urmau să fie creați ca prototipuri umane de către aceste ființe din alte lumi.

Vorbim aici despre ultima Geneză a omenirii, și nu mă refer la cea biblică, ci la ultima în ordine cronologică, deoarece au mai existat și alte Geneze în existența de câteva miliarde de ani a Pământului. În foarte multe manuscrise străvechi din Asia Centrală se menționează că originea civilizației umane

actuale se află în Tibet. Acesta este un prim adevăr, căci un al doilea adevăr, la fel de valabil ca primul, plasează și Carpații românești ca fiind la fel centrul de unde a pornit civilizația umană actuală.

În prima parte a acestui articol nu vom descrie care au fost acele civilizații care au colonizat cele două centre civilizatoare, dar vom spune că Primul Descălecat pe planeta noastră, ca să spunem așa, a fost în Tibet. Iar cel de-al Doilea Descălecat a fost în Carpații românești.

Un aspect care vine în sprijinul realității că următoarea Geneză după Tibet a fost în Carpați, este informația secretă, de pe vremea fostului președinte Ceaușescu, clasificată la vremea aceea de către Securitate.

În această a doua parte venim cu informații noi și surprinzătoare, despre actuala proveniență a civilizației umane. Și vorbim din perspectiva faptului că omenirea noastră nu este prima, cei care au creat prima omenire au venit aici pe Pământ în urmă cu peste 250 de milioane de ani, deci înaintea noastră au mai fost și alte civilizații umane.

De undeva din zone mai puțin umblate de lume, este deja o certitudine că reprezentanții altei civilizații supraveghează evoluția speciei umane. Știm deja că în Tibet, cât și în Carpați, există tunele și caverne imense la diferite adâncimi, unde se află hangare și facilități tehnologice folosite de aceste civilizații care îi reprezintă pe mesagerii Celor Dintâi Buni. Sub crestele Bucegilor se află multe laboratoare, lăsate de către pleiadeeni în custodia sacerdoților zamolxieni în urmă cu mii de ani. În aceste laboratoare, se află arhive genetice și cuantice, ce conțin modelele de evoluție pentru toate națiunile lumii, așa cum s-au dezvoltat ele dintr-o singură națiune la început. Arhivii-Începătorii au fost o grupare stabilită în Carpați, în urmă cu câteva zeci de mii de ani, și care a coordonat refacerea civilizației umane după Potop.

Pelasgii erau creația Titanilor Cei Dintâi, iar Pelasgos – primul om – era numit și Uranus sau Ur-A-Nous, adică Lumina Sufletului Celest.

Despre originea actualei omeniri cercurile academice nu vor să accepte versiunea originală, care are la bază datele concrete ale arheologiei și miturilor. Dacă oamenii de știință susțin în mass-media audio-vizuală tot felul de lucruri despre univers, despre materia și energia întunecată și despre alte chestii doar pe baza unor ipoteze, și opinia publică le ia de bune și le acceptă, de ce n-ar fi acceptate și informațiile din mituri care se referă la lucruri care nouă acum ni se par imposibil să fi existat?

Deci dacă e știința cea care dă verdicte doar pe baza unor ipoteze de lucru, credem! Dacă miturile și legendele spun anumite lucruri, nu credem! Așa că este timpul să dăm mai multă credibilitate miturilor și nu ipotezelor științei, pentru că știința mai are mult până să înțeleagă modul în care miturile ca mecanism pot menține o linie evolutivă pentru civilizația umană, ca bază alegorică de informații spirituale.

Titanii Tineri sperau să-i surclaseze ca potențial din toate punctele de vedere pe părinții lor, cei Dintâi, și astfel să reușească să preia dominația asupra întregului continent european cu toate vechile sale civilizații.

Multe sunt miturile ancestrale ale acestui Pământ care astăzi găzduiește 7 miliarde de ființe umane. Se poate spune că spre deosebire de om, celelalte specii de viețuitoare au avut mereu un număr constant de indivizi, având în vedere că regnul animal, pentru a rămâne echilibrat, are două categorii: prada și prădătorul. Astfel o specie nu se poate înmulți peste măsură, ca să pună într-un eventual pericol ecosistemul, deoarece altă specie o va consuma prin vânatoare. Dar cu omul...ei da... cu omul este altă poveste...

În vremurile străvechi s-a dat o mare bătălie pentru om. Zeii din vechime erau împărțiți în două tabere, Titanii Dintâi și Titanii Tineri. Primii au creat prototipul Homo Sapiens în urmă cu aproximativ 250.000 de ani și l-au numit Pelasg, nume a cărui origine etimologică nu înseamnă „negru”, așa cum susțin mulți istorici care fac greșeli de interpretare plasând aiurea pelasgii în Africa, ci înseamnă „omul mării” deoarece zona de origine a pelasgilor era cea din jurul Mării Negre. Originea Pelasgilor este în Carpați, în regiunea cuprinsă între Carpații Meridionali, Câmpia Română și zonele de țărm din jurul Mării Negre. Am mai spus că pelasgii erau descendenți ai celor veniți din Pleiade pe Pământ. Deci originea lor nu e africană, ci carpatică!

Titanii Dintâi s-au retras într-o dimensiune paralelă în Carpați, supraveghiind de acolo mersul lucrurilor. Aici în plan fizic au rămas la datorie doar Zamolxe cu cei 500.

În vremuri demult apuse pe Pământ au venit ființe celeste foarte evolute, așa cum am aflat deja. Mulți dintre cei care studiază spiritualitatea, atât de la noi din România, cât și din alte țări, își fac o părere relativ greșită despre faptul că la nivelul unei civilizații foarte evolute nu ar putea apare erori de evoluție.

Ei bine, așa s-a întâmplat cu Titanii Tineri, copiii Titanilor Dintâi. Aceștia au respectat Legea Liberului Arbitru, de non interferență în evoluția propriei creații – specia Homo Sapiens – pentru a ne oferi nouă oamenilor posibilitatea unei creșteri și evoluții spirituale în ritmul natural. Titanii Tineri au văzut în specia Homo Sapiens o oportunitate de a o folosi în scopuri proprii.

Aici trebuie făcută o paranteză și trebuie menționat faptul că o religie sau o credință impusă de cineva devine cu atât mai mare, cu cât închinătorii oferă energia lor acelei religii sau credinței impuse. Și explicația este simplă fiind bazată pe Legea Rezonanței. Dacă și știința a recunoscut că un obiect sau un individ observat își schimbă starea datorită celui care-l observă, rezultă că transpunând modelul la o scară largă chestiunea devine clară. Cu cât aduni mai multă energie, cu atât ești mai venerat de către populație și cu atât mai mult îți întărești poziția în societate. Așa procedează de exemplu ayatollahii musulmani care îndeamnă foarte ușor masele de indivizi către fanatism.

Revenind la subiect, trebuie spus că datorită conflictului dintre Titanii Dintâi și Titanii Tineri, două zone ale lumii au avut foarte mult de suferit de pe urma acestei confruntări care continuă de milenii întregi: Tibet și Carpați.

De ce în vremea voievozilor, vreme de vreo trei secole, nicio putere militară a Europei sau Asiei Mici nu a putut ocupa Țările Românești?

Din vremuri în care hiperboreenii începeau să se retragă treptat către zona de azi a Cercului Polar de Nord, respectiv spre interiorul Pământului, aflându-se încă în zona ce mai târziu s-a numit Geto-Dacia, cei care erau Titanii Dintâi au construit ceea ce mult mai târziu s-a numit în mod esoteric Octogonul.

În mod eronat foarte mulți au considerat Octogonul ca fiind încă de la începuturi o frăție. Inițial Octogonul a fost un zid de energie psiho-cuantică, emis de Titanii Dintâi și de dispozitivele lor, și ulterior a fost înființată și Frăția Octogonului care avea și are până în zilele noastre rolul de a menține protecția în jurul acestei zone în subsolurile căreia se află foarte multe artefacte. ⁽²⁶⁾

O ipoteză care mie mi se pare foarte plauzibilă, dar în care doar eu cred deocamdată, ar susține că geneza noii civilizații post diluviene ar fi avut loc în aria Ardealului.

Pentru a înțelege ceea ce eu susțin, trebuie să facem unele precizări importante:

- În urma Potopului generat de războaiele dintre Atlanți și Lemurieni, războaie care prin folosirea armelor nucleare au fragmentat placa aflată sub scoarța Pământului, s-au provocat valuri imense care au pustiit continentele, acesta fiind Potopul.
- O parte din populația existentă s-a refugiat din timp în interiorul Terrei.
- Populația rămasă și care a supraviețuit cataclismului, din lipsa hranei și în baza instinctului de supraviețuire a suferit un regres imens, atât fizic cât și intelectual.
- Cei refugiați în interiorul Pământului au monitorizat, tot timpul, gradul de evoluție al celor rămași afară, populație care era de fapt înfrățită cu cei refugiați în interior.
- Văzând că posibilitatea celor rămași afară de a se redresa era aproape inexistentă, cei adăpostiți în interiorul Pământului au hotărât să ajute la declanșarea procesului de evoluție al celor rămași în exterior.

Cunoaștem acum motivația celor din interior și situația celor din exterior. Plecând de la aceste premize, înțelepții populației refugiate în interior au hotărât să acorde sprijinul lor în vederea rezolvării situației existente.

Cum însă nu puteau influența direct populația primitivă din exterior, au decis să facă anumite mutații genetice pe populația care locuia în exterior.

Dar pentru această operație, aveau nevoie de anumite condiții:

- să găsească o zonă care să împiedice pe cei care vor fi supuși experimentului să se amestece cu alte popoare
- să găsească o zonă bogată, care să le asigure locuitorilor toate condițiile de trai

Și astfel a fost ales Ardealul pentru experiment. Ardealul era înconjurat de munți, deci posibilitatea de încrucișare cu alte popoare era aproape nulă, iar zona oferea toate condițiile necesare unui trai bun.

Deci înțelepții au început modificările genetice, care au dus într-un timp relativ scurt la apariția unei comunități care evolua fizic și spiritual intens. Această nouă comunitate a crescut ca număr și a început să migreze, mai întâi spre est ajungând în India și China, apoi spre sud-vest, ajungând pe coasta de nord a Africii, Italia și Peninsula Iberică, ca ulterior să ajungă în America de Sud și centrală.

În Asia, 80.000.000 de oameni vorbesc limba română! Noi am învățat la școală că daco-geții ar fi fost o ramură a neamului tracic, care trăia exclusiv în Dacia, pe actualul teritoriu al României și care vorbea o limbă diferită de latină. Imperiul Roman a cucerit Dacia, iar daco-geții ar fi renunțat parțial la limba lor pentru a învăța vorbirea cuceritorilor. Din combinația acestora ar fi apărut, în timp, româna.

După 20 de ani de studiu, dr. Lucian Cueșdean a ajuns la concluzia că această teorie este falsă. Cueșdean spune că triburile getice, sub diferite nume, ocupau o arie geografică vastă, din Europa Centrală până în Asia, aproape de China și de India. Actuala populație punjabi, din nordul Indiei, de pildă, este urmașa unui trib de geți localizați în Asia Centrală cu peste 2.500 de ani în urmă. Acești urmași ai geților vorbesc o limbă asemănătoare cu româna. Dar multe din cuvintele punjabi comune cu româna sunt comune și cu latina. Problema este că acum 2.500 de ani nu exista Imperiul Roman. Asta înseamnă că geții vorbeau o limbă "latină" mult înainte de expansiunea romană.

Războinicii geți au urmași în India

"Am pornit de la informațiile legate de marele trib al masageților, atestat în centrul Asiei de către istoricii antici și pomeniți în Evagrius Scholasticus, scris

în secolul VI d.Hr. și tradus în formula Ecclesiastical History de către E. Walford în 1846, din care citez: «Actuala populație JAD din nordul Indiei este descendenta masageților. În limba pahalavi, messagetae este tradus Marii Jats». Am plecat pe urmele acestei populații, Marii Jats. Chinezii îi numeau Yueci, adică Geți, consemnând dominația lor în Punjabi. Deci, geții au trăit cândva în Punjabi. De reținut: neamurile geto-dacice vorbeau aceeași limbă, după cum spune geograful antic Strabon (60 î.Hr.-26 d.Hr.), adică de la Carpați până în centrul Asiei», spune Lucian Cueșdean.

Dacă geții au stăpânit teritorii din Europa până în Asia, dacă populația punjabi este o urmașă a acestora, iar românii sunt, la rândul lor, urmași ai geților, dr. Cueșdean a fost curios să vadă dacă există vreo legătură lingvistică între noi și ei, comparând cuvintele din cele două limbi.

”După 20 de ani de studiu, am ajuns la concluzia că cele 80 de milioane de persoane ale comunității punjabi vorbesc o română arhaică. Au 2.000 de cuvinte identice, multe din ele comune și cu latina. Dar dacă punjabi este o limbă vorbită cândva de geți, înseamnă că neamurile getice vorbeau o limbă «latină» înainte de apariția Imperiului Roman. De unde rezultă că limba română e mai veche decât latina”.

Concluzia e că într-un trecut imemorial exista o singură limbă europeană, cel mai probabil româna arhaică, sau getodacă, și care printr-o serie de migrații și modificări a născut toate limbile numite indo-europene, printre care și latina. Iar războiul daco-roman a fost unul fratricid. Până în ziua de azi se vorbește

româna sau aromâna din nordul Mării Adriatice, până la Volga. Mai mult, în Kazahstan sunt acum, oficial, 20.000 de vorbitori de limbă română”, spune Cueșdean.

A studiat 20 de ani problema masageților iar Lucian Cueșdean, care are 70 de ani, și-a dat doctoratul în științe medicale. Înainte de 1989 a lucrat câțiva ani în Libia, fost teritoriu al Imperiului Roman. Acolo a început să caute explicații pentru faptul că dacii au renunțat la limba lor în favoarea latinei, iar libienii nu. În 1990, studiind toată istoriografia legată de geți, a ajuns la datele despre masageți, care l-au condus la urmașii lor, populația punjabi.

Română	Punjabî
vacă	vaci
mort	murda
nou	naua
băiat (fiu)	beta
musca	machi
june (adolescent)	juan
răde (fericit)	razi
oier	aiiar
a păși	pace
câtea	kuța
pune	pauna
cânt (religios)	cant

Primele atestări ale tribului masageților în Asia le găsim la Herodot: *"Caucazul formează barierea părților (neam scitic – n.r.) dinspre apusul Mării Caspice, iar pe urmă spre vest și înspre răsăritul soarelui vine o câmpie de o întindere imensă (Asia Centrală, în apropiere de China – n.r.), care se pierde în depărtare; această câmpie mare o ocupau masageții, în contra cărora avea Cyrus poftă să pornească cu armata"*. Cyrus, regele perșilor, chiar a pornit împotriva masageților conduși de regele Tamyris, dar armata sa a fost nimicită, iar Cyrus, decapitat.

Ceea ce spune dr. Cueșdean se poate verifica pe internet. Pentru lămurire, propunem un exercițiu: cititorul poate alege cuvântul în română, îi dă căutare pe dicționarul online în engleză, iar din engleză îl traduce, tot prin internet, în limba punjabi. Nu putem da toate cele 2.000 de cuvinte comune. Vom arăta câteva dintre cele pe care le credeam de origine latină. O să observați că sunetele sunt aproape identice, iar înțelesurile sunt absolut la fel. La o privire mai atentă pare un fel de aromână. ⁽²⁸⁾

Ca o concluzie la ipoteza că Ardealul a fost leagănul civilizației actuale, amintim că: Dacii sunt primii oameni care au populat Europa. Românii sunt DACI, nu romani. Dacia e România și România e Dacia.

Zona geografică în care se află astăzi România, a fost în urmă cu peste 10.000 de ani, vatra lumii, locul unde a început cu adevărat civilizația umană. Profesoara de arheologie lingvistică Marija Gimbutas, de la Universitatea din Los Angeles, care a studiat istoria Europei, a vorbit despre spațiul Carpato-dunărean ca fiind vatra vechii Europe, locul de unde Europa a început să existe.

Când azi istoria spațiului Carpato-Dunărean este redescoperită de niște străini, ca Marja Gimbutas, care asemenea lui N.Densușianu considera drept vatră a vechii Europe acest spațiu unde noi românii ne găsim astăzi, de fapt ne reîntoarcem la El, la Densușianu, la cel ce ne-a prezentat pentru prima oară pe noi, pe daco-români, drept popor primordial și formator al Europei.

Noi, românii, ne situăm pe primul plan în Europa ca vechime. Dacii sunt strămoșii tuturor popoarelor latine, iar ceea ce ne este predat în școli – "că noi românii suntem un popor care a fost "latinizat" de către romani" este o falsitate.

Mulți spun că ne-au ocupat romanii și ne-au latinizat/civilizat. Cât din teritoriul Daciei a fost ocupat de romani? Doar 14% ! Câți ani au ocupat romanii acei 14%? Doar 146 de ani! Era imposibil ca limba latină să fie preluată de daci, când romanii au ocupat atât de puțin teritoriu și au stat atât de puțin. Mai e de remarcat și faptul că soldații romani vorbeau o latină șubredă, iar legiunile romane erau compuse din mercenari ce nu vorbeau latina. Să nu uităm și faptul că limba latină este o limbă a aristocrației romane, nefiind vorbită de omul de rând. De asemenea, dacă Dacii ocupați de romani ar fi preluat limba latină, cum se mai înțelegeau cu restul dacilor de pe restul de 86% din

teritoriul Daciei, neocupat de romani? Logic că vorbeau cu ei tot în “dacă”, adică “română arhaică”. De fapt dacii vorbeau deja o română arhaică, din care a derivat și latina la un moment dat. Atunci când s-au întâlnit dacii și romanii, s-au întâlnit două popoare înfrățite care se înțelegeau în limbaj.

Concluzie – Noi SUNTEM ROMÂNI DACI, NU ROMANI ȘI AM FOST REZULTATUL AJUTORULUI PRIMIT DE LA ÎNȚELEPȚII CE LOCUIESC ÎN INTERIORUL PĂMÂNTULUI!

De ce ar fi vrut romanii să impună limba lor într-un teritoriu nou cucerit? Vedeți americanii impunând engleza în Egipt, Irak, Afganistan, Libia și alte țări cوتropite (desigur pentru “impunerea democrației”) sau îi vedeți pe americani interesați de resursele de petrol, minereuri și poziția geo-strategică nou cucerite? De democrație NU, dar de resursele interne ale țărilor cucerite, DA.

Aceeași întrebare e valabilă și în cazul romanilor care au cucerit o mică parte din teritoriul Daciei: pe romani i-a preocupat impunerea limbii latine în Dacia cucerită, sau mai degrabă aveau nevoie doar de bogățiile acesteia (aur, argint, miere, grâu, vin, lemn, piatră, și altele)?

Arhivele regilor Daciei (plăcuțele de aur descoperite la Sinaia), conțin dovada că limba dacilor aproape că nu s-a schimbat până astăzi.

Nu putem accepta faptul că legiunile romane au pătruns în Dacia, au cucerit 14% din teritoriu pentru o perioadă foarte scurtă istorică, 165 de ani, și că, peste noapte, toată populația Daciei, ocupată sau nu de romani, a început să vorbească cea mai perfectă limbă romanică, fără a ne întreba? Sunteți siguri că de la soldații romani (sosiți din toate colțurile lumii – Africa, Palestina, Germania etc) au învățat dacii latina? Chiar de la acești soldați, care nu o vorbeau ei însăși, să fi învățat latina dacii? Nu cumva are mai mult sens ceea ce ne dovedește N. Densușianu: că dacii vorbeau “latina vulgară” (română arhaică) și că NU printr-o relație sexuală la nivel de soldați romani versus fete/femei dace s-a produs acest “miracol”?

În ce limbă vorbeau copiii nou născuți în Dacia de către femeile dace care s-au căsătorit cu militarii romani? Deoarece, în general, copiii erau crescuți de mame, și nu de tați, ce erau ocupați cu “arta războiului”, acești copii vorbeau în mod curent și limba vorbită de către tați (ce vorbeau diverse limbi, mai puțin limba latină) sau vorbeau limba mamelor lor, adică limba care se vorbea în Dacia de către băștinași de când se știau ei pe acest teritoriu?

Istoricul Dio Cassius (n.155 – d.229 e.n.) descrie războaiele purtate de Daci și Romani – spunând despre Traian (Împăratul Roman) că a fost un trac veritabil și că războaiele purtate erau fraticide (între popoare de aceeași origine). Iar Traian, spunea înainte de a porni la luptă: “mă întorc în țara străbunilor mei”.

Într-un interviu acordat postului de televiziune TVR Cluj, în decembrie 2012, Miceal Ledwith, fost consilier al Papei Ioan Paul al II-lea, unul din oamenii care au avut acces la cei 230 de kilometri de rafturi cu cărți din arhiva bibliotecii Vaticanului și fost membru al Comisiei Teologice Internaționale, a

făcut o declarație șocantă: *“Chiar dacă se știe că latina e limba oficială a Bisericii Catolice, precum și limba Imperiului Roman, iar limba română este o limbă latină, mai puțină lume cunoaște că limba română, sau precursora sa, vine din locul din care se trage limba latină, și nu invers. Cu alte cuvinte, nu limba română este o limbă latină, ci mai degrabă limba latină este o limbă românească. Așadar, vreau să-i salut pe oamenii din Munții Bucegi, din Brașov, din București. Voi sunteți cei care ați oferit un vehicul minunat lumii occidentale (limba latină)”*.⁽²⁹⁾

Bibliografie

- (1) Mișcările Terrei - <http://www.scritub.com/geografie/geologie/MICRILE-TERREI231219234.php>
- (2) Despre Soare - <http://soundofscience.info/soare-reactor-fuziune-nucleara/>
- (3) Nucleul Pământului este solid, susțin geologii - <https://www.stiintaonline.ro/nucleul-pamantului-este-solid-sustin-geologii/>
- (4) Jules Verne (Călătorie în centrul Pământului) - <https://brainly.ro/tema/3873679>
- (5) Amiralul Byrd, omul care a petrecut o lună în interiorul Pământului - <https://www.efemeride.ro/amiralul-byrd-omul-care-a-petrecut-o-luna-in-interiorul-pamantului/>
- (6) Porțile către ALTĂ LUME! Mărturia Amiralului Byrd despre călătoria făcută dincolo de poli, către CENTRUL PĂMÂNTULUI - <https://www.secretulcunoasterii.ro/portile-catre-alta-lume-marturia-amiralului-byrd-despre-calatoria-facuta-dincolo-de-poli-catre-centrul-pamantului/>
- (7) Cartea lui Marshall B. Gardner, "O călătorie spre interiorul Pământului sau dacă polii au fost descoperiți într-adevăr?" - https://translate.google.com/translate?hl=ro&sl=en&u=https://www.bibliotecapleyades.net/tierra_hueca/tierrahueca/Chapter4.htm&prev=search
- (8) Hitler și Pământul gol - <https://www.efemeride.ro/teoria-pamantului-gol-si-harta-misterioasa-a-lui-hitler-care-infatiseaza-teritoriile-din-interiorul-planetei/>
- (9) Teoria Pamantului Gol – de la extraterestri la nazisti - <https://www.descopera.ro/teoria-conspiratiei/4232282-teoria-pamantului-gol-de-la-extraterestri-la-nazisti>
- (10) Teoria Pământului gol la interior - https://ro.wikipedia.org/wiki/Teoria_Pământului_gol_la_interior
- (11) Întâlnirea fantastică a amiralului Byrd cu lumea ascunsă de la Polul Nord: păduri, munți, mamuți, OZN-uri cu zvastică și orașe de cristal... - <https://www.lovendal.ro/wp52/intalnirea-fantastica-a-amiralului-byrd-cu-lumea-ascunsa-de-la-polul-nord-paduri-munti-mamuti-ozn-uri-cu-zvastica-si-orase-de-cristal/>
- (12) Calatoria amiralului Byrd in interiorul Pamantului si mesajul Maestrului din tinutul Ariani pentru Omenire -

<http://maestriidininteriorulplaneteigaiablog.blogspot.com/2017/11/calatoria-amiralului-byrd-in-interiorul.html>

- (13) Povestea lui Olaf Jansen -
https://translate.googleusercontent.com/translate_c?depth=1&hl=ro&pr ev=search&rurl=translate.google.com&sl=en&sp=nmt4&u=http://www.urhollowearth.com/PartTwo.htm&xid=17259,15700022,15700186,15700190,15700256,15700259&usg=ALkJrhjhD4WYha7WkdqYAKF1EFNF LJI0mw
- (14) AGARTHA ȘI EXTRATEREȘTRII DIN INTERIORUL PĂMÂNTULUI -
<http://frumoasaverde.blogspot.com/2013/02/agartha-si-extraterestrii-din.html>
- (15) Tărâmul secret Agartha din interiorul Pământului există? Locuitorii lui sunt mai avansați și au 4 metri înălțime -
<https://www.lovendal.ro/wp52/taramul-secret-agartha-din-interiorul-pamantului-exista-locuitorii-lui-sunt-mai-avansati-si-au-4-metri-inaltime/>
- (16) Misterioasele civilizații din Atlantida, Lemuria și Shambala -
<https://armoniacosmica.wordpress.com/2013/08/12/misterioasele-civilizatii-din-atlantida-lemuria-si-shambala/>
- (17) Lumea misterioasă din interiorul Pământului -
<https://www.efemeride.ro/shambala-lumea-misterioasa-din-interiorul-planetei/>
- (18) O întreagă lume distrusă - <https://wol.jw.org/ro/wol/d/r34/lp-m/2002160>
- (19) Tunelurile către Agartha din Centrul Pământului și civilizația uriașilor care trăiesc acolo - <https://www.dir.org.ro/tunelurile-catre-agartha-din-centrul-pamantului-si-civilizatia-uriasilor-care-traiesc-acolo/>
- (20) Shambala, tărâmul Celor care Veghează. SHAMBALA - înțelepciune și spiritualitate. O noua calatorie, in adancurile Pamantului -
<http://romaniamegalitica.blogspot.com/2013/07/shambala-taramul-celor-care-vegheaza.html>
- (21) Shambhala regatul ascuns indicat în hărțile tibetane -
<https://www.efemeride.ro/shambhala-regatul-ascuns-indicat-in-hartile-secrete-tibetane/>
- (22) Porți către Lumea Shambhalei -
<http://romaniaesoterica.blogspot.com/2008/05/in-romania-exista-porti-catre-lumea-cea.html>
- (23) Shambhala Templul secretelor -
<http://templusecretelor.blogspot.com/2011/03/shambala.html>

- (24) Extraterestrii au trăit cândva în Tibet - <https://www.libertateapentrufemei.ro/articol/extraterestrii-au-trait-candva-tibet-dovezile-sunt-incontestabile-43092>
- (25) Isus cel născut în Romania - <https://www.arq.ro/isus-cel-nascut-in-romania-marele-secret-al-vaticanului/8572>
- (26) Geneza civilizația umane – Tibet și Carpați - <https://revistacosmos.com/geneza-civilizatiei-umane-tibet-si-carpati-i/>
- (27) Secretele orașelor subterane - <http://spirituletern.blogspot.com/2011/04/secretele-oraselor-subterane1.html>
- (28) În Asia 80.000.000 de oameni vorbesc limba română - <https://www.libertatea.ro/stiri/in-asia-80000000-de-oameni-vorbesc-limba-romana-468369>
- (29) Dacii sunt primii oameni care au populat Europa. Românii sunt DACI, nu romani. Dacia e România si România e Dacia. - <https://ceicunoi.wordpress.com/2013/06/08/istoria-adevarata-a-romaniei-dacii-au-populat-europa-romanii-sunt-daci-nu-romani/>